

ЇОН ΚΟΛΦΕΡ

АРТЕМИС
ΦΑΥΛ

ΠΟΚΛΙΚ ΑΤΛΑΝΤΙΔΙ

Annotation

Здається, нема у світі ворога, якого не міг би здолати юний Артеміс Фаул. Та що робити, коли ворог сидить у середині нього самого? Як здолати своє alter ego, а ще врятувати Атлантиду і допомогти друзям? Адже все це потребує надлюдських зусиль. Будьте певні, Фаул Другий упорається. На то він і геній.

- - [ПОКИ ЩО ВСЕ ПОГАНО](#)
 - [ГЛАВА 1: ХОЛОДНІ ФЛЮЇДИ](#)
 - [ГЛАВА 2: НЕФРИТОВА ПРИНЦЕСА І СКАЖЕНИЙ ВЕДМІДЬ](#)
 - [ГЛАВА 3: СХІД ОРІОНУ](#)
 - [ГЛАВА 4: ПАРУБОЧИЙ ВЕЧІР ФЛОЙДА](#)
 - [ГЛАВА 5: УПЕРЕД І ВГОРУ](#)
 - [ГЛАВА 6: «СКИДАННЯ БАЛАСТУ»](#)
 - [ГЛАВА 7: ЯК Я КОХАЮ ТЕБЕ?](#)
 - [ГЛАВА 8: БЕЗБАШ](#)
 - [ГЛАВА 9: ЗАБОРОНЕНЕ КОХАННЯ](#)
 - [ЕПІЛОГ](#)
 - [ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»](#)
 - [notes](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
-

Кірану, що почує багато історій про резбі.

-

ПОКИ ЩО ВСЕ ПОГАНО

ЖИВ колись в Ірландії хлопчик, який хотів дізнатися про все на світі. Тож він зачитувався різними книжками, і читав так багато, що зрештою мізки у нього ледь не розпухли від астрономії, математичного аналізу, квантової фізики, романтичної поезії, криміналістики й антропології та ще сотень інших предметів. Але найбільше він любляв одну тоненьку книжечку. Сам він тієї книжки ніколи не розгортав, її читав хлопчикові на ніч батько: у старезному томі з цупкою палітуркою під назвою «Золоте горнятко» оповідалося про жадібного хлопчину, який спіймав лепрекона, марно намагаючись заволодіти його скарбами.

Батько промовляв останнє слово на останній сторінці, тобто «Кінець», закривав потертий том у шкіряній палітурці, усміхався синові й казав: «Ідея у цього хлопчини була правильна. Якби він спланував трохи ліпше, йому б усе вдалося». Доволі дивні слова як на батька. Відповідального батька, принаймні. Утім, це був нетипово відповідальний батько — Артемій Фаул Перший, ключова фігура в одній з най

більших злочинних імперій планети. І дитина та теж була нетипова — Артемій Фаул Другий, на якого самого невдовзі чекала доля вельми видатної особистості як у світі людському, так і в чарівному, схованому під людським.

«Якби він спланував трохи ліпше... — часто думав Артемій, після того як батько цілував його в чоло перед сном.— Якби спланував трохи ліпше...»

Хлопчик засинав, і йому снилося золото.

Підростаючи, юний Артемій часто згадував про «Золоте горнятко». А коли пішов до школи, то навіть провів невелике дослідження і з подивом виявив безліч переконливих доказів існування Чарівного народу. Ці тривалі години досліджень та планування були для хлопчика не більш ніж легковажною розвагою, аж поки його батько не зник безслідно в Арктиці через якесь там непорозуміння між ним та російською

мафією. Імперія Фаулів швидко занепала, з усіх щілин, мов таргани, полізли кредитори, а боржники вмить пощезли.

«Тепер усе залежить тільки від мене,— зрозумів Артеміс,— Я мушу повернути родинні статки і знайти батька».

Відтак хлопчик струсив порох з матеріалів про лепрекона. Він зловить представника Народу і зажадає за нього викуп золотом.

«Лише юному генієві до снаги здійснити такий план,— справедливо вирішив Артеміс. — Він має бути достатньо дорослим, щоб розуміти принципи торгівлі, і достатньо юний, щоб вірити в чаклунство».

Із допомогою свого дужого охоронця Батлера одинадцятилітньому Артемісові й справді вдалося спіймати лепрекона, замкнувши його в укріпленому підвалі маєтку Фаулів. Та лепрекон виявився ельфійкою. До того ж напрочуд схожою на людину. Артеміс, який планував полонити істоту нижчого ряду, неабияк збентежився, коли побачив, що викрав дівчину.

А тут ще й інші ускладнення — ці Лепрекони зовсім не скидалися на дурненьких феєчок, про яких скільки написано в казках. Вони виявилися гордими, технічно високорозвиненими істотами, бійцями елітного підрозділу Легітимної Ельфійської Поліції (ЛЕП)... І Артеміс Фаул викрав ельфійку Холлі Шорт — першу дівчину-капітана в історії цього підрозділу. Вчинок, яким він аж ніяк не здобув прихильності у добре озброєного підземного світу.

Та незважаючи на несміливі докори сумління й відчайдушні спроби підземної поліції зірвати його план, Артеміс, хоча й далеко не чесними методами, таки роздобув своє золото, натомість відпустивши ельфійку.

Отже, все добре, що добрий кінець має?

Де ж пак!

Не встигла Земля оговтатися після першого за багато десятиліть конфлікту між людьми та Народом, як Легітимна Ельфійська Поліція розкрила змову, метою якої було постачання банді гоблінів джерел живлення для їхніх лазерів «Софтнууз». Підозрюваним номер один виявився, певна річ, Артеміс Фаул. Холлі Шорт доправила ірландського хлопчиська на допит до Небесного міста, підземного міста Народу, але тут, на її неабиякий подив, з'ясувалося, що Артеміс Фаул до цього зовсім непричетний. Ці двоє уклали хитку угоду, за якою Артеміс брався вислідити постачальника гоблінів, а Холлі обіцяла допомогти

хлопцеві визволити батька з лабет російської мафії, що його схопила. Обоє виконали свої зобов'язання, тож сповнилися взаємної пошани і довіри, маючи до того ж спільну рису — були дотепні на язик і постійно кепкували одне з одного.

Такими їхні стосунки й залишалися — донедавна. Та останнім часом дещо змінилося. Артемісів розум, гострий, як і завжди, тепер затьмарився.

Якщо раніше Артемісові відкривалося те, чого ніхто інший не бачив, то відтепер хлопець почав бачити те, чого взагалі не було.

ГЛАВА 1: ХОЛОДНІ ФЛЮЇДИ

Ватнайокутль, Ісландія

ОДНИМ з куточків Ватнайокутля, куди люди іноді все-таки навідуються, був ресторан «Великий поморник». Він розташований на березі льодовикового озера і з травня до серпня обслуговує туристів, охоплених бажанням лазити льодовиками. Артеміс домовився про зустріч з власником закладу, закритого до нового сезону, на ранок першого вересня. У свій п'ятнадцятий день народження.

Артеміс кермував снігоходом так, щоб триматися уздовж нерівного берега озера. Льодовик тут полого сповзав у чорну воду, поверхню якої прикрашали химерні візерунки з потрощених крижин. Вітер аж ревів у вухах, немов збуджений натовп на стадіоні, і приносив із собою гострі, як площики стріл, крижинки, що боляче сікли по губах і носі, обсипаючи

обличчя немов картечю. Безмежний і безжалісний простір... Артеміс чудово розумів: будь-яка отримана в цій сніговій пустелі травма може спричинити швидко та болісну смерть або — щонайменше — жахливе приниження перед спалахами фотоапаратів останніх цього сезону туристів, що було б трохи менш боляче, ніж болісна смерть, зате тривало б значно довше.

Власник «Великого поморника» — дужий ісландець, гордий власник здоровенних моржевих вусів, що не поступалися розмірами розмаху крил великого баклана, і не надто правдоподібного імені Адам Адамсон, стояв на ґанку ресторану, приклацуючи пальцями і притупуючи у такт музиці, що лунала лише в його голові, та ще знаходив час хихикати, спостерігаючи, як нерівно рухається Артеміс замерзлим берегом озера.

— Чудове видовище, — сказав Адамсон, коли Артеміс нарешті тицьнувся носом свого снігохода у ґанок ресторану, — Чорт забирай, *hardur madur*,^[1] останнього разу я так сміявся, коли мій пес намагався зжертви власне відображення.

Артеміс похмуро посміхнувся, розуміючи, що ресторатор

підсміюється з його водійських навичок, точніше, з цілковитої їх відсутності. Хлопець почав незграбно злазити зі снігохода, щось бурмочучи собі під ніс, немов той ковбой, що в нього посеред триденного перегону худоби здох кінь, тож мусив був сідлати найтовстішу корову в череді.

— Тепер ти ще й бурчиш, зовсім як мій пес,— зареготав старий.

Артемій Фаул терпіти не міг здаватися безглуздом, але охоронця Батлера поряд не було, тому доводилося покладатися лише на власні моторні навички, а вони, як відомо, були в хлопця не найліпші. Один дотепник, шестикласник зі школи Сент-Бартлебі, спадкоємець готельної імперії, прозвав Артеміса Лівоногим Фаулом — мовляв, у того обидві ноги ліві, тож він і не може влучити по футбольному м'ячу жодною з них. Близько тижня Артемій терпів те прізвисько, а потім скупив мережу готелів, яку мав успадкувати гострослів. Кепкування миттєво припинилися.

— Сподіваюся, все готово? — запитав Артемій, стискаючи і розтискаючи пальці в патентованих рукавичках з неопрену.

Помітив, що одна долоня нагрілася дужче,— ймовірно, коли він налетів на брилу льоду за півмилі вниз берегом, термостат вийшов із ладу. Хлопець висмикнув шнур живлення зубами: надто переохолодитися він не міг, адже восени температура в тутешніх місцях трималася близько нуля.

— Здоров,— відгукнувся Адамсон. — Приємно нарешті зустрітися з тобою зблизька, якщо не око в око.

Артемій не спокусився на словесну приманку Адамсона, мовлену вочевидь для «налагодження стосунків» — зараз у житті хлопця не було місця для ще одного непевного друга.

— Містере Адамсон, я не збираюся просити руки вашої доньки, тож, гадаю, ми можемо не гаяти час на світське базікання, яке ви, очевидно, вважаєте за свій обов'язок підтримати. Повторюю, уже все готово?

Усі теми невимушеної розмови, заздалегідь придумані, застрягли у Адама Адамсона в горлі, і він тільки й зміг, що разів п'ять чи шість кивнути.

— Усе готово. Твоя коробка в задній кімнаті. Я доставив вегетаріанські закуски та все необхідне з курорту «Блакитна лагуна». Розставив стільці, як ти просив у цьому твоєму лаконічному

повідомленні електронною поштою. До речі, ніхто з твоїх друзів досі не прийшов, тільки ти один, і це після всього, що я зробив...

Артемів дістав з багажного відсіку снігохода алюмінієву валізку.

— Щодо цього не хвилюйтеся, містере Адамсон. Чому б вам не вирушити до Рейк'явіка? Ви б змогли витратити частину непомірної суми, яку злупили з мене за використання протягом двох годин вашого, правду кажучи, третьорядного ресторану, і, можливо, там знайдеться який-небудь самотній бовдур, готовий радо вислухати ваше скорботне оповідання?

«Друга година. Третьюрядний. Два плюс три буде п'ять. Чудово».

Тепер настала Адамсонова черга бурчати, і його обвислі моржеві вуса ледь затремтіли.

— Навіщо ж так, юний Фауле? Всі ми люди. А людей треба хоча б трохи поважати.

— Справді? Може, ліпше спитаймо про це у китів? Або в норок?

Адамсон спохмурнів, зморщивши обвітрене обличчя, яке стало схоже на сушену сливу.

— Гаразд, гаразд. Я все зрозумів. Утім, не бачу причини, чому я мушу відповідати за все людство. Всі ви, підлітки, однакові. Побачимо, що ваше покоління зробить із планетою.

Артемів клацнув замком валізки рівно двадцять разів, перш ніж увійти до ресторану.

— Повірте, не всі ми однакові,— сказав він, проминаючи Адамсона. — Особисто я маю намір повестися з планетою набагато краще, ніж ви.

У залі ресторану було понад десяток столів, з перевернутими догори стільцями на них, і лише один стіл був накритий лляною скатертиною, на ньому стояли пляшки з льодовиковою водою і лежали сумочки з туалетними приборами біля кожного з п'яти місць.

«П'ять,— подумав Артемів. — Гарне число. Надійне. Передбачуване. Чотири рази по п'ять — двадцять».

Артемів вирішив, що п'ять — його число, зовсім недавно. Гарні події відбувалися, коли участь брала п'ятірка. Логічна частина його розуму твердила про безглуздість цієї ідеї, але важко ігнорувати той факт, що всі трагедії в його житті сталися в ті роки, число яких не ділилося на п'ять: його батько зник і став калікою, давнього друга і голову Легітимної Ельфійської Поліції Джуліуса Рута вбила

сумнозвісна піксі Опал Кобой,— і обидві ці події сталися в роки без п'ятірок. На зріст Артеміс був п'ять футів і п'ять дюймів, а важив він п'ятдесят п'ять кілограмів. Якщо він торкався до чого-небудь п'ять разів або кратно цьому числу, річ не підводила. Двері, наприклад, залишалися зачиненими, або талісман і далі захищав прохід, як і належало.

Цього разу всі прикмети здавалися сприятливими. Йому п'ятнадцять років. Тричі по п'ять. У Рейк'явіку він зупинився в сорок п'ятому номері готелю. У снігохода, на якому він прибув сюди неушкодженим, реєстраційний номер був кратний п'яти, а об'єм двигуна становив п'ятдесят кубічних сантиметрів. Усе нормально. Він чекав на чотирьох гостей, то ж разом з ним буде п'ятеро. Жодних причин для паніки.

Але якась частинка Артеміса Фаула здригалася від жаху на саму думку, що він піддався такому безглуздому забобону.

«Опануй себе. Ти — Фаул. Фаули не покладаються на удачу. Позбудься цієї сміховинної манії і нав'язливих ідей».

Артеміс поклацав замком валізки, щоб умиротворити богів чисел — двадцять разів, чотири рази по п'ять,— і відчув, як сповільнюється биття серця.

«Позбудуся поганих звичок завтра, коли покінчу з цією справою».

Він вештався підвищенням, призначеним для метрдотеля, поки Адамсон на своєму тракторі-снігоході не сховався за вигнутим сніговим хребтом, який цілком міг колись правити за хребет китові. Після цього Артеміс почекав ще хвилинку, доки віддалений гуркіт двигуна не перетворився на харчання завзятого курця.

Чудово. Час братися до діла.

Артеміс спустився п'ятьма сходинками на підлогу головної зали ресторану (дуже добре, гарна прикмета), обійшов кілька колон, обвішаних копіями з маски Стора-Борга^[2], і зупинився біля чільного місця накритого столу. Стільці було розставлено так, щоб погляди всіх присутніх за столом спрямовувалися на нього, і легеньке мерехтіння, схоже на полуденне марево, перебігало по скатертині.

— Доброго ранку, мої дорогі друзі,— привітав Артеміс гостей, змусивши себе промовляти слова гномського мовою впевненим, майже веселим тоном. — Сьогодні ми мусимо врятувати світ.

Марево ніби заряджало електрикою, неонові-білі перешкоди з

тріском пробігли по ньому, і з глибини, як примари уві сні, проступили личка. Потім їхні риси стали виразнішими, з'явилися тулуби і кінцівки. Вигулькнули маленькі, майже дитячі постаті. Майже, та не зовсім. Гості були представниками На роду, і декого з них Артеміс уважав друзями. Інших друзів у нього, либонь, і не було.

— Урятувати світ? — перепитала капітан ЛЕП Холлі Шорт. — Той самий старий Артеміс Фаул, і слова мої сповнені сарказму, оскільки рятувати світ зовсім не в твоєму дусі.

Артеміс розумів, що треба б усміхнутися, але не зміг, тому знайшов, до чого прискіпатися — цілком у своєму дусі.

— Фоулі, тобі потрібен новий підсилювач захисного екрана, — сказав він кентаврові, що незграбно сидів на стільці, призначеному для людей. — Я ще з ганку помітив мерехтіння. І ти називаєш себе експертом у галузі техніки? Скажи, будь ласка, скільки років цьому, яким ти користуєшся?

Фоулі тупнув копитом, що було ознакою роздратування і причиною його вічних програшів у карти.

— Я теж радий тобі, Хлопче Бруду.

— То скільки ми не бачились?

— Не пам'ятаю. Років чотири.

— Чотири. Ось бачиш. Який це ще номер моделі, не скажеш?

Фоулі зневажливо відкопирив нижню губу.

— Ще? Ото ж то й воно, що ще! Цей підсилювач прослужить ще сотню років. Можливо, його варто трохи підстроїти, та й по всьому.

Холлі підвелася і легкою ходою пройшла до чільного місця столу.

— Вам обов'язково одразу починати сперечатися? За стільки років не набридло? Немов два дворові пси, що мітять територію. — Вона поклала два тонкі пальці Артемісові на передпліччя. — Відчепися від нього, Артемісе. Ти ж чудово знаєш, як легко ображаються кентаври.

Артеміс не смів подивитися їй в очі. Він рівно двадцять разів поворошив пальцями в лівому зимовому черевикові і сказав:

— Дуже добре. Ліпше змінимо тему.

— Згодна, — виголосила третя представниця Народу. — Задля зустрічі з тобою, Фауле, ми перетнули всю Росію. То ж чи не краще по можливості змінити тему на ту, заради обговорення якої ми прибули?

Командир Рейн Вінйайа була вочевидь невдоволена тим, що опинилася так далеко від своєї улюбленої Поліцейської Плази Вона

перебрала на себе загальне командування ЛЕП кілька років тому і пішлася тим, що була в курсі всіх виконуваних операцій.

— Артемісе, у мене є кілька невідкладних справ. Піксі збунтувалися і вимагають звільнення Опал

Кобой, крім того, сталася нова навала чорноротих жаб. Будь ласка, перейди до суті проблеми.

Артеміс кивнув. Він'айа демонструвала відкриту ворожість, а відкрита ворожість заслуговує на довіру, якщо, звичайно, ельфійка не блефує, будши насправді його таємною прихильницею, або не блефує подвійно і насправду відчуває неприязнь до нього.

«Це звучить абсурдно,— подумав Артеміс. — Навіть для мене».

Командир Він'айа на зріст ледве сягала метра, вигляд мала грізний, і Артеміс розумів, що недооцінювати її було б ризиковано. У свої майже чотириста років (за мірками Народу це означало, що жінка тільки-но досягла середнього віку) вона справляла незабутнє враження — струнка і смаглява, з пронизливими очима. Зіниці у неї були вертикальні, як у кішки, але найбільше в її зовнішності приголомшували навіть не ці дивні очі (у ельфів таке хоча й рідко, але трапляється), а копиця сріблястого волосся, що вбирала, здавалося, будь-яке світло і розсипала його брижами по плечах власниці.

Артеміс відкашлявся, відволікся на якийсь час від чисел у голові, звернувши свою увагу на проект, або, як він називав його про себе, ПРОЕКТ. Урешті-решт, як на те пішло, лише цей план і важив.

Холлі легенько стиснула його плече.

— Ти якийсь блідий. Блідіший, ніж звичайно. З тобою все гаразд, імениннику?

Артеміс нарешті зміг поглянути в її очі — одне каре, друге блакитне, з широким чолом над ними і довгим локоном рудуватого волосся, що вочевидь суперечив звичайній статутній стрижці Холлі.

— Сьогодні мені виповнилося п'ятнадцять років,— пробурмотів Артеміс. — Тричі по п'ять. І на мій погляд — це просто чудово.

Холлі примружилася. Артеміс Фаул бурмоче? І навіть не помітив, що вона змінила зачіску... Як правило, Артеміс миттєво помічав фізичні зміни.

— Мабуть... ти маєш рацію. А де Батлер? Пантрує периметр?

— Ні, я послав його в інше місце. Допомога знадобилася Джульєтті.

— Нічого надто серйозного?

— Радше необхідне, ніж надто серйозне. Родинні справи. Тому він вирішив довірити вам піклування про мене.

Холлі міцно стулила уста — так, ніби їй до рота потрапило щось кисле.

— Вирішив, що хтось інший може забезпечити безпеку його хазяїна? Ти певен, що ми говоримо саме про Батлера?

— Звісно, певен. До речі, я навіть радий, що його немає. Щоразу, коли мої плани йшли, як кажуть, шкереберть, поруч був він А зараз просто життєво необхідно, щоб ця зустріч тривала і закінчилася цілковитим успіхом.

У приголомшеної Холлі аж щелепа відвисла. Вигляд у неї був комічний. Якщо вона правильно зрозуміла Артеміса, той звинувачував у провалі всіх попередніх планів Батлера. Батлера? Свого найвідданішого спільника?

— Слушна думка. Йдемо далі. Нам чотирьом випало запустити це шоу.

Це жахливе число вимовив Фоулі, не замислюючись про наслідки.

Чотири... Поганюче число. Найгірше. Китайці ненавидять його, тому що воно звучить так само, як слово «смерть».

Погано, що це було вимовлено вголос, але ще гірше, що в залі ресторану їх насправді було четверо. Либонь, капітан Трабл Кельп не зміг прибути. І хоча між ним і Артемісом історично склалася взаємна неприязнь, зараз Артеміс вважав би за краще бачити Кельпа за цим столом.

— Холлі, а де командир Кельп? Я гадав, він теж візьме участь у нашій зустрічі. Нам не завадив би надійний захист.

Холлі виструнчилася біля столу, наче аршин проковтнувши, — у синьому форменому комбінезоні, з гроном блискучих жолудів на грудях.

— У Трабла... тобто командира Кельпа вистачає невідкладних справ у штаб-квартирі на Поліцейській Плазі, але не хвилюйся, у нас над головою висить у невидимому шаттлі цілий тактичний підрозділ Поліції. Навіть полярний лис не підкрадеться до нас, не підпаливши хвоста.

Артеміс скинув зимову куртку, зняв рукавички.

— Дякую, капітане. Ваша бездоганна старанність вселяє в мене

мужність. До речі, дозвольте поцікавитися, скільки всього бійців у загоні? Скільки саме?

— Чотирнадцять,— відповіла Холлі, здивовано звівши брову дашком.

— Чотирнадцять. Гм... Небагато... — Раптом його пройняла якась думка. — І ще пілот?

— Чотирнадцять, включно з пілотом. Цілком достатньо для того, щоб упоратися з будь-яким загonom людей, якщо хтось спробує на них напасти.

На мить здалося, що Артеміс Фаул готовий розвернутися і перервати зустріч, на якій сам же наполіг. На шиї у нього запульсувала жилка, вказівний палець почав вибивати дріб на дерев'яній спинці стільця. Далі Артеміс нарешті перемиг клубок, що застряг йому в горлі, і кивнув з нервозністю, якої не можна було не помітити, бо вилізла вона всім перед очі, мов та канарка з котячої пащеки, перед тим як навіки зникнути в череві хижака.

— Чудово. Чотирнадцятьох буде цілком досить. Холлі, будь ласка, сідай. Дозвольте розповісти вам про мій проект.

Холлі повільно відійшла, видивляючись на обличчі Артеміса ознаки звичної самовпевненості, що

зазвичай ховалися в куточках його згїрдливих уст. І... нічого там не побачила.

«Не знаю, що у нього за проект,— подумала вона,— але, мабуть, що немаленький».

Артеміс поставив валізку на стіл, відкрив її і розвернув так, щоб усі могли бачити екран на внутрішній поверхні кришки. На мить ірландець не зміг приховати захоплення пристроєм і навіть дозволив собі ледь помітно посміхнутися у бік Фоулі. Втім, посмішка вийшла не надто широкою — губи розтягнулися не більше ніж на сантиметр.

— Будь ласка, погляньте, ця крихітна скринька неодмінно сподобається вам усім.

Фоулі зневажливо фиркнув.

— О, присягаюся зірками! Це... невже це... очам своїм не вірю... Ноутбук? Арті, ти просто убив нас усіх своєю геніальністю! — блазнював кентавр.

Реакцією на його сарказм став стогін усіх присутніх.

— У чому річ? — спитав він. — Це Ноутбук. Навіть люди не

розраховують на те, щоб здивувати когось ноутбуком.

— Наскільки я знаю Артеміса,— сказала Холлі,— на нас чекає щось вражаюче. Чи не так, Артемісе?

А це вирішувати тільки вам,— сказав Артеміс, натискаючи на кнопку сканера.

Сканер блимнув, розглядаючи підставлений великий палець, потім спалахнув зеленим світлом: вирішив прийняти побачене. Зо дві секунди не відбувалося нічого, потім усередині валізки загурчав моторчик — здавалося, ніби там потягувалася маленька вдоволена кішка.

— Двигун,— сказав Фоулі. — Теж мені!

Підсилені металеві кутики кришки раптом відокремилися від неї, розлетілися врізнобіч, штовхані реактивними струминами, і присмокталися до стелі. Водночас розгорнувся екран, збільшившись у розмірах: його площа досягла одного квадратного метра, а на крайках з'явилися смужки динаміків.

— Великий екран, оце так новина! — сказав Фоулі. — Гра на глядача. Бракує лишень кількох комплектів тривимірних окулярів.

Артеміс натиснув ще на одну кнопку, і приліплені до стелі кутики перетворилися на проектори, з яких чотирма потоками хлинули цифрові дані; за кілька мить вони створили в центрі зали рухому модель планети Земля. На екрані з'явився логотип компанії «Фаул Індастріз», а навколо — кілька файлів.

— Голографічна скринька,— проголосив Фоулі, із задоволенням приховуючи незворушність. — У нас вони з'явилися вже казна-коли.

— Скринька зовсім не голографічна,— сказав Артеміс,— а реальна, але зображення, які ви бачите, голографічні. Я вніс оновлення до системи Легітимної Ельфійської Поліції. Валізку синхронізовано з кількома супутниками, і комп'ютери, що містяться на борту, можуть відтворювати у режимі реального часу зображення об'єктів, розташованих за межами діапазону чутливості датчиків.

— У мене вдома є така система,— пробурмотів кентавр. — До дитячої гральної приставки.

— Крім того, систему обладнано інтелектуальним інтерактивним інтерфейсом, за допомогою якого я можу створювати або змінювати об'єкти, надягши спеціальні тривимірні рукавички,— провадив далі Артеміс.

Фоулі насупився.

— Гаразд, Хлопче Брудю. Непогано. — Він не втримався й додав:
— Звісно, як для людини.

Зіниці Вінйайї звузилися від світла проєкторів.

— Усе це дуже мило, Фауле, але мета зустрічі нам досі невідома.

Артемис увійшов у голограму і надягнув тривимірні рукавички, що кружляли над Австралією. Рукавички з товстими циліндричними пальцями і простою, ніби виготовленою з полістиролу, манжетою, злегка просвічували. Сканер валізки знову заблимав, роздумуючи, чи варто упізнавати долоні Артемиса. Рукавички неголосно пискнули і стиснулися, утворивши другу шкіру довкола пальців, причому кожен суглоб виділявся цифровим маркером.

— Земля,— почав хлопець, угамувавши бажання розгорнути теку з нотатками і полічити слова. Він знав свою лекцію напам'ять,— наш дім. Вона дає нам поживу і прихисток. Коли б не її тяжіння, ми давно б полетіли в космос і замерзли, щоправда, потім відтанули б і засмажилися на Сонці, що, втім, не має великого значення, оскільки на той час ми давно б померли, задихнувшись. — Артемис замовк: чекав сміху від присутніх, тож здивувався, не почувши його. — Це був невеличкий жарт. Я прочитав у посібнику «Як скласти презентації», що жарт сприяє невимушеності спілкування, допомагає, так би мовити, розтопити лід нерозуміння. До речі, я включив до свого жарту лід, розтоплений додатковим рівнем гумору.

— То це був жарт? — спитала Вінйайа. — Мені доводилося віддавати офіцерів під трибунал і за менш серйозну провинність.

— Якщо мені трапляється гнилий фрукт, я викидаю його,— додав Фоулі. — Чом би тобі не взятися до науки, а жарти залишити тим, хто хоч трохи петрає в цьому?

Артемис насупився. Його засмутив незапланований відступ — адже тепер хлопець не знав, скільки слів буде у промові. Якщо він закінчить на парному, загальне число може виявитися не кратним п'яти, і тоді начувайся. Може, почати спочатку? Ні, це шахрайство, боги чисел просто додадуть дві промови, і стане тільки гірше.

«Складно. Так важко не збитися в підрахунку, навіть мені».

Але треба продовжувати, бо ПРОЕКТ життєво необхідно подати всім до уваги вже зараз, сьогодні, щоб негайно взятися до виготовлення ПРОДУКТУ. Тож Артемис затамував свою невпевненість у серці і запально взявся казати далі, майже не зупиняючись, щоб передихнути,

— боявся, що тоді мужність покине його.

— Людина — найбільша загроза для Землі. Ми видобуваємо з надр планети викопне паливо, а потім використовуємо його проти неї ж, спричиняючи глобальне потепління. — Артеміс показав тривимірним пальцем на великий екран, відкривши відеофайли на підтвердження своїх слів. — Льодовики втрачають близько двох метрів своєї товщини на рік, а це мільйони квадратних миль лише в Північному Льодовитому океані за останні тридцять років. — У нього за спиною за допомогою відеофайлів демонструвалися деякі наслідки глобального потепління.

— Світ потребує порятунку,— вів далі хлопець. — Тепер я нарешті розумію, що саме я мушу його врятувати. Я ж геній. Впевнений, що саме в цьому полягає сенс мого існування.

Вінїайа постукала по столу вказівним пальцем.

— У Небесному місті існує досить впливове лобі. На їхню думку, перешкоджати глобальному потеплінню не слід. Люди знищать самі себе, й тоді ми повернемо собі планету.

Артеміс був готовий до подібного зауваження.

— Очевидний аргумент, командире, але ж небезпека загрожує не лише людям. — Він відкрив ще

кілька файлів, і всі побачили охлялих білих ведмедів — як ті пливуть на уламках крижин, лосів у Мічигані, котрих живцем пожирають кліщі, позбавлені кольору коралові рифи без будь-яких ознак життя... — Це торкнеться всіх істот — на поверхні планети чи під нею.

Фоулі презентація вочевидь дратувала.

— По-твоєму, Хлопче Бруду, ми не замислювалися про це? Гадаєш, саме ця проблема не цікавила всіх учених у Небесному місті та Атлантиді? Сказати відверто, я почуваюся приниженим, слухаючи цю... лекцію.

Артеміс знизав плечима.

— Твої відчуття не мають значення. Так само, як і мої. Наша Земля потребує негайного порятунку.

Холлі різко випросталася.

— Тільки не кажи, ніби ти знайшов розв'язання проблеми.

— Гадаю, таки знайшов. Принаймні, варіант.

Фоулі пирхнув.

— Справді? Ну ж бо, вгадаю. Перевернути айсберги? Чи вистрілити

в атмосферу лінзами, що заломлюють промені? А як щодо замовного хмарного покриву? Вже тепліше?

— Нам усім уже тепліше,— сказав Артеміс. — У цьому й полягає проблема. — Він підняв однією рукою голограму Землі, закрутивши її, мов баскетбольний м'яч. — Усі подібні рішення можуть спрацювати, щоправда, з деякими поправками. Але вони потребують вельми значної міждержавної співпраці, а, як нам добре відомо, людські уряди не люблять ділитися іграшками. Можливо, років за п'ятдесят ситуація зміниться, та буде запізно.

Командир Вінйайа завжди була горда з того, що вміла правильно оцінювати ситуацію, і зараз інтуїція гурчала в її вухах тихоокеанським прибоєм. Настав історичний момент, навіть повітря, здавалося, наелектризувалося.

— Говори далі, людино,— промовила вона тихо, але владно. — Розкажи нам.

Артеміс за допомогою тривимірних рукавичок виділив зони заледеніння і перетворив масу льоду на квадрат.

— Захисне покриття льодовиків — чудова ідея, але навіть якби їх топографія була найпростішою, тобто пласким квадратом, кільком арміям знадобилося б півстоліття, щоб упоратися з таким завданням.

— Не знаю, не знаю,— заперечив Фоулі. — По-моєму, ваші лісоруби знищують тропічні ліси значно швидше.

— Ті, хто балансують на межі закону, діють набагато швидше за тих, хто законом зв'язаний, ось тут і настає моя черга.

Фоулі закинув ногу на ногу — досить складний трюк для кентавра, який сидить на стільці.

— То кажи вже. Я уважно слухаю.

— Скажу. А ще буду вдячний, якщо ти облишиш вигукувати, демонструючи, як завше, свій жах і недовіру, та дозволиш мені закінчити. Коли кожну мою ідею зустрічають вигуками, це дуже стомлює, до того ж заважає лічити слова.

— О боги! — вигукнув Фоулі. — Здуріти можна!

Рейн Вінйайа кинула на кентавра застережний погляд.

— Досить верзти казна-що, Фоулі! Я здолала задля цього надто довгий шлях, і в мене дуже мерзнуть вуха.

— Може, мені варто притиснути кентаврові одне з нервових сплетінь, щоб він замовк? — запропонувала Холлі, ледь помітно

усміхаючись. — На той випадок, як виникне потреба, я вивчила способи виведення з ладу не тільки людей, а й кентаврів. Якщо треба, можу одним пальцем або міцним олівцем вирубити будь-кого з присутніх.

Фоулі був на вісімдесят відсотків упевнений у тому, що Холлі блефує, та все ж прикрив долонями ганглії над вухами.

— Добре, мовчу-мовчу.

— Чудово. Кажі далі, Артемісе.

— Дякую. Але тримай свій міцний олівець наготові, капітане Шорт. Думаю, дехто напевно поставиться до моїх слів із цілком зрозумілою недовірою.

Холлі підморгнула, поплескавши себе по кишені.

— Простий олівець 2М якнайліпше підходить для швидкого руйнування органа.

Звісно, Холлі жартувала, але думала вочевидь про інше. Артеміс відчував, що її зауваження — лише спроба приховати занепокоєння. Він потер лоба великим та вказівним пальцями, щоб непомітно поглянути з-під руки на свого давнього друга. Холлі хмурилася, а її погляд був сповнений тривоги.

«Вона знає,— зрозумів Артеміс, але що саме вона знає, сказати не міг. — Вона знає: щось змінилося, навіть числа ніби повстали проти мене. Двічі по два, тобто чотири підземні мешканці зірвуть усі мої плани».

Потім Артеміс обдумав останню фразу, і на мить так виразно усвідомив усю її безглуздість, що страх заворушився під серцем, ніби величезний пітон.

«Може, у мене пухлина мозку? — подумав він. — Тоді одержимість, галюцинації та параноя цілком пояснюються. Чи це просто невроз нав'язливих станів? Великий Артеміс Фаул став жертвою звичайного нездужання».

Хлопець вирішив удатися до старого прийому гіпнотерапії: «Уяви себе в приємному місці. Там, де відчуваєшся щасливим і безтурботним...»

Щасливим і безтурботним? Давно він себе таким не відчував.

Артеміс відпустив думки — нехай линуть, куди їм заманеться, і опинився на маленькому стільчику

в майстерні свого дідуся. Дідусь, із дещо хитрішим, ніж завше, виразом на обличчі (Артеміс його таким не пам'ятав), підморгнув

лукавим оком п'ятирічному онукові, сказавши:

«Арті, знаєш, скільки ніжок у цього стільчика? Гри. Лише три, і це погане число для тебе. Геть кепське. Майже таке ж погане, як і чотири, а ми знаємо, як звучить “чотири” по-китайськи».

Артеміс зіщулився, ніби від холоду,— хвороба спотворювала навіть спогади. Він стиснув великий і вказівний пальці на лівій руці так міцно, що аж подушечки побіліли. Цим зусиллям хлопець добивався спокою, коли викликана числами паніка зашкалювала, але останнім часом подолати її вдавалося все рідше, і зараз він не досяг жодного ефекту.

«Втрачаю самовладання,— з тихим відчаєм подумав хлопець. — Хвороба бере гору».

Фоулі відкашлявся, і цей звук вивів Артеміса із хвилинного забуття.

— Гей! Хлопче Бруду! Поважні особи чекають. Кажі далі!

І голос Холлі:

— Артемісе, з тобою все гаразд? Може, тобі варто перепочити?

Артеміс ледве не зареготав.

Перепочити? Під час презентації? Майже те саме, що прийти сюди у футболці з написом «У МЕНЕ НЕ ВСІ ВДОМА».

— Ні-ні. Все нормально. Просто це великий проект, найбільший у моєму житті. От я і хочу, щоб моя презентація вийшла ідеальною.

Фоулі посунувся вперед, і хиткий стілець під ним загрозливо захитався.

— Видок у тебе кепський, Хлопче Бруду! Вигляд... — Кентавр пожував звислу нижню губу, добираючи слово. — Розбитий, Артемісе. У тебе розбитий вигляд.

Нічого кращого він, либонь, сказати не міг.

Артеміс випростався.

— Здається мені, Фоулі, ти не надто великий фізіономіст. Можливо, з твого погляду, фізіономії людей недостатньо видовжені. Я аж ніяк не розбитий. Просто... обмірковую кожне слово.

— А ти не міг би міркувати трохи швидше? — м'яко спиталася Холлі. — Нас тут видно, як на долоні.

Артеміс заплющив очі, намагаючись зосередитися.

Він'айа затарабанила пальцями по столу.

— Досить марнувати час, людино. Я вже підозрюю, що ти хочеш

утягнути нас в один зі своїх горезвісних планів.

— Ні. Це чесна пропозиція. Дуже прошу, вислухайте мене якомога уважніше.

— Я й намагаюся. Я хочу почути. Саме задля цього я пододала чималий шлях, але ти й досі все ще вихваляєшся перед нами своєю валізкою.

Артемів підвів руки на рівень плечей, активуючи тривимірні рукавички, постукав по льодовику.

— Необхідно накрити значну частину льодовиків у всьому світі світловідбивним покриттям, щоб уповільнити процес танення. Покриття має бути товщим на краях, де лід тоне максимально швидко. І щільно закрити найбільші водозбірні колодязі.

— Багато що непогано б зробити — в ідеальному світі,— проказав Фоулі, не додержавши своєї обіцянки мовчати і знову порушивши її. — А тобі не здається, що люди будуть трохи засмучені, коли з-під землі отак, ні сіло ні впало, вилетять маленькі істоти на космічних кораблях і візьмуться накривати, мов килимом, грот Санти фольгою, що відбиває промені?

— Вони... ми... авжеж, засмутимося. Саме тому операція має бути таємною.

— Таємно понакривати всі льодовики на світі? Так би одразу й сказав.

— Я так і сказав, і, здається, ми вже домовилися, що ти сидітимеш тихо. Обридли вже ці вічні сперечання — страшенно стомлюють.

Холлі, підморгнувши Фоулі, покрутила в пальцях олівець.

— Проблема захисту айсбергів завжди була саме в тому, як нанести відбивний покрив,— вів далі Артемів. — Здавалося, єдиний спосіб — це розвинути його, мов сувій чи килим: або вручну, або за допомогою перероблених гусеничних снігоходів.

— А це навряд чи можна здійснити таємно,— зауважив Фоулі.

— Атож. Може, є інший спосіб нанесення цілком природного відбивного покриття?

— Робота з природою?

— Так, Фоулі. Саме природу треба постійно брати собі за зразок.

Здавалося, в залі теплішало — у міру того, як Артемів наближався до розкриття своєї ідеї.

— Наші вчені давно намагаються створити відбивну плівку,

достатньо тонку, щоб з нею було легко працювати, і водночас міцну, щоб протистояти дії непідвладних нам сил стихії.

— Дурня.

— Помиляєшся, кентавре. Зовсім не дурня. Твої ж власні секретні файли...

— Якийсь час я обмірковував ідею застосування фольги. А, до речі, де ти міг бачити мої файли?

Фоулі запитав, як то кажуть, для годиться, бо вже давно знав: Артеміс Фаул — хакер не менш талановитий, ніж він сам.

— Основна ідея надзвичайно розумна. Створити ідеальний відбивний полімер.

Фоулі кусав кісточки пальців: «Природа. Використати природу».

— Який матеріал угорі найбільш природний? — ледь натякнув Артеміс.

— Лід. — сказала Холлі. — Лід і...

— Сніг,— майже благоговійно прошепотів кентавр,— Звичайно. Дарвіт, чому ж я сам... Сніг, еге ж? Я маю рацію?

Артеміс підняв тривимірні рукавички: згори на присутніх посипався голографічний сніг.

— Так, сніг,— сказав він, і сніжинки закружляли довкола нього. — Снігопад не викличе ніяких запитань, чи не так?

Фоулі схопився з місця.

— Зроби більшим,— звелів він. — І розшир.

Артеміс доторкнувся до голографічної лусочки, змусивши її завмерти в повітрі.

Ще кілька рухів — він збільшив штучну сніжинку, і стало чітко видно її «неправильну» — тобто неприродно правильну — форму. Вона була ідеально кругла!

— Нанопластинка,— видихнув Фоулі благоговійно, цього разу навіть не намагаючись приховати захвату,— Присягаюся, це справжня нанопластинка. Розумна?

— Надзвичайно розумна,— підтвердив Артеміс. — Така розумна, що сама здатна визначити, яким боком вона лягла на поверхню, і сконфігурувати себе на цілковиту ізоляцію льоду та відбиття сонячних променів.

— Отже, ми насичуємо ними хмари?

— Авжеж, і по саму зав'язку.

Фоулі, цокаючи копитами, упірнув у голографічний снігопад.

— А далі вони лускають, і в нас з'являється покриття.

— Щоправда, наростатиме воно поступово, але от діяти почне практично одразу.

— Що ж, мої вітання, Хлопче Брудю!

Артемів усміхнувся, на якусь мить ставши самим собою.

— Гадаю, це вельми своєчасне визнання.

Вінйайа перервала це свято любові до науки.

— Дозвольте уточнити, чи правильно я зрозуміла. Ви вистрілюєте цими пластинками в хмари і вони випадають на землю зі снігом?

— Саме так! Можна стріляти і безпосередньо по поверхні, але з міркувань безпеки замаскованим сячам краще буде зависнути над хмарним покривом.

— 1 ти можеш це зробити?

— Ми разом змогли б. Раді доведеться затвердити будівництво цілого флоту модифікованих шаттлів, а ще й станцію моніторингу на додачу.

Холлі ж тим часом була заглиблена у зовсім інші думки.

— Ці пластинки геть не схожі на сніжинки. Рано чи пізно хтось із людей з мікроскопом помітить відмінність.

— Чудова думка, Холлі. Мабуть, мені варто зважити також на твою відмінність від твоїх колег із ЛЕП щодо рівня розвитку інтелекту.

— Дякую, напевно варто.

— Коли пластинки зрештою виявлять, я розгорну кампанію, що пояснюватиме їх появу як викиди відходів виробництва з хімічних заводів Росії. Я також наголошу на тому, що вперше відходи цивілізації дійсно допомагають захисту довкілля, і запропоную фінансувати програму з розширення площі покриття.

— Чи існує небезпека забруднення? — поцікавилася Вінйайа.

— Мало ймовірно. Пластинки біологічно розкладаються.

Фоулі був надзвичайно збуджений. Він гарцював усередині голограми, пильно розглядаючи збільшену пластинку.

— Звучить непогано. Але як насправді? Невже ти розраховуєш, що Народ без вагомих доказів з доброго дива відвалить величезні суми на подібний проект, та ще й на безрік! Звідки ми знаємо, що це не просто одна з твоїх махінацій?

Артемів відкрив на екрані ще один файл.

— Ось моя фінансова звітність. Певен, що тут усе правильно, бо знайшов її на твоєму сервері.

Фоулі навіть не почервонів.

— Ну, звучить начебто переконливо.

— Готовий вкласти у цей проект усе, що маю. Це дозволить утримувати в повітрі близько п'яти шаттлів протягом двох років. Потім, коли пластинки надійдуть у виробництво, з'явиться прибуток. Я поверну свої інвестиції, можливо, навіть із зиском.

Фоулі аж поперхнувся: «Артемис Фаул вкладає власні гроші у проект. Неймовірно»!

— Звісно, я в жодному разі не розраховую, що Народ має повірити мені на слово. Врешті-решт... — Артемис відкашлявся. — Бо в недалекому минулому я не надто охоче ділився інформацією.

Він'айа невесело засміялася.

— Не надто охоче? Думаю, Артемисе, як для викрадача та вимагача ти занадто поблажливий до самого себе. «Не надто охоче»? Ой, благаю! Особисто я ще могла б повірити твоєму базіканню, та не всі члени Ради виявлять таке бажання

— Приймаю вашу критику і скепсис, тому й організував цю демонстрацію.

— Блискуче! — із запалом вигукнув Фоулі. — Натурально, це таки була демонстрація. Інакше нащо ти приволік усіх нас сюди?

— Справді, нащо мені все це...

— Щоб знову кого-небудь викрасти і зажадати викупу? — в'їдливо ущипнула Він'айа.

— Це було дуже давно,— не стримавшись, випалила Холлі таким тоном, яким зазвичай не звертаються до офіцера, старшого за званням. — Я хотіла сказати... це було страшенно давно... командиру. Відтоді Артемис став щирим другом Народу.

Холлі Шорт мала на увазі те, як тоді здалося, безнадійне становище, що склалося під час повстання гоблінів, коли Артемис Фаул урятував життя їй і ще багатьом.

Він'айа, очевидно, теж пригадала ту гоблінську революцію.

— Гаразд. Зважаючи на твою невинуватість, Фауле, маєш двадцять хвилин на те, щоб нас переконати.

Артемис п'ять разів лягнув себе по нагрудній кишені: перевіряв, чи на місці телефон.

— Це забере не більше десяти,— відповів він.

Хоча Холлі мала добру підготовку в питаннях ведення переговорів, та навіть вона, попри розуміння важливості порушеної теми, раз у раз мимоволі відвертала свою увагу від обговорення нанопластин, помічаючи дивні речі в поведінці Артеміса. Час від часу у процесі презентації вона докидала від себе якісь зауваження, але єдине, чого зараз хотіла понад усе,— це обхопити своїми долонями обличчя Артеміса і спитати його, у чому річ.

«Хоча, здається, тепер мені знадобиться стілець, щоб дотягтися до його обличчя,— подумки усміхнулася Холлі. — Мій друг уже майже цілком дорослий. Доросла, сформована людина... Може, він намагається перебороти свою уроджену жадобу крові і це зводить його з розуму?».

Холлі уважно розглядала Артеміса. Він страшенно зблід, більше, ніж звичайно, і нагадував дитя ночі. Снігового вовка. Випнуті вилиці й трикутне худорляве лице ще більше підсилювали враження. Може,

то був лише іній, та Холлі здалося, що вона бачить срібlistі волосинки у нього на скронях.

«Він наче постарів. Фоулі мав рацію — Артеміс здається розбитим».

І ця схибленість на числах... А пальці? Вони весь час рухалися, пі хвилини не лишаючись у спокої. Спершу їх рухи здалися Холлі хаотичними, та потім вона, надихнувшись, заходилася їх лічити і дуже швидко виявила закономірність: п'ять або число, кратне п'яти!

«Дарвіт,— подумала вона. — Синдром Атлантиди».

Увімкнувши швидкий пошук у магіпедії, Холлі за мить уже мала стислий опис:

Синдром Атлантиди (син-дром Ат-лан-ти-ди) — душевна хвороба, характерна для злочинців, яким не дає спокою розкаяння, вперше діагностована доктором Е Діппесом в Атлантидській клініці розумових розладів. До інших симптомів належать: нав'язливі стани, параноя, маячні ідеї і, в окремих випадках, роздвоєння особистості. Доктор Е. Діппес відомий також як автор шлягера «Ти зводиш мене з розуму».

Вона подумала, що останню фразу слід сприймати як магіпедичний гумор.

Тим часом і Фоулі дійшов щодо Артеміса такого самото висновку, сповіщаючи про це в текстовому повідомленні, яке передав у шолом на столі перед Холлі.

Вона клацнула по заборону, гортаючи текст.

«Наш хлопчик одержимий? Атлантида?»

Холлі викликала на забороні гномську клавіатуру і повільно, щоб не привертати уваги, набрала:

«Можливо. П'ятірки?»

І надіслала повідомлення у відповідь.

«Авжеж, п'ятірки. Класичний симптом».

А вже за кілька секунд:

«Демонстрація! Клас. Обожнюю демонстрації».

Холлі трималася незворушно (на випадок, якщо Артемів раптом припинить рахувати слова і погляне в її бік). Фоулі — той ніколи не міг надовго зосередитися на будь-чому, окрім своїх улюблених проектів.

Либонь, це така специфічна властивість геніїв.

Здавалося, стихійні духи Ісландії — й ті затамували подих заради демонстрації Артеміса. У насупленому небі випраними простирадлами повис густий імлистий серпанок.

Представники Народу відчули легку вібрацію термоконтурів у своїх костюмах, коли услід за Артемісом вийшли чорним ходом з ресторану. Тильний бік закладу Адама Адамсона виявився ще більш жалюгідним, ніж його фасад. Якщо й були якісь недолугі спроби зробити «Великого поморника» привабливим, то до задвірка руки вочевидь не дійшли. Фреска з китом мала такий вигляд, ніби Адамсон писав її власноруч, використовуючи замість пензля живого полярного лиса. Над службовим входом вона несподівано обривалася, тож бідолашний горбач залишився без голови. Подекуди великі шари тиньку повідставали від стіни і валялися долі, втоптані в багнюку й сніг.

Артемів підвів групу гостей до великого куба, накритого брезентом.

Фоулі форкнув.

— Чекай, угадаю: на вигляд звичайний садовий брезент, а насправді — маскувальна фольга з ретро проекцією, що імітує звичайний брезент?

Перш ніж відповісти, Артемів ступив ще два кроки, потім кивнув усім: мовляв, залишайтеся на своїх місцях. По спині в нього скотилася важка краплина поту — хлопця мучила підозра, що у своєму двобої з нав'язливим станом він зараз зазнає поразки.

— А от і ні. Тканина справді нагадує брезент, бо це і є брезент,—

сказав він. — Так, брезент.

Фоулі примружив око.

— Та невже? Простий брезент? А ми всі — дійові особи однієї з комічних опер Гілберта і Саллівана, еге? — І він, закинувши голову назад, проспівав: — «Так, я кентавр, кентавр і є, авжеж». Невже ця пла-тівка у твоєму стилі, Артемісе?

— Фоулі заспівав,— сказала Холлі. — Гадаю, що це протизаконно. Вінйайа клацнула пальцями.

— Угамуйтеся, дітки. Тримайте в собі природні деструктивні потяги. Мені дуже кортить побачити ці нанопластили у дії, перш ніж спрямувати шаттл до гарячого ядра нашої планети.

Артеміс ледь помітно вклонився.

— Командире, я вам щиро вдячний.

«Знову п'ять слів,— подумала Холлі. — Доказів усе більшає».

Артеміс простягнув руку до Холлі Шорт, ніби виставляючи себе перед очі театральної публіки.

— Капітане, зірви, будь ласка, покрив. Покажи свій дар розчленовувати найрізноманітніші речі.

Холлі зраділа можливості зробити хоча б що-небудь. Насправді зараз їй би хотілося серйозно поговорити з Артемісом, але вовтузіння з коробкою, принаймні, позбавляло необхідності сприймати чергову порцію наукових фактів.

Залюбки,— відгукнулася вона, накинувшись на брезент так, ніби той був особистим кривдником її бабусі. На пальцях правої руки миттєво з'явилися гостріючі леза: три вивірені рухи — і клапті брезенту хвилями спали на землю.

— Можливо, й коробку на себе візьмеш, капітане Шорт, якщо вже почала,— сказав Артеміс, пошкодувавши, що кількість слів у фразі вийшла не кратною п'яти.

Холлі негайно скочила на коробку і розбила її вщент.

— Вау! — вигукнув Фоулі. — Як жорстоко, навіть для тебе.

Капітан сплигнула на землю, майже не прим'явши сніг.

— Та ні. Це, радше, наука. Cos tara — «швидка нога». Таке давнє бойове мистецтво, засноване на рухах хижих тварин.

— Погляньте! — вигукнув Фоулі, показуючи пальцем у безмежну сіро-стальну напівтемряву. — Комусь не все одно!

Артеміс зрадів цьому жартівливому вигуку — це був привід на

якийсь час забути про зв'язок з логічним світом, що дедалі слабшав. Поки підземні мешканці своїм звичаєм сперечалися, він дозволив собі трохи згорбитися і опустити плечі, але хтось одразу це помітив.

— Артемісе?

Ну, звичайно, це Холлі.

— Що таке, капітане Шорт? Слухаю.

— Капітане? А хіба ми не знайомі?

Артеміс відкашлявся в долоню. Хлопець помітив, як Холлі промацує його очима. Треба якимсь чином позбутися її пильної уваги. Залишається лише промовити число вголос.

— Не знайомі? Звісно, що знайомі. Вже понад п'ять років.

Холлі підійшла до нього ближче. За помаранчевим склом заборона він побачив її сповнені тривоги величезні очі.

— Усе через число «п'ять». Це мене непокоїть, Арті. Ти сам на себе не схожий.

Артеміс проминув її, пройшовши до контейнера, встановленого на дні коробки.

— А на кого я схожий? — різко спитав він, припиняючи будь-які спроби можливого обговорення його психічного здоров'я.

Досадливо відмахнувшись від крижаної імлі, ніби та навмисно заважала йому, він навів свій мобільний телефон на контейнер, щоб привести в дію комп'ютеризовані замки. З виду і за гудінням, яке чулося з нього, контейнер нагадував звичайний побутовий холодильник — приземкуватий, перлинно-білий.

— Аякже! Чого справді бракує в Ісландії, — пробурмотів Фоулі, — то це машин для виробництва льоду.

— Так, але це особлива машина, — сказав Артеміс, відчиняючи двері «холодильника». — Вона може врятувати всі льодовики.

— А вона робить ескімо на паличці? — з невинним виглядом спитав кентавр, шкодуючи, що поруч немає давнього другаки Мульча Діггумса: ох, і ляснулися б вони зараз із ним високо піднятими п'ятірнями! Тоді вже напевно цей дитячий архаїчний ритуал звів би Артеміса з розуму, якщо той досі ще не став остаточно психом.

— То де твоя обіцяна демонстрація? — гаркнула Вінйайа. — Ну ж бо, демонструй!

Артеміс сердито глипнув на Фоулі.

— Залюбки, командувачу. Ось, прошу, дивіться.

Усередині контейнера містився низький хромований пристрій, що нагадував пральну машину з верхнім завантаженням і водночас — короткоствольну гармату, якби не жмут дротів та мікросхем, запаханий під резервуар.

— Погоджуюсь із тим, що цей «Крижаний куб» не надто симпатичний,— сказав Артеміс, умикаючи обладнання інфрачервоним сигналом з датчика телефону. — Але мені здалося, зараз значно важливіше запустити його у виробництво якнайшвидше, ніж іще місяць згаяти на вдосконалення дизайну.

Присутні нерівним колом оточили машину, і Артеміс мимоволі подумав, що якби за групою велося спостереження із супутника, її учасники нагадували б дітей, захоплених якоюсь грою.

Вінйайа зблідла й цокотіла зубами, хоча температура опустилася лише трохи нижче точки замерзання. Прохолодно за людськими відчуттями, а от для підземного мешканця аж ніяк не комфортно.

— Хутчіш, людино. Вмикай свого «Крижаного куба» — час уже запускати гнома на зсув.

Раніше Артеміс цього вислову не чув, але про значення здогадувався. Він кинув погляд на свій телефон.

— Командире, я готовий зараз же запустити виробництво першої партії нанопластин, щойно невпізнаний літаючий об'єкт покине повітряний простір безпосередньо над нами.

Холлі поглянула, що показує комунікатор на забороні її шолома.

— У повітряному просторі нічого немає, Хлопче Брудю! Лише екранований шаттл. І ти дістанеш від нього купу клопотів та неприємностей у разі, якщо раптом здумаєш махлювати.

Артеміс не зміг стримати стогону.

— Зараз не час для красномовства. Запевняю тебе: якийсь корабель входить у щільні шари атмосфери. Мої датчики показують його цілком виразно.

Холлі випнула вперед нижню щелепу.

— А мої нічого не показують.

— Дивно, я користуюся вашими датчиками,— відрізав Артеміс.

Фоулі тупнув копитом так сильно, що лід під ним розтріснувся.

— Я так і знав. Для тебе немає нічого святого.

Артеміс розправив плечі.

— Припинімо вдавати, ніби ми не шпигуємо одне за одним

половину часу. Я читаю ваші файли, ви чигаєте файли, в які я дозволив вам увізнити. Є літальний апарат, судячи з усього, він прямує просто до нас, і, можливо, ваші сенсори виявлять його, якщо ви увімкнете ті самі фільтри, що й я.

Тут Холлі дещо згадала.

— А пам'ятаєте корабель Опал Кобой? Виготовлений цілком з руди-невидимки? Наші доморослі вундеркінди не змогли його виявити, а Артемід зумів.

Артемід іронічно скинув бровами.

«Ось бачите, навіть звичайному поліцейському до снаги такі елементарні висновки»,— було написано на його обличчі.

— Я просто шукав те, чого не було, хоча мало би бути,— пояснив він. — Оточуючі газу, залишкові забруднення і таке інше. Спочатку я з'ясував місцезнаходження Опал, коли виявив порожнечу. Відтоді й застосовую цю технологію для загального сканування. Здивований, що ти й досі не навчився цього фокусу, консультанте Фоулі.

— На синхронізацію із шаттлом та перевірку навколишнього простору знадобиться близько двох секунд.

Вінйайа спохмурніла, і її занепокоєння, здавалося, поширилося в холодному повітрі, мов тепла хвиля.

— То зроби це, кентавре.

Фоулі увімкнув сенсори в рукавичках, приладнав над оком жовтий монокуляр. Так відімкнувшись, він довго підморгував, гримасував і жестикулював, виконавши цілу серію таких кривлянь у складній послідовності — налагоджував зв'язок з невидимою для всіх, окрім нього, відеосистемою. Сторонньому спостерігачеві могло здатися, ніби кентавр вдихнув меленого перцю, одночасно диригуючи уявним оркестром. Не надто привабливе видовище... Можливо, тому більшість людей і досі віддавала перевагу дротовим апаратам.

На двадцять секунд пізніше, ніж обіцяв, Фоулі раптом припинив свої мімічні вправи і вперся долонями в коліна.

— Гаразд,— задихаючись, промовив він. — По-перше, ніхто не сміє називати мене чотириногим кульгавцем. По-друге, можливо, якийсь великий невідомий космічний корабель і наближається до нас із високою швидкістю.

Холлі миттєво вихопила зброю, ніби могла нею збити космічний корабель, який уже падав на них.

Артеміс кинувся до свого «Крижаного куба», по-материнськи розкинувши руки, але раптом став, як укопаний,— підозра вразила йому серце.

— Фоулі, це твій корабель? Кажі!

— 1 зовсім це не мій корабель,— заперечив Фолі. — У мене немає жодного корабля. Я зараз зайнятий проектуванням квадроцикла.

Артеміс змагався з параноєю, поки не затряслися руки, але жодного іншого пояснення появи дивного корабля саме в цю конкретну мить не було.

— Ви знову намагаєтеся вкрати мій винахід! Як того разу в Лондоні, коли ви хотіли втрутитися в обгородку з Сі-Кубом.

Холлі, не відриваючи погляду від неба, все-таки відповіла:

— Я врятувала Батлера в Лондоні.

Артеміса трясло вже всього.

— Урятувала? Чи направила проти мене?

Його нудило від власних слів, але вони, здавалося, самі лізли з уст, ніби жуки-скарабеї з рота мумії.

— Я зрозумів! Це тоді ви з ним і змовилися проти мене? Скільки ти йому пообіцяла?

Якусь мить Холлі не могла добрати слів. Здавалося, їй відібрало мову.

— Пообіцяла? Батлер ніколи не зрадив би тебе. Ніколи! Як ти міг подумати таке, Артемісе?

Артеміс утупився поглядом у свої пальці: певно, якоюсь мірою сподівався, що вони самі, без його волі, таки задують його, змусивши замовкнути.

— Я знаю, за цим стоїш ти, Холлі Шорт. Ти так і не пробачила мені викрадення.

— Артемісе, ти потребуєш допомоги,— сказала Холлі, стомившись говорити натяками. — По-моєму, ти хворий. І найімовірніше, це синдром Атлантиди.

Артеміс позадкував і наштотхнувся на зад Фоулі.

— Я знаю,— повільно, майже по складах промовив він, спостерігаючи за хмарками пари, що вилітали йому з рота. — Останнім часом усе так плутається. Бачу різне, буквально всіх підозрюю... П'ятірка. Скрізь п'ятірка.

— Артемісе, невже ти вважаєш, що ми здатні заповідати тобі

шкоди? — спитав Фоулі, пригладжуючи скуйовджену Артемісом шерсть.

— Я не знаю. Чи здатні ви? Чом би й ні? У мене найважливіша робота на землі, значно важливіша, ніж ваша. І я мушу її виконати.

Холлі вже викликала кавалерію.

— УС в атмо,— проговорила вона в комунікатор армійською спрощеною мовою — значно складнішою для нетренованого вуха, ніж звичайна. Це означало: Невідомий корабель в атмосфері. А далі: — Униз до сім-я для евак. Stat. (Спускайтеся до моєї сьомої евакуації. Негайно!)

На відстані семи метрів над їхніми головами із небуття з легким шипінням проступив чарівний шаттл. Він проявлявся поступово, пластина за пластиною, від носа до корми. Солдати всередині нього, перш ніж корпус повністю перейшов у щільний стан, на якусь мить теж стали видимими. Його вигляд, здавалося, викликав у Артеміса ще сильніше потьмарення свідомості.

— Що ви задумали? Залякати мене, щоб я піднявся на борт, а потім украсти «Крижаний куб»?

— Не розумію, чому завжди куби,— недбало кинув Фоулі. — Чим тебе сфера не влаштовує?

— А ти, кентавре! — вигукнув Артеміс, насваривши на нього пальцем. — Ти завжди нишпориш у моєму комп'ютері. І в моїй голові так само?

Вінйайа, здавалося, забула про холод. Вона скинула із себе товсте пальто, яке сковувало рухи.

— Капітане Шорт, цей схибнутий, здається, твій знайомий. То ж гримай його на короткому повідку, поки ми заберемося звідси.

О, краще б вона такого не казала!

— Тримати на. повідку? Саме цим ти займалася весь час, капітане?

Артеміс тремтів так сильно, ніби крізь його тіло пропускали електричний струм.

— Артемісе, — швидко мовила Холлі, — може, ти б трохи поспав? Просто поклади голову на що-небудь тепле і постарайся заснути.

На її пропозицію відгукнувся якийсь куточок у Артемісовому мозку.

— Так. Ти допоможеш мені, Холлі?

Холлі повільно ступила крок до нього.

— Авжеж допоможу. Лише краплину гіпнотичних чарів. Прокинешся зовсім іншою людиною.

Артемісові очі стали як желе.

— Іншою? А як же ПРОЕКТ?!

«Тепер плавно,— подумала Холлі. — М'яке занурення».

— Повернемося до нього, коли ти прокинешся. — Вона підпустила якнайтонші нотки магії у верхні регістри голосу. Для Артемісового слуху вони лунали як передзвін кришталевих дзвіночків на кожній приголосній.

— Спати... спати... — відказав тихенько Артеміс, ніби боячись гучним голосом зруйнувати слово. — Так, заснути, спати — і що, і сни дивитися?^[3]

— О, тепер уже п'єси цитуємо? — пирхнув Фоулі. — Звісно, маємо купу часу!

Холлі люто зиркнула на кентавра, змусивши його замовкнути, і наблизилася до Артеміса ще на крок.

— Усього кілька годин. Ми можемо відвезти тебе геть звідси, далеко-далеко від того, що насувається.

— Далеко... — луною відгукнувся знеможений стражданням хлопець.

— А потім поговоримо про проект.

Пілот шаттла трохи не розрахував, і задній стабілізатор під час посадки прописав у снігу неглибоку борозну. Різкого тріску зламаних тонесеньких крижаних пластинок виявилось досить, щоб погляд Артеміса знову став осмисленим.

— Ні! — пронизливо скрикнув ірландець. — Ніякої магії! Раз-два-три-чотири-п'ять! Нікому не рухатися!

У драмі вирішив узяти участь іще один корабель. Він раптово виник на тлі далекого неба, ніби вислизнув з іншого виміру: величезний, обтічний, схожий на кручену трубочку від морозива, з прискорювачами на гнучкому кріпленні біля корми. Один ступінь відокремився і, обертаючись, зник у щільних сірих хмарах. Дивно, але ця громадина вела себе майже безшумно.

Артеміса вразив вигляд корабля.

«Інопланетяни? — спершу подумав він. — Стоп, це не інопланетяни. Я вже таке бачив. Принаймні, на кресленні».

Те саме подумав і Фоулі:

— Здається, його вигляд мені знайомий.

Цілі секції гігантського судна мерехтіли, то з'являючись, то зникаючи з очей у міру охолодження після крутого входу в атмосферу — точніше, як виявилось, після повернення.

— Це з вашої космічної програми? — у тоні Артеміса вчувалося засудження.

— Можливо, — погодився Фоулі, і кентаврові щоки, ближче до вух, винувато зашарілися — ще одна причина його невдач у покері. — Важко сказати, він так миготить, і взагалі...

Поліцейський шаттл нарешті сів, і на його лівому боці відчинився люк.

— Усі на борт, — скомандувала Він'айа. — Потрібно забратися подалі від цього корабля.

На три чи чотири кроки попереду всіх виявився Фоулі:

— Ні-ні. Це один з наших. Йому не слід тут бути, зате ми можемо ним кермувати.

Холлі пирхнула.

— Звичайно. Досі тобі це чудово вдавалося.

Це вже було занадто. Досить кепкувати! У нестямі кентавр величаво став диба й опустився, проломивши передніми копитами тонкий шар льоду.

— Досить! — заревів він. — Просто на нас зараз летить зонд для дослідження далекого космосу. Навіть якщо його ядерні генератори не вибухнуть,

ударна хвиля від падіння зруйнує все навколо у радіусі п'ятнадцяти миль, тому, якщо цей шаттл не здатний переміститися в інший вимір, користі від нього, як від тебе — на науковій конференції.

Холлі знизала плечима.

— Згодна. Твої пропозиції?

— Пропоную тобі заткнути пельку і дозволити мені вирішити цю проблему.

Термін «зонд» зазвичай викликає в уяві зображення маленького скромного апаратика з кількома контейнерами для зразків у трюмі і, можливо, панеллю суперфективних сонячних батарей на корпусі. Та цей корабель був зовсім не схожий на такий зонд. Величезний і грізний, він насувався, стрясаючи повітря, розпорюючи хмари нерівними стрибками, а прискорювачі тягнулися слідом за ним, немов прикуті

ланцюгами раби.

— На стадії проектування,— пробурмотів Фоулі, блимнувши, щоб привести в дію монокль,— ця штука здавалася більш лагідною на вигляд.

Солдати дістали наказ залишатися на своїх місцях, і вся компанія могла лише спостерігати, як на неї падає гігантський корабель. Звукопоглинальне покриття поступово руйнувалося, атмосферне тертя, як пазуристі пальці, зривало з корпусу величезні восьмигранні плити обшивки, і ревіння наростало з кожною секундою. А Фоулі все ще не міг перевести керування на себе.

— Я намагаюся через антену шаттла під'єднатися до комп'ютера зонда, визначити несправність, а потім перепрограмувати машинку на тихо-мирне зависання на висоті тридцяти метрів. І захисний екран підсилити не завадило б.

— Менше пояснень, ближче до діла,— процідила Вінйайа.

Та Фоулі, як завжди, працюючи, не припиняв базікати.

— Облиште, командире, чи я не знаю, як ви, військові, просто розквітаєте в подібних напружених ситуаціях.

Слухаючи цю розмову, Артеміс стояв непорушно, мов статуя, розуміючи, що досить дозволити тремтінню охопити тіло, і воно вже ніколи його не відпустить, і тоді кінець.

«Що сталося? — дивувався він. — Я перестав бути Артемісом Фаулом?»

Потім він дещо помітив.

«У цього корабля чотири двигуни. Чотири».

«Смерть».

І ніби на підтвердження цієї думки чи як її результат, на самому носі падаючого корабля виник помаранчевий розряд енергії, він сердито вирував і вельми нагадував вісника смерті.

— Помаранчева енергія. — Холлі тицьнула пістолетом у напрямку носа корабля. — Ти у нас усе любиш пояснювати, Фоулі, то поясни.

— Угамуйся, недорозвинена,— відгукнувся Фоулі. Його пальці пурхали по клавішах з такою швидкістю, що стали майже непомітні. — Там немає зброї. Благаю, це ж науковий зонд. Плазмовий розряд призначений для різання льоду, і не більше.

Артеміс не міг більше стримувати тремтіння, і воно охопило все його немічне тіло.

— Чотири двигуни,— сказав він, ляскаючи зубами. — Ч-ч-чотири — це смерть.

Вінйайа зупинилася на півдорозі до трапа шаттла. Вона обернулася, з-під шолома вибилося пасмо волосся кольору сталі.

— Смерть? Про що він говорить?

Не встигла Холлі відповісти, як помаранчева плазма весело забулькотіла і промінь, що вирвався з неї, ударив просто в двигун шаттла.

— Ні-ні-ні,— сказав Фоулі, ніби звертаючись до неслухняного учня. — Так робити не можна.

Вони з жахом дивилися, як на місці шаттла розростається вогняна куля. Від жару металева оболонка судна на мить стала прозорою, і було видно, як корчаться всередині десантники.

Холлі, пригнувшись, кинулася до Вінйайї, яка намагалася пробитися крізь полум'я до своїх підлеглих.

— Командире!

Капітан Шорт діяла швидко, навіть устигла схопити Вінйайю за рукавичку за мить до того, як вибухнув один із двигунів шаттла і ударна хвиля, завертвівши Холлі в повітрі, відкинула її на дах ресторану «Великий поморник». Вона впала на шифер навznak, немов прихромлений шпилькою метелик, і тупо вперлася очима в рукавичку на своїй руці. Вмонтована в забороло програма розпізнавання зафіксувалася на обличчі командувача Вінйайї і ненав'язливо забликала попереджувальною іконкою.

На екрані з'явився текст: «Смертельне ураження центральної нервової системи». Холлі знала, що в її навушниках зараз лунає те саме повідомлення, але нічого не чула. «Ізолювати зону і викликати аварійні служби».

Смертельне ураження? Тільки не це! На якусь мить Холлі ніби відкинуло в минуле, у день смерті її колишнього командира, Джуліуса Рута.

Дійсність повернулася хвилиною вогненного жару, від якого почав танути й одразу ж випаровуватися лід і активувалися теплові датчики її костюма.

Холлі встромила пальці у мокрий сніг, що лежав на даху, і підтягнулася вище. Все, що відбувалося, нагадувало німе кіно: за якусь наносекунду між спалахом і вибухом шумові фільтри її шолома

надулися і полопалися.

Усі, хто були в шаттлі, пропали... це вже очевидно. «Не говори “пропали”, вони загинули... померли». — Зосередься! — гукнула вона, підкреслюючи кожен склад ударом кулака по даху. Час для жалоби настане потім; криза ще не минула.

«Хто не загинув?»

Вона сама. Жива, хоча й поранена, і підошви черевиків димлять.

«Вінйайа. О боги... Ні, зараз не треба про неї».

У заметі під карнизом застряг Фоулі — з-під снігу стирчали його ноги, якими він дригав, галопуючи.

«Це що, смішно? Невже зараз може бути смішно?»

А де Артеміс? Раптом пульс загуркотів у вухах, заревів океанським прибоєм.

«Артемісе!»

Стати навпочіпки виявилось не так просто: тільки-но коліна знаходили опертя, як лікті роз'їжджалися врізнобіч, і все доводилося починати спочатку.

«Артемісе. Де ти?»

І раптом краєм ока вона помітила його. Артеміс, підстрибуючи, рухався по льоду — здається, він майже не постраждав, тільки трохи накульгував на ліву ногу. Повільно, але впевнено хлопець відходив від палаючого шаттла — все далі від скреготу розжареного металу, що дедалі більше стискався, від схожих на ртуть крапель руди-невидимки, яка нарешті досягла температури плавлення.

«Куди ти?»

Він не втівав, це точно. Радше навпаки — Артеміс прямував просто назустріч космічному зонду, що все ще падав з неба.

Холлі хотіла гукнути, щоб попередити його. Та коли відкрила рота, звідти вирвався лише кашель, насичений димом. Відчула смак диму і бою.

— Артемісе! — нарешті прохрипіла вона після кількох невдалих спроб.

Ірландець поглянув на неї знизу вгору і гукнув:

— Я знаю! — Голос його лунав різко, уривчасто. — Здається, ніби падає небо, але це не так. Це все несправжнє. Корабель, солдати... їх тут насправді немає. Я здогадався. У мене були... це все лише мої галюци-нації, розумієш?

— Утікай, Артемісе! — гукнула Холлі не своїм голосом, губи і язик не слухалися, були мов чужі. — Цей корабель справжній! Він тебе розчавить!

— Не розчавить, от побачиш. — Артеміс навіть усміхався лагідно. — Маячне порушення психіки, розлад. Корабель — це просто галюцинація. Мій мозок відтворив це видиво зі спогадів, з підглянутих потай креслень Фоулі. Я мушу сам упоратися зі своїм божевіллям. Щойно зможу довести, що все відбувається тільки в моїй голові, як усе одразу владнається.

Холлі поповзла по даху, відчуваючи, як усередині неї стугонить і пробуджується зцілюща магія. Сили поверталися, проте дуже повільно, а ноги здавалися важелезними, мов свинцеві труби.

— Послухай мене, Артемісе. Повір мені!

— Ні,— відрубав хлопець. — Я нікому не вірю. Ані Батлерові, ані навіть матері. — Він увібрав голову в плечі. — Я не знаю, у що мені вірити і кому довіряти. Але певен, що не може бути вимушеної посадки космічного зонда саме тут і саме зараз. Імовірність астрономічно низька. Мій мозок вирішив погратися зі мною, і я мушу показати, хто хазяїн.

Холлі запам'ятала лише половину з того, що він казав, але почула достатньо, щоб зрозуміти: Артеміс говорить про власний розум у третій особі — тривожна ознака з точки зору будь-якого психіатра, хоч яку б із теорій він сповідував.

А космічний корабель, якому було геть байдуже до того, вірить у нього Артеміс чи ні, все більше знижувався, маневруючи і викликаючи поперед себе ударні хвилі. Він здавався надто вже справжнім як для видіння, кожна панель рябіла безліччю дивних узорів — породження тривалого космічного польоту. Носовий конус посмугували зазублені борозни, що нагадували шрами від ударів блискавок, фюзеляж увесь подзьобаний, мов картечкою. Один з трьох стабілізаторів мав такий вигляд, ніби його спробував на зуб якийсь космічний монстр, вирвавши шматок із корабля, коли той пролітав повз нього — на місці втраченої плити обшивки світилася квадратна латка, укрита лишайниками якогось дивного кольору.

Навіть Артеміс не міг не помітити всього цього.

— Згоден, у нього не надто ефірний вигляд. Очевидно, моя уява ще яскравіша, ніж я думав.

Один по одному з корабля зірвало два глушники, і ревіння двигунів

заповнило чашу сірого неба.

Артемів тицьнув у корабель пальцем.

— Ти не справжній! — вигукнув він, хоча сам себе не почув.

Корабель опустився вже досить низько, і Артемів зміг прочитати напис на носовому конусі, зроблений різними шрифтами і піктограмами:

— «Я прийшов з миром»,— пробурмотів він і подумав: «Чотири слова. Смерть».

Холлі теж намагалася усвідомити реальність: картини трагедії і руйнування миготіли перед очима, ніби вогні потяга, що стрімко проноситься поряд, та все ж одна думка уперто пробивалася крізь хаос: «Я не дотягнуся до нього з даху. Артемів загине, а я нічим не зможу зарадити, лише спостерігатиму...» І навздогін цій думці лунав істеричний крик: «Батлер мене уб'є!»

ГЛАВА 2: НЕФРИТОВА ПРИНЦЕСА І СКАЖЕНИЙ ВЕДМІДЬ

Канкун, Мексика, днем раніше

ЧОЛОВІК, що сидів за кермом узятого напрокат «Фіата-500», голосно вилаявся, натиснувши широкою ступнею на ліліпутські педалі газу і гальма одночасно, і крихітний автомобіль уже вкотре заглух.

«Цією крихіткою простіше буде кермувати, сидячи на задньому сидінні. Тоді, принаймні, не доведеться впиратися коліними у підборіддя»,— подумав водій. З цією думкою він різко звернув на узбіччя поряд із мальовничою лагуною Канкуна. У відбитому світлі мільйонів мерехтливих балконних ліхтарів розкішних апартаментів він учинив над «фіатом» акт вандалізму, який, поза всяким сумнівом, вийде

йому у вартість застави і, можливо, перемістить його прізвище на перше місце в чорному списку компанії «Герц».

— Так значно ліпше,— буркнув чолов'яга, викидаючи водійське сидіння на узбіччя.

«Ці типи з “Герц” самі винні,— подумав він, аргументуючи свої дії. — Ось як буває, коли намагаєшся вручити іграшкову машинку людині моїх габаритів. З тим самим успіхом можна спробувати зарядити кишеньковий дерринджер патронами п'ятдесятого калібру».

Він утиснувся в автомобіль і, кермуючи із заднього сидіння, влився в потік машин, який, незважаючи на пізній час, нагадував довгу вервечку вагонів на залізничній платформі.

«Я спішу до тебе, Джульєтто,— подумав він, стиснувши кермо так, ніби в ньому таїлася загроза життю його молодшої сестри. — Я вже близько».

Водієм так безтурботно модифікованого «фіата» був, звичайно, Батлер — охоронець Артеміса Фаула, хоча не завжди його знали під цим ім'ям. Щоб захистити родину від неприємностей, Батлер свого часу, коли був найманцем, так званим «солдатом удачі», використовував багато прибраних, вигаданих імен. Банда піратів Сомалі знала його як Джентльмена Джорджа, служив він і в Саудівській Аравії

— під ім'ям Капітана Стіла (Артеміс потім звинуватив його у схильності до вульгарної мелодрами), а ті два роки, які він прожив серед перуанського племені іско-нахуа, індіанці називали таємничого велетня, що захищав їхнє селище від посягань лісозаготівельної компанії, El Fantasma de la Selva: Привидом Джунглів. Звісно, відтоді, коли він став охоронцем Артеміса Фаула, у нього вже не було часу на подібний підробіток.

Артеміс сам наполіг на тому, щоб Батлер вирушив до Мексики, хоча те наполягання було зайвим — щойно Батлер прочитав повідомлення на екрані смартфона свого хазяїна, він одразу вирішив їхати. Телефонний сигнал пролунав, коли вони разом тренувалися в змішаній техніці бойових мистецтв. Поліфонічна версія «Miserere» Енніо Морріконе сигналізувала про повідомлення.

— Жодних телефонів у додзьо, Артемісе,— пробурчав Батлер. — Ти ж знаєш правила.

Артеміс завдав ще одного удару по щитку, прямою лівою. Удар був не надто сильним і ще менш — точним, але хоча би влучив у щиток, що вже було досягненням. До недавнього часу випадки Артеміса були такі неточні, що в разі справжнього бою випадковий перехожий наражався на більшу небезпеку, ніж супротивник.

— Я знаю всі правила, Батлере,— сказав Артеміс, ледь відсапавшись. — Телефон було вимкнено, це точно, я сам перевіряв п'ять разів.

Батлер зняв щиток, який теоретично оберігав руку того, хто його надягав, від ударів, а насправді захищав кісточки Артемісових пальців від величезної, твердої, мов лопата, долоні Батлера.

— Як може вирублений телефон дзвонити?

Артеміс стягнув рукавичку, затиснув її між колін.

— Він настроєний на надзвичайне під'єднання. З мого боку безвідповідальним буде не перевірити, чому він дзвонить.

— Яюсь дивно ви говорите,— зауважив Батлер. — Ходульно так... Ніби слова підраховуєте.

— Яка безглузда думка... правду кажучи,— почервонів Артеміс. — Просто ретельно добираю всі слова.

Він поспішив до телефону, який сам розробив під спеціальну операційну платформу на основі сплаву людських та чарівних технологій.

— Це повідомлення отримано від Джульєтти,— сказав він, поглянувши на семисантиметровий сенсорний екран.

Де й поділося Батлерове роздратування:

— Джульєтта передала термінове повідомлення? Що в ньому?

Артеміс мовчки простягнув йому телефон, який, здавалося, потонув у величезній долоні охоронця.

Повідомлення було стислим і терміновим. Усього п'ять слів.

«Домовику, я в біді. Приходь сам».

Пальці Батлера так міцно стиснули телефон, що він затріщав. Імена охоронців, удостоєних «Синього діаманта», зберігалися в суворій таємниці, тож сам факт, що Джульєтта скористалася ним, уже свідчив про те, що їй загрожує вельми серйозна небезпека.

— Я, звісно, поїду з тобою,— швидко мовив Артеміс. — Мій телефон, як ти знаєш, здатний відстежити виклик з точністю до одного квадратного сантиметра; не мине й дня, як ми дістанемося до будь-якої точки світу.

На обличчі Батлера не можна було побачити тієї відчайдушної внутрішньої боротьби між старшим братом і неупередженим професіоналом. Нарешті переміг професіонал.

— Ні, Артемісе, я не можу наражати вас на небезпеку.

— Але...

— Ні, я поїду сам, а ви повернетесь до школи. Якщо Джульєтта ускочила в біду, мені доведеться діяти швидко, а турбота про вас тільки подвоїть мою відповідальність. Джульєтта добре знає, яке значення я надаю роботі. Вона не просила б мене приїхати, якби небезпека не була по-справжньому серйозною.

Артеміс відкашлявся.

— Можливо, небезпека все ж перебільшена. Думаю, Джульєтта зараз радше у скрутному становищі, ніж у біді. Проте ти обов'язково мусиш вирушити до неї негайно, як тільки...

Він узяв телефон з руки Батлера і постукав по екрану.

— Канкун, Мексика — твій пункт призначення.

Батлер кивнув: так, Артеміс мав рацію. Під цей час Джульєтта саме гастролювала з мексиканською трупю з театралізованої боротьби, заробляючи собі репутацію в ролі Нефритової Принцеси, і мріяла якнайшвидше почути чарівний дзвінок із групи Всесвітньої федерації реслінгу.

— Канкун,— повторив він. — Не доводилося. Там не потрібні люди моєї професії. Надто спокійно і безпечно.

— Літак, звісно, у твоєму повному розпорядженні,— сказав Артеміс і спохмурнів, невдоволений мовленою фразою. — Сподіваюся, вся ця історія виявиться не вартою... дірки з бублика.

Батлер уважно подивився на молодого хазяїна. З хлопцем вочевидь було щось негаразд, безсумнівно, проте в цю хвилину ту частину мозку охоронця, що відповідала за турботу про інших, цілком зайняла Джульєтта.

— Не буде ніяких бубликів,— сказав він тихо і ледь різкіше додав: — Не знаю, хто там став причиною такого повідомлення, але він про це пошкодує. — І, щоб закріпити останні слова, він дозволив собі на мить перетворитися на старшого брата і так стусонув тренувального манекена, що дерев'яна голова в того відпала і дзигою закрутилася на маті.

Артеміс підняв голову манекена і постукав по її маківці разів шість.

— Гадаю, вони вже почали шкодувати,— мовив він. Його голос нагадував шерех сухого листа.

І ось Батлер важко й повільно, через величезну кількість машин у північний час, рухався Канкуном, підпираючи головою й плечима дах «фіата». Він не подбав про те, щоб замовити машину заздалегідь, і тепер був змушений задовольнитися тим, що знайшлося в запасі у пані з компанії «Герц». «Фіат-500». Якнайкращий варіант, коли б ним скористався одинокий тінейджер, що вирушає на курорт, але для майже сто-кілограмової туші не надто підходящий транспорт.

«Беззбройної стокілограмової туші»,— виправив сам себе Батлер. Зазвичай йому вдавалося прихопити із собою зброю на вечірку, яку він збирався зірвати, але в даному разі громадський транспорт виявився прудкішим за особистий літак Фаула, тож Батлерові довелося залишити вдома весь арсенал, і навіть улюблений «зігзауер», через що він мало не розплакався. В Атланті у нього була запланована пересадка, а морські піхотинці, що чергують на огляді, навряд чи повелися б люб'язно з людиною, яка намагається потай ввезти на територію США зброю. Особливо якщо ця людина, судячи з її вигляду, здатна самотійно прорвати оборону Білого дому лише з кількома обоймами боєприпасів.

Залишивши Артеміса вдома, Батлер почувався трохи неприкаяним. Уже понад п'ятнадцять років цей хлопчик та пов'язані з ним справи

заповнювали майже весь його час. Опинившись практично сам у бізнес-класі трансатлантичного лайнера з перспективою кількогодинного вимушеного неробства, Батлер знічев'я почав розмірковувати над поведінкою Артеміса, щоб якось відволіктися від тривожних думок про сестру.

Останнім часом його підопічний дуже змінився. Після того як він повернувся з минулорічної експедиції до Марокко, присвяченої порятунку зникаючого виду тварин, з ним щось відбувалося: Артеміс здавався більш замкнутим, ніж зазвичай (а звичайно він був приблизно таким само відкритим, як сейф швейцарського банку вночі). Крім того, Батлер помітив, що Артеміс надто велику увагу приділяє розташуванню предметів. Охоронець і сам завжди тримався напоготові, оскільки звук у будь-якому предметі, що був у приміщенні, вбачати джерело потенційної зброї або осколків. Але дуже часто Артеміс входив до кімнати, яку вже перевірів охоронець, і починав повертати предмети на їхні колишні місця. І говорити він став якось інакше... Раніше Артеміс висловлювався майже поетичними фразами, та останнім часом усе більше уваги приділяв не тому, що говорить, а кількості слів у мовленому реченні.

Коли «боїнг» почав заходити на посадку в Атланті, Батлер вирішив: одразу, як повернеться до особняка Фаулів, він вирушить до Артеміса-старшого і про все відверто йому розповість. Звичайно, обов'язки охоронця полягають у тому, щоб захищати Артеміса, але їх важко виконувати, коли небезпеку таїть у собі сам хлопчик.

«Я захищав Артеміса від тролів, гоблінів, демонів, гномських кишкових газів та навіть від людей, але не можу гарантувати, що моя підготовка дозволить захистити хлопця від його власного розуму. Тому я якнайшвидше мушу знайти Джульєтту і доправити її додому».

Скоро Батлерові набридло повзти головною вулицею Канкуна, і він вирішив, що простіше дістатися до потрібного місця пішки. Він різко звернув на стоянку таксі, вискочив з машини і, не звертаючи уваги на гнівні вигуки водіїв, дрібним підтюпцем пустився уздовж рядів п'ятизіркових готелів.

Знайти Джульєтту буде не надто важко — її обличчя красувалося на десятках афіш у центрі міста.

ЛУЧАСЛАМ!

УСЬОГО ОДИН ТИЖДЕНЬ У ВЕЛИКОМУ ТЕАТРІ!

Батлера зовсім не цікавило зображення сестри на афішах. Художник спотворив її миле личко, надавши їй більш агресивного вигляду, а стійка виглядала демонстративно показною: для афіші була ідеальною,

та на ділі вона зовсім не годилася, оскільки відкривала лівий бік для бічного удару по нирках.

«Джульєтта ніколи б не стала так перед супротивником».

Його сестра була найкращим природженим бійцем з усіх, кого він знав. Крім того, гордість ніколи не дозволила б їй попросити про допомогу. Очевидно, сама вона не сподівалася впоратися. Саме тому її повідомлення так стривожило Батлера.

Він легко, навіть не спітнівши, пробіг дві милі, лавіруючи в натовпі гуляк, і нарешті опинився біля скляного фасаду Великого театру, прикрашеного ліпниною. Коло автоматичних дверей стояло з півдесятка швейцарів у червоних лівреях. Вони люб'язно кивали і посміхалися публіці, що квапилася на головну виставу.

«Через задні двері,— вирішив охоронець. — І так усе життя».

Батлер обійшов будівлю. Міркував: як було б приємно хоча б один раз увійти куди-небудь із чільного входу, в парадні двері. Можливо, в іншому житті, коли він стане застарим для свого звичного ремесла.

«Цікаво, скільки мені тоді буде років? — замислився він. — Якщо подумати, то з усіма цими подорожами в часі та чарівними зціленнями я й сам не можу впевнено сказати, скільки мені зараз».

Підійшовши до чорного ходу, Батлер викинув геть із голови усі думки, крім тих, що стосувалися майбутньої справи. Знайти Джульєтту, визначити, в яку халепу вона втрапила, і вивести її з мінімальними побічними втратами. До початку вистави запишалося десять хвилин, тож, якщо йому пощастить, він устигне знайти сестру, перш ніж до зали напхається надто багато народу.

Охорону задніх дверей забезпечувала тільки камера спостереження. На щастя, це лише театр, а не конференц-зала курортного готелю, інакше біля чорного входу були б басейни, натовпи туристів, оркестр, що грає сальсу, та не менш як шестеро поліцейських у цивільному. А так Батлер просто помахав камері, рукою надійно прикривши таким

чином обличчя, і пройшов у будівлю непомічений.

За лаштунками він не зустрів ані найменшого опору. Проминув двох силачів у театральних костюмах — ті мовчки мирно цмулили якесь електролітичне пійло, не звертаючи на Батлера жодної уваги — очевидно, прийняли його за одного зі своїх, адже вигляд у нього був великого, тупого громила.

Як і в більшості театрів, простір за сценою був заповнений безліччю коридорів і вузьких проходів. Цілі милі їх не були позначені на кресленнях, які Батлер устиг завантажити до свого смартфона з інтерпедії Артеміса, де був сайт з якими хочеш будь-коли викладеними в Мережу кресленнями, не рахуючи тих, які Артеміс сам викрав і опублікував. Після кількох неправильних поворотів навіть знамените Батлерове вміння орієнтуватися почало його підводити, тому в дужого охоронця виникло майже непереборне бажання просто проломити кілька стін, проклавши найкоротший шлях туди, куди йому не терпілося потрапити, а саме — до гримерної артистів.

Коли Батлер нарешті дістався гримерної, він устиг помітити рестлерів, убраних у костюми з лайкри та шовку, що виходили на сцену. їхня процесія нагадувала хвіст китайського дракона. Коли останній артист покинув приміщення, бар'єр з м'яса та м'язів — двоє здоровенних витуряйлів — закрив вихід за лаштунки.

«З ними я впораюся,— подумав Батлер. — Це неважко, але тоді в мене залишиться тільки кілька секунд, щоб знайти Джульєтту і витягти її звідси, а сестра, наскільки я її знаю, заведе складну і геть безглузду розмову, перш ніж погодиться піти. Треба мислити як Артеміс, колишній Артеміс, і спокійно розіграти партію. Найменший промах, і, найпевніше, кінець буде нам обом».

Зовні донеслися захоплені вигуки натовпу, що вітав появу борців. Подвійні двері приглушували шум, та в гримерній його було чутно краще. Батлер зазирнув досередини і розгледів на стіні монітор, де мож-на було побачити все, що відбувалося на рингу. Вельми зручно.

Гігант підійшов до екрана і спробував відшукати сестру. Ага, ось і вона, розминається в кутку рингу, більше працюючи на публіку, ніж для реальної підготовки. Якби Батлер міг цієї миті бачити своє зазвичай байдуже обличчя, то дуже здивувався б ніжній, майже мрійливій усмішці, що грала на його губах.

«Як же давно я тебе не бачив, сестричко...»

Судячи з усього, безпосередня небезпека Джульетті не загрожувала. Вона насолоджувалася увагою глядачів, зводила догори руки, добиваючись ще гучніших оплесків, хитала головою, змушуючи нефритовий обруч на її зачісці «кінський хвіст» виписувати в повітрі вісімки. Публіці вона вочевидь подобалася. Деякі молодики розмахували над головами плакатами з її зображенням, а найбільш зухвалі навіть намагалися обсипати її конфетті у вигляді сердечок. Батлер спохмурнів — доведеться простежити за цими юними джентльменами окремо.

Він трохи розслабився, хоча збоку це могли б помітити не більше п'яти людей у всьому світі. Батлер як і раніше був у стані повної бойової готовності, але тепер нарешті міг собі зізнатися в тому, що всю дорогу страшенно боявся спізнитися.

«Джульетта жива. І здорова. Разом ми дамо раду проблемі, хоч яка б вона була».

Потім він дійшов висновку, що обрав найзручніше місце для спостереження, тож вирішив там і залишатися. Він чудово бачив увесь ринг і міг у разі потреби опинитися поряд із сестрою буквально за кілька секунд.

Старомодний гонг сповістив про початок першого поєдинку. Джульетта високо підстрибнула і спритно, мов кішка, приземлилася на верхній канат.

— Прин-це-са! Прин-це-са! — скандували глядачі.

«Улюбленка публіки,— подумав Батлер. — Саме так!»

Суперниця Джульетти вочевидь грала роль головної злочинниці в цій виставі. Здоровезна баберія зі знебарвленим волоссям, стриженим «під їжачок», і в червоному костюмі з лайки кольору крові.

Натовп зустрів її появу несхвальним свистом.

Як і в усіх борців-лучадорів, обличчя й ніс гігантської суперниці Джульетти ховалося під маскою, зав'язаною на потилиці колючим дротом, який, як підозрював Батлер, насправді був зроблений із пластику.

Поряд із такою велеткою Джульетта здавалася лялькою: її суперниця мала очевидну перевагу. Личко дівчини під маскою дещо втратило самовпевненість, і вона пішла спитати поради у свій кут на рингу, але там стереотипний тренер у кепці, мов запрошений зі знімального майданчика «кіно про реслінг», тільки байдуже знизав

плечима.

«А матч-то йде за сценарієм,— зрозумів Батлер. — Жодної небезпеки».

Він підсунув до монітора стілець, уместився на ньому зручніше і почав спостерігати за сестрою.

У першому раунді Батлера нічого не збентежило. Потім, у другому, Джульєтта підійшла надто близько

до суперниці, і та накинулася на неї неочікувано швидко як для такої здоров'ячки.

— О-о-ох! — видихнула більша частина натовпу.

— Зламай її пополам, Самсонетто! — заволали менш милосердні глядачі.

«Самсонетта,— подумав Батлер. — Підходяще ім'я».

Та й це його не занепокоїло. Як він бачив, Джульєтта могла вийти із захвату Самсонетти, скориставшись десятком прийомів. Для більшості з них їй навіть руки не знадобилися б. Наприклад, можна провести фальшивий захват з різким падінням.

Занервував Батлер аж тоді, коли побачив з десяток чоловіків у напіввійськового крою плащах, що прямували до рингу уздовж далекої стіни.

«Плащі? У Канкуні? Навіщо надягати плащ у Мексиці? Хіба що збираючись щось під ним сховати!»

Сильно зернисте зображення заважало розгледіти деталі, але щось у цих молодцях і в їхній манері рухатися насторожувало Батлера. Вони переміщалися цілеспрямовано, потай, намагаючись триматися темряви.

«Час є,— переконував себе Батлер, а сам уже розробляв план дій. — Може виявитися, що це фальшива тривога, а можливо, і реальна небезпека. Я не можу ризикувати, коли на карту поставлено життя Джульєтти».

Він обвів очима гримерку: шукав предмет, який можна, було б використати як зброю. Марно. Там було лише кілька стільців, багато блискіток і гриму, а ще кошик зі старими костюмами.

«Блискітки і грим мені ні до чого»,— подумав Батлер, запускаючи руки до кошика.

Опинившись в обіймах суперниці, Джульєтта Батлер відчула легкий напад клаустрофобії.

— Легше, Семо,— прошипіла вона. — Ти мене задушиш.

Самсонетта загупала ногами по брезенту рингу так, щоб глухі удари луною розносилися залом, одночасно вдаючи, ніби ще дужче стискає шию суперниці.

— Так треба, Джулі,— прошепотіла вона зі стокгольмським акцентом, розтягуючи голосні,— Я заводжу натовп, забула? Потім ти мене перемагаєш.

Джульетта повернула обличчя до тритисячної зали і несамовито закричала від болю.

— Убий її! — волали добрі глядачі.

— Убий її і зламай пополам! — горлали не надто добрі.

— Убий її, зламай пополам і розтопчи останки! — зі слиною на губах кричали відверто недружньо налаштовані уболівальники: серед натовпу їх вирізняли заклики до насильства, написані на футболках.

— Обережніше, Семо. Маску зіпсуєш. Та ще й таку гарну.

Увесь костюм Джульетти був надзвичайно ефектний, і саме це вже робило її улюбленкою публіки.

Обтисле трико кольору нефриту і маленька масочка на очах, що насправді була шаром усипаного блискітками гелю.

«Якщо вже мушу носити маску,— вирішила практична Джульетта, — то нехай вона буде корисною для шкіри».

Вони приготувалися до фірмового прийому Самсонетти — кидка через голову за допомогою рук велетки, що були феноменально сильні. Зазвичай, якщо у суперниці після цього прийому залишалася хоч би дрібка енергії, Сема просто падала на неї, закінчуючи сутичку. Але оскільки улюбленкою публіки була Джульетта, прийом виконувався інакше. Публіка воліла бачити свою Принцесу поваленою, проте не без надії на перемогу.

Сема оголосила про наступний хід, запитавши у натовпу, чи бажає публіка почути, як бебехнеться тіло об ринг.

— Хочитте? — гукнула вона з підкресленим акцентом.

— Так! — заволали глядачі, потрясаючи кулаками.

— Тіло геп?

— Геп! — заревів натовп. — Геп! Геп!

Дехто з глядачів дозволив собі грубіші вигуки, але охоронці швидко змусили їх замовкнути.

— Хочитте геп? Я геп! — Зазвичай мова Самсонетти була більш правильною, але антрепренер і режисер шоу Макс наполіг на тому, щоб

вона перекручувала фрази і розтягувала приголосні, бо від цього публіка чомусь просто шаленіла.

Отже, вона вигнулася і високо підкинула нещасну Нефритову Принцесу. Тут би сутичці й кінець, але Принцеса перевернулася в повітрі й приземлилася на кінчики пальців рук і ніг, і це ще не все — вона миттєво схопилася на рівні і крутонула головою так, що вплетене у пшеничний «хвостик» нефритовий обруч хряснув Самсонетту в щелепу, змусивши велетку гепнутися навзнаки.

Самсонетта жалібно заскиглила, потираючи щелепу (щоб та почервоніла), і закрутилася на рингу, як морж на розжареному камінні.

Актрисою вона була неперевершеною, і Джульєтта навіть захвилювалася, чи, бува, не поранила й справді її кільцем, але тут Сема непомітно підморгнула їй, і напарниця зрозуміла, що це лише гра.

— Хочеш іще, Самсонетто? — спитала Джульєтта, граційно злетівши на верхній канат. — Чи з тебе досить?

— До-о-сіть,— проскиглила її нібито переможена суперниця і вирішила потішити Макса. — Більше не хоті-і-ть.

Джульєтта обернулася до зали.

— Усипати їй ще?

«О ні! — відповіла уявна аудиторія. — Це вже якась дикість!»

Але реальна була іншої думки:

— Убий її!

— У центр її!

«Що то означає? Вони й так у центрі»,— подумав Батлер.

— Покажи їй, що таке біль!

Вочевидь, глядачі мали на увазі щось іще болючіше, ніж звичайний біль.

«Як я люблю цю публіку»,— подумала Джульєтта, зістрибуючи з каната, щоб завдати вирішального удару.

Усе мало пройти бездоганно: граційне подвійне сальто, а потім — удар ліктем у живіт, що викличе у суперниці протяжне «о-о-ох!», але хтось невідомий раптом вискочив із темряви, на льоту зловив Джульєтту, грубо кинувши її в куток рингу. Решта м'язистих чолов'яг мовчки навалилися на дівчину, і невдовзі з-під купи тіл видно було тільки одну її ногу, тісно обтягнену зеленою тканиною.

Батлер, який ховався за однією з освітлювальних стійок, відчув, як його серце впало кудись униз, і прикре почуття страху перетворило його

на глевку грудку.

— Тепер мій вихід,— пробурмотів він.

Хоча цієї миті Батлер найменше був готовий вступати у гру.

Публіка аплодувала несподіваній появі ніндзя-лучадорів у фірмових чорних костюмах, до пори схованих під плащами. Вони, безперечно, прибули помститися за останню поразку свого хазяїна від рук і ніг Нефритової Принцеси на арені Квадрослем у Мехіко. Непрохані гості часто з'являлися під час вистав, але щоб цілий загін ніндзя — то стало приємною несподіванкою для глядачів.

Ніндзя сплелися в тугий клубок: кожному з них не терпілося стусоннути Нефритову Принцесу, тож тендітній дівчині залишалося тільки лежати і мужньо зносити зливу ударів.

На рингу безшумно з'явився Батлер. Елемент несподіванки часто визначав різницю між перемогою та поразкою в ситуаціях «усе проти нас», але, об'єктивно оцінивши становище, Батлер змушений був визнати, що першість таки буде за ним, хоча кількістю ніндзя переважали: їх було дванадцять проти нього одного. Або ж дванадцять проти двох, якщо, звичайно, Джульєтта не знепритомніла, тобто шість на одного — практично рівні шанси. Ще за мить до цього Батлер почувався незручно в позиченому костюмі зі штучної ведмежої шкіри та масці, але його збентеження де й поділося, щойно він переключився на бойовий режим, тобто змусив себе мислити холодно, швидко і розсудливо.

«Ці люди ображають мою сестру»,— подумав він, і гарячий струмінь люті зруйнував крижану оболонку професіоналізму.

Час братися до діла.

Заревівши, мов Скажений Ведмідь (що цілком було доречно для персонажа в такому костюмі), Батлер прослизнув під нижнім канатом, викотився на ринг, швидко перетнув майданчик і почав гамселити ніндзя демонстративно економними рухами. Він не виголошував загрозливих монологів, навіть не тупотів ногами, сповіщаючи про свою появу,— тобто поводився вельми нелюб'язно. Він просто розкидав ніндзя, немов вежу «Дженга»^[4].

Протягом тридцяти секунд глядачі спостерігали на рингу мелькання рук і ніг. Лунали такі пронизливі крики, що зробили б честь істеричним підліткам на концерті рок-групи, і нарешті Джульєтта таки випручалася з малої кучі.

Батлер, переконавшись, що з сестрою нічого страшного не сталося, усміхнувся під маскою.

— Привіт. Я це зробив.

Замість дяки за врятоване життя Джульєтта ударила його чотирма прямими пальцями в сонячне сплетіння, миттєво збивши дихання.

— А-аррх! — прохрипів він. — Шробш?

Очевидно, це означало: «Що ти робиш?»

Двоє ніндзів тим часом оговталися і спробували завдати кілька стилізованих ударів по нападнику, але їм було віддячено кількома недбалими ляпасами.

— Угамуйтеся! — гаркнув Батлер, відновивши дихання, і злісно глипнув на них, — У нас тут родинна розмова.

Краєм ока він уловив стрімкий рух у свій бік і машинально викинув руку, зловивши вплетене у русявий хвіст сестри нефритовий обруч.

— Ух ти! — сказала Джульєтта. — Це ще нікому й ніколи не вдавалося.

— Та невже? — спитав Батлер, випустивши з долоні обруч. — Так таки й нікому?

Очі Джульєтти під маскою округлилися.

— Нікому, крім... Це ти, братику?

Батлер ще не встиг відповісти, як Джульєтта ступила вбік і передпліччям збила з ніг одного з ніндзя. Той, може, й підкрадався до них, та, найпевніше, просто хотів хутенько забратися з рингу, що перетворився на арену реального болю, а не так переконливо демонстрованих мук.

— Чи вам позакладало? Родичам треба поговорити.

Побиті ніндзя, скиглячи, притиснулися до канатів. Навіть Самсонетта, судячи з усього, дещо захвилювалася.

— Брате, ти перебив мені матч-реванш. Що ти тут робиш? — запитала Джульєтта.

Багатьом людям знадобився б деякий час, можливо, кілька хвилин, щоб відчувти недобре, та тільки не Батлерові. Роки роботи охоронцем Артеміса навчили його бути бистрим на розум.

— Ясно, ти не мене викликала. Ходімо, мені потрібно спокійно все обмізкувати.

Джульєтта капризно одкопилила нижню губу, як і десять років тому, коли Батлер заборонив їй поголоти голову.

— Я не можу піти. Мої шанувальники чекають, коли я нарешті пройду по рингу колесом і закінчу виступ, зваливши тебе фірмовим прийомом.

Вона казала правду: фанати Нефритової Принцеси нетерпляче підстрибували на сидіннях, прагнучи крові Скаженого Ведмедя.

— Якщо я просто злиняю, вони можуть учинити бунт.

Батлер звів погляд на гігантський екран, що висів під стелею, і побачив великим планом своє обличчя: не дивно, що його вигляд викликав напад головного болю у будь-кого з глядачів.

Зі старомодних конічних динаміків, прикріплених до ріжків екрана над головою, прогрімів голос:

— Хлопці, хто це такий? Невже Скажений Ведмідь з'явився, щоб розтроцяти свого залятого ворога — Нефритову Принцесу?

Джульєтта випнула підборіддя.

— Це Макс. У всьому шукає вигоду.

— Джульєтто, у нас немає на це часу.

— Хто б він не був,— вів далі невидимий Макс,— ми не відпустимо його просто так з нашою Принцесою, авжеж, amigos? ^[5]

Судячи з гучної й тривалої реакції зали, усім, хто заплатив за видовище, не сподобалася думка про те, що Скажений Ведмідь може зараз безперешкодно покинути ринг із Принцесою під пахвою. Висловів вони не добирали, і Батлер міг заприсягтися, що від їхніх вигуків аж стіни театру затрусилася.

Ступивши три швидкі кроки до канатів, Батлер погрозив пальцем якомусь курдупелєві з мікрофоном у руці.

На його подив, курдупель вихопився на стіл і почав топтати власний капелюх, надриваючись у мікрофон:

— Ти посмів погрожувати мені, Скажений Ведмедю? Після всього того, що я для тебе зробив? Коли лісники знайшли тебе у зграї грізлі, хто тоді тебе прихистив, га? Макс Шетлін, ось хто! А ти оце так віддячуєш мені?

Батлер вирішив не звертати уваги на його теревені.

— Гаразд, Джульєтто. Нам пора. Часу обмаль. Хтось зібрався нейтралізувати мене. Можливо, той, хто має зуб проти Артеміса.

— Твоєму припущенню, братику, вкрай бракує точності. Артеміс має значно більше ворогів, ніж ти, а в тебе їх нині чимало.

Вона мала рацію: натовп грізно ревів, здебільшого не всерйоз,

проте зіркі очі Батлера помітили в першому ряду кількох фанатів, уже готових брати ринг штурмом.

«Треба щось зробити,— подумав він. — Показати цим людям, хто тут хазяїн».

— Ану киш із рингу, Джулі. Негайно!

Джульєтта мовчки підкорилася: у Батлера було таке обличчя... Востаннє, коли вона бачила брата таким, він пробив кулаками борт викраденої сомалійськими піратами яхти, потопивши судно в Аденській затоці.

— Самсонетту не чіпай,— сказала вона. — Ми подруги.

Батлер несхвально похитав головою.

— Подруги? Я знав, що ви прикидаєтеся.

Тим часом Самсонетта і ніндзя ревно махали кулаками в дальньому куту рингу. А ще вони тупотіли ногами і загрозливо жестикулювали, не завдаючи при тім нікому ані найменшої шкоди.

Коли Джульєтта залишила ринг і опинилася у відносній безпеці, Батлер повернувся у свій кут і стусонув плечем у прив'язану до стійки подушку. Від удару стійка захиталася у гнізді.

— Скажений Ведмідь насправді збісився! — заволав Макс. — Вирішив відлупцювати ринг! Гей, ніндзя, невже ви допустите це? Цей тип посмів осквернити сам символ наших спортивних традицій!

Загін ніндзя, схоже, зовсім не заперечував проти якогось там осквернення символу, аби тільки на них не накинувся цей велет-гора, що розкидав піраміду з їхніх тіл так само легко, як малюк руйнує карткову хатку.

Батлер ще раз ударив по стійці, далі вирвав її з гнізда. Піднявши металеву стійку, він пірнув під канати й заходився скручувати ринг.

Глядачі, сторопілі від його безпрецедентних дій, лише за кілька хвилин зрозуміли, що відбувається. У майбутньому цей трюк дістане назву «викрутка» і зробить Скаженого Ведмеда, що наразі валявся п'яний десь у темному провулку, справжньою супер-зіркою рингу.

Навіть красномовний Макс Шетлін примовк: його мозок гарячково намагався осмислити, що його в біса відбувається?

Батлер, скориставшись замішанням натовпу, обернув стійку разів із шість, вирвавши з основи ще дві.

«Виявляється, це не так уже й важко,— подумав він, поглядаючи на власне зображення на гігантському екрані. — Ринг схожий на

перевернутий намет. Навіть дебелимому підлітку до снаги».

Він зібрав усі три стійки в руках і почав їх вправно крутити, скручуючи ринг усе щільніше.

Двом ніндзям вистачило розуму ушитися, поки ще була така можливість, але більшість завмерла з відвислими щелепами, а ще двоє вирішили, що все це їм сниться, тому вони посідали і заплющили очі.

Батлер кивнув Самсонетті.

— Забирайтеся звідси, міс!

Самсонетта зробила реверанс, геть випавши з образу, і прошмигнула під канатами разом з одним ніндзя: той виявився досить тямущим і скористався короткою паузою.

Решту ж притискало одне до одного все щільніше, у міру того як Батлер скручував канати. При кожному оберті чутно було стогони старих канатів і затиснутих між ними людей. Натовп нарешті оцінив прийом і почав скандувати на кожний оберт. Деякі глядачі з радісними криками підбадьорювали Батлера і закликали вичавити повітря з легенів ніндзя, та охоронець лише хотів, щоб їх гарненько пом'яло, як пасажирів лондонської підземки в годину пік. Потім він повідтягував безпорадних ніндзя до краю рингу і вставив стійку знову в гніздо.

— Я йду,— повідомив він. — А вам усім раджу залишатися на місцях доти, доки я принаймні не покину країну, інакше ви можете мене дуже засмутити.

Батлер не володів гіпнотичними чарами Народу, утім, його промова справила належне враження.

— Гаразд, Ведмедю, розслабся,— сказав єдиний ніндзя у білій бандані, мабуть, командир. — Ти дієш зовсім не за сценарієм. Макс озвіріє.

— Макс — це мій клопіт,— сказав йому Батлер. — А тобі тепер слід хвилюватися, щоб я про тебе не потурбувався.

У ніндзя від подиву брови полізли на лоба — це було видно навіть крізь бандану.

— Що? Про яку турботу хвилюватися?

Батлер заскреготів зубами. Виявляється, вести подібні діалоги в житті набагато важче, ніж у кіно.

— Просто не ворущися, поки я не піду. Зрозуміло?

— Звичайно. Так би й сказав.

— Я знаю.

Ситуація складалася якнайдурніше, і Батлер майже втратив надію щось змінити. Він обернувся до сестри.

— Досить. Мені треба піти кудись і подумати. Будь-куди, де немає лайкри.

— Гаразд, ДOME. Йди за мною.

Батлер спустився з майданчика.

— І припини розляпувати всім моє ім'я. Воно таємне.

— Невже й для мене? Я ж твоя сестра.

— Можливо. Але тут тисячі сторонніх людей і майже стільки ж камер.

— Я ж не сказала твоє повне ім'я. Якби я сказала Дomo...

— Заткнися! — урвав їй мову Батлер. — Я не жартую.

До службового виходу залишалось метрів двадцять, і серце Батлера зігрівали такі знайомі ритми родинних сперечань.

«Здається, у нас має все вийти»,— з оптимізмом подумав він, що бувало нечасто.

І тут на величезному екрані з'явилося двоє гігантських палаючих червоних очей. І хоча зазвичай очі такого кольору асоціювалися з неприємностями — наприклад, з вампірами, опіками хлоркою і кон'юнктивітом,— ці дивилися доброзичливо і викликали безмежну довіру. Насправді кожен, хто вдивлявся у вируючу безодню цих очей, розумів, що всі його проблеми розв'яжуться, якщо тільки виконувати накази власника цих очей.

Батлер випадково зловив ці очі периферичним зором та одразу ж поспішив опустити голову.

«Підземна магія,— здогадався він. — Зараз увесь натовп загіпнотизують».

— Погляньте мені в очі,— пролунав голос із кожного динаміка в залі. Якимсь чином він проник в усі камери і в усі телефони глядачів.

— Треба ж,— промовила Джульєтта дивним монотонним голосом, який зовсім не підходив для вигуку. — І справді, я повинна поглянути в ці очі.

Можливо, Джульєтта не послухалася б піддесливого голосу, якби вона пам'ятала про своє спілкування з Народом. На жаль, усі ці відомості були стерті з її пам'яті.

— Заблокуйте виходи,— владно і монотонно наказав голос. — Заблокуйте всі виходи. Використовуйте власні тіла.

Джульєтта зірвала з обличчя маску, що заважала дивитися на екран.
— Братику, ми повинні заблокувати всі виходи своїми тілами.

Батлер прикинув, наскільки погіршає ситуація, якщо тисячі шанувальників реслінгу кинуться проходами до дверей, намагаючись фізично їх заблокувати.

«Заблокувати всі виходи своїми тілами. Ця тварюка висловилася вельми конкретно».

Батлер не сумнівався, що незабаром надійде ще один наказ, але навряд чи він сповістить: «А тепер візьміться за руки і заспівайте хором». Ні, охоронець був певен, що нічого доброго з екрана не донесеться.

— А тепер убийте Ведмедя і Принцесу, — вимовив повний гіпнотичних чарів голос. Динаміки не встигали ловити магічну хвилю, і «с» у слові «Принцесу» дещо затяглося.

«Убийте Ведмедя і Принцесу. Чарівно».

Батлер побачив, як спалахнули люттю очі сестри, коли вона зрозуміла, що Ведмідь — це він. Цікаво, а як вона вчинить, коли нарешті зрозуміє, що Принцеса — вона?

«Не має значення,— зрозумів він. — Ми обоє можемо померти задовго до цього».

— Убийте Ведмедя і Принцесу,— монотонно промовила Джульєтта у цілковитій згоді із загіпнотизованим натовпом.

— І не дуже поспішайте,— провадив далі чарівний голос, у ньому з'явилися веселі нотки. — Хай трохи помучаться. Як це ви, люди, говорите? Хай плачуть кривавими сльозами!

«Блазень — констатував Батлер. — Значить, це не Опал Кобой».

— Доведеться убити тебе, братику,— сказала Джульєтта. — Мені дуже шкода. Правда.

«Навряд чи вийде»,— подумав Батлер. Вдалішої днини, якщо його напхати снодійним і зав'язати очі, вона, можливо, і зуміла б завдати йому незначних ушкоджень, але з досвіду він знав, що загіпнотизовані люди — тупі й повільні. Більша частина мозку відключалася, а решті Нобелівська премія вочевидь не світила.

Джульєтта спробувала завдати удару ногою з розвороту, але втратила рівновагу й опинилася в обіймах брата. Ось тільки її нефритовий обруч завершив оберт і влучив йому у вухо.

«Сестричка вміє бути ще тим головним болем навіть під гіпнозом».

Батлер легко підняв Джульєтту на руки і напружив м'язи, приготувавшись до кидка.

— Убити тебе,— пробурмотіла сестра. — Пробач. Мушу. — Потім додала: — Народ? Сподіваюсь, ти жартуєш?

Згадала облогу родового маєтку Фаулів? Невже чари випадково активували спогади?

З цим можна й потім розібратися — якщо для них буде «потім». Батлер цілком вірив у власні сили, але сумнівався, що зуміє подужати повний театр зомбі, навіть не надто прудконогих.

— Беріться до роботи, мої земні слуги,— промовив голос власника червоних очей. — Пориньте в найтемніші глибини вашого мозку, якщо такі у вас є. Не залишайте жодних доказів для влади.

«Не залишайте доказів? А як їм пропонується учинити з доказами?»

Про це не хотілося навіть думати.

«Ведмідь? Ха-ха-ха,— подумав Батлер. — Жарти? У мене є час жартувати? Невже я так вимотався? Зберися. Бувало й гірше».

Щоправда, дивлячись на сотні незграбних новоявлених психів, що дибали до нього з верхніх ярусів, Батлер ніяк не міг пригадати, коли саме.

Низенький і товстий чоловік за сорок у футболці трунаря і касці на дві бляшанки пива показав на Батлера пальцем.

— Ведм-і-ідь! — заволав він. — Ведмі-і-ідь і Принцеса!

Батлер запозичив слово з лексикону Народу.

— Дарвіт,— вимовив він.

ГЛАВА 3: СХІД ОРІОНУ

Ватнайокутль, Ісландія, наш час

АРТЕМІСА кидало з одного психозу в інший.

— Ти не справжній! — кричав він падаючому кораблю. — Ти просто маячна ілюзія, друже!

І зразу впадав у стан параної.

— Це ти все вигадала! — кричав він Холлі. — Хто твої спільники? Фоулі, звичайно. Батлер? Ти наструнчила мого вірного охоронця проти мене? Зламала його мозок і напхала туди власних переконань?

Лежачи на даху, Холлі вловлювала через направлений мікрофон шолома лише кожне друге слово, але їй і цього вистачало, аби зрозуміти, що Артемис перестав бути клінічним прихильником точної логіки, яким був раніше.

«Якби колишній Артемис побачив нового, він би із сорому згорів».

Як і Батлер, Холлі навіть у цю важку годину насилу вдавалося контролювати своє бунтівне почуття гумору.

— Лягай! — гукнула вона. — Корабель справжній!

— Ага, ти хочеш, щоб я так думав! А корабель усього лише шестірня у твоїй хитрій змові... — Артемис замовк. Якщо корабель — шестірня у змові, а змова справжня, значить, і корабель має бути справжнім. — П'ять! — раптом випалив він, на мить забувши про все. — П'ять, десять, п'ятнадцять.

Він спрямував розчепірені пальці у бік корабля і став шалено ними рухати.

«Вітання десятима пальцями. Це вже точно мусить розвіяти видіння».

І здавалося, жест і справді подіяв. Чотири дископодібні прискорювачі, що тяглися за головним корпусом, немов беспорядні маріонетки за переляканим ляльководом, раптом перевернулись і випустили у бік землі жирні бульбашки антигравітаційних імпульсів, що сповільнили темпи зниження зі швидкістю на перший погляд

неможливою для корабля таких неелегантних пропорцій.

— Ха! — радісно вигукнув Артеміс. — Я чудово контролюю власну реальність. Ти це бачила?

Холлі добре бачила, що нічого Артеміс не контролює, а просто спостерігає приземлення космічного зонда Народу. Сама вона ніколи не пілотувала призначені для дослідження далекого космосу судна,

а проте знала, як легко загинути, стоячи під таким бегемотом, коли він випускає антигравітаційні бульбашки, і жодні розчепірені пальці не допоможуть.

«Я повинна встати».

Але покалічені ноги притискували до даху не гірше за свинцеву ковдру.

«Мабуть, зламано таз. А може, й кісточку».

Завдяки своєму другові демону Номеру Першому, що поступово ставав наймогутнішим чаклуном з будь-коли зарахованих до університету, Холлі володіла цілющою магією надзвичайної сили, і ця магія почала зціляти її рани, але недостатньо швидко. Ще кілька секунд, і одна з антигравітаційних бульбашок розірве Артеміса на шматки або сам корабель приземлиться йому на голову. І не треба бути генієм, щоб здогадатися про наслідки, хоча це неважливо, оскільки у цей момент Артеміс на генія вочевидь не тягнув.

— Прошу допомоги,— промовила вона в мікрофон слабким голосом. — Хтось мене чує? Хоч хто-небудь?

Ніхто не відгукнувся. Тих, хто був усередині шаттла, не врятувала б навіть магія, а Фоулі досі стирчав догори ногами в заметі.

«Занадто пізно, навіть якби хто-небудь був поруч».

Довгі звивисті тріщини поповзли поверхнею льоду від місць попадання антигравітаційних імпульсів, як після ударів молотком. Лід тріщав, як палаючий хмиз, і провалювався, оголюючи підлідні каверни.

Розміром корабель не поступався зерновому елеватору і, здавалося, пручався тязі прив'язаних двигунів, вивергаючи хмари пари і струмені рідини. Артеміса облило ракетним паливом, і реальність судна стало заперечувати важче. Та однієї риси своєї вдачі Артеміс не позбувся, а саме — упертості, тому він не здавав позицій, відмовляючись поступитися останньому писку здорового глузду.

— Кого це цікавить! — пробурмотів він.

Холлі якимсь чином почула останні слова і подумала: «Мене».

Ризикована ситуація вимагала ризикованих рішень.

«Утрачати нічого»,— подумала Холлі, намацуючи кобуру на стегні.

Вона вихопила пістолет трохи менш плавно, ніж зазвичай. Перевіряти синхронізацію зброї з шоломом все одно було ніколи. Ельфійка просто натиснула великим пальцем командний датчик і чітко вимовила у мікрофон біля краю рота:

— Пістолет. — (Пауза для сигналу у відповідь.) — Не смертельний. Широкий кут, контузія.

— Пробач, Артемісе,— прошепотіла вона і випустила у друга потужний трисекундний імпульс.

Коли Холлі натискувала на курок, Артеміс, стоячи по кісточку в сніго-водняній каші, виголошував пишномовну промову.

Промінь уразив його, немов удар гігантського електричного вугра. Тіло відкинуло далеко вбік за мить до костодробильної посадки зонда, що із страшним гуркотом буквально знищив місце, де щойно стояв Артеміс.

Хлопець мішком упав у кратер і зник із поля зору Холлі.

«Кепська справа»,— подумала вона, але перед очима у неї затанцювали цікавими бурштиновими світлячками іскри її власної магії.

«Відключаюся,— збагнула вона. — Магія занурює мене в сон, щоб завершити зцілення».

Краєм ока капітан Шорт побачила, як у череві зонда відчинився люк і гідравлічна система повільно опустила трап. Щось спускалося на землю.

«Сподіваюся, я прокинуся,— подумала Холлі. — Ненавиджу цей лід і не хочу замерзнути на смерть».

Потім вона заплющила очі і не відчула, як її безвільне тіло скотилося дахом і впало в замет.

Щонайбільше через хвилину повіки Холлі здригнулися, і вона розплющила очі. Пробудження здавалося рваним і нереальним, ніби зняті в зоні бойових дій документальні кадри. Холлі не пам'ятала, як підводилася, але раптом опинилася на ногах, і її тягнув кудись Фоулі, геть розпатланий, напевно тому, що його гарненький чубок обгорів і стирчав воронячим гніздом. Але найперше він був пригнічений.

— Ну ж бо, капітане! — гукнув Фоулі, і Холлі здалося, ніби рухи його губів не зовсім відповідають звукам. — Треба йти.

Холлі відкашлялася бурштиновими іскрами, на очі навернулися

сльози.

«Бурштинова магія? Старію».

Фоулі схопив її за плечі і потряс.

— Зберися на силі, капітане. Робота не чекає.

Кентавр використовував шокову психологію.

Холлі чудово це розуміла — пам'ятала пройдений у Поліцейській! Плазі штатний курс навчання.

«У разі виникнення бойового стресу апелювати до професіоналізму солдатів. Неодноразово нагадувати їм про повинність. Наполягати на виконанні ними своїх обов'язків. Це не матиме довготривалої зцілюючої дії на будь-які психологічні травми, але, можливо, дозволить повернутися на базу».

Вела курс майор Вінйайа.

Холлі змусила себе зосередитися. Ноги нижче колін здавалися слабкими, поперек поколювало від болю, що завжди з'являється після зцілення,— цей ефект називали магічним опіком.

— Артеміс живий?

— Не знаю,— різко відповів Фоулі. — Я створив ці штуки. Придумав їх. Розумієш?

— Які штуки?

Фоулі затягнув її на гладкий, мов каток, схил льодовика.

— Які полюють на нас у цей момент. Аморфоботи. Вони вилізли із зонда.

Вони почали спускатися схилом, нахилившись уперед, щоб зберігати рівновагу.

У Холлі звузилося поле зору, хоча забороло було панорамним. По краях мерехтіли бурштинові іскорки магії.

«Зцілення ще не завершено. Мені не можна ворушитися. Лише богам відомо, якої шкоди я завдам собі».

Фоулі немов прочитав її думки, хоча, найпевніше, просто відчув, як це звичайно буває у Народу.

— Я мусив витягнути тебе звідти. Один із моїх аморфоботів прямував до тебе і всмоктував усе, що траплялося на його шляху. Зонд провалився одним богам відомо куди. Спробуй спертися на мене.

Холлі кивнула і знову закашлялася, пористе забороло миттєво увібрало краплі слини.

Вони шкандибали льодом до кратера, де валявся Артеміс. Він був

дуже блідий, з куточка рота текла до лінії волосся тонка цівка крові. Фоулі опустився на передні коліна і спробував привести Артеміса до тями суворою доганою.

— Ану, кінчай валятися, Хлопче Бруду! — сказав він, штовхнувши Артеміса в передпліччя. — Годі байдичити.

У відповідь на критику в Артеміса ледве помітно сіпнулася рука. Чудово — принаймні, Фаул був живий.

Спіткнувшись об крайку кратера, Холлі на неслухняних ногах спустилася на дно.

— Байдичити? — захекавшись, перепитала вона. — Хіба є таке слово?

Фоулі ще раз штовхнув Артеміса.

— Авжеж, є. До речі, хіба ти не повинна вбивати цих роботів олівцем?

У Холлі спалахнули очі.

— А це можливо?

Фоулі пирхнув.

— Звичайно. Якщо замість грифеля вставити в олівець супер-пупер-демонічний чарівний промінь.

Холлі ще не відійшла від потрясіння, але навіть посттравматичний туман у голові не міг завадити їй бачити, які в них кепські справи. Згори доносилися дивне металеве клацання і тваринні крики — тихі й поодинокі спочатку, вони ставали все швидшими і голоснішими, доки не злилися в суцільний несамовитий вереск. Ці звуки дратували Холлі, немов лоба терли наждаком.

— Що це таке?

— Аморфоботи обмінюються даними,— прошепотів Фоулі. — Передають один одному терабайти інформації. Оновлюють один одного. Що знає один, те знають усі.

Холлі за допомогою датчиків на забороні перевірила життєві функції Артеміса. Якщо вірити світляним показанням, у нього були незначні шуми в серці і незвичайна активність мозку в тім'яній частці. Крім цього, потужності вмонтованого в шолом комп'ютера вистачило лише на висновок, що Артеміс у принципі не мертвий. Якщо їй удалося пережити останні пригоди, то, може, і Артеміс уцілів.

— Фоулі, а що вони шукають?

— Що вони шукають? — Кентавр розтягнув губи в істеричній

посмішці, занадто оголивши ясна.

Раптом Холлі відчула, як усі органи чуття різко прийшли в норму, а значить, зцілення успішно завершилося. У ділянці тазу пульсував біль, він зникне тільки через кілька місяців, але капітан Шорт знову в строю, і, можливо, їй вдасться повернути всіх у підземну цивілізацію.

— Фоулі, зберися з думками. Треба зрозуміти, на що здатні ці штуки.

Кентавр надувся: як можна відвертати його увагу саме в таку мить, коли він мусить обдумати життєво важливі проблеми!

— Холлі, чесне слово! Хіба зараз у нас є час на пояснення?

— Перестань негайно! Мені потрібна інформація. Викладай!

Фоулі шумно видихнув.

— Це біосфера. Аморфоботи. Тупі машини на основі плазми. Збирають зразки рослинного життя й аналізують їх у власній плазмі. Дуже просто. Абсолютно нешкідливі.

— Нешкідливі,— уїдливо передражнила Холлі. — Здається мені, хтось перепрограмував твоїх аморфоботів, кентавре.

Кров відринула від обличчя Фоулі, у нього затремтіли пальці.

— Ні. Неможливо. Цей зонд має бути на шляху до Марсу для пошуків мікроорганізмів.

— Здається, факт захоплення зонда сумніву вже не підлягає.

— Є ще варіант,— припустив Фоулі,— все це мені просто сниться.

Але Холлі не відставала.

— Фоулі, як їх зупинити?

Неможливо було не помітити вираз страху, що виник і згас на обличчі кентавра, ніби відблиск сонця на дзеркальній поверхні озера.

— Зупинити? Аморфоботи призначені для виживання в умовах тривалої дії відкритого космосу. Скинь такий на поверхню зірки, і він проживе досить довго, щоб передати інформацію на корабель-носій. Звичайно, у мене є код знищення, але, підозрюю, його вже заблоковано.

— Має бути спосіб. А їх не можна застрелити?

— І Ділком виключено. Вони люблять енергію. Вона живить їхні клітини. Якщо вистрілити в них, вони стануть лише більшими і сильнішими.

Холлі помацала Артемісові лоб, перевіряючи температуру.

«Хоч би ти опритомнів,— подумала вона. — Нам би якраз став у пригоді один з твоїх геніальних планів».

— Фоулі,— звернулася вона до кентавра. — Чим займаються аморфоботи зараз? Що вони шукають?

— Життя,— просто відповів той. — Зараз провадять пошук за сіткою з поступовим розширенням району, починаючи з місця падіння. Будь-яку виявлену форму життя буде поміщено в капсулу, проаналізовано і відпущено.

Холлі виглянула з кратера.

— Критерії сканування?

— За умовчанням — теплове випромінювання. Але можуть використовуватися будь-які параметри.

«Теплове випромінювання,— подумала Холлі. — Теплова сигнатура — ось чому вони так довго длубалися біля палаючого шаттла».

Аморфоботи, вишикувавшись по кутах квадратів невидимої сітки, повільно відходили від оповитого димом каркаса шаттла. Вигляд у них і справді був невинний — котяться собі наповнені гелем кулі з двома сяючими червоними датчиками ближче до центру. На зразок липких кульок-«лизунів», якими люблять гратися діти. Завбільшки приблизно з м'яч для гри у хрестбол.

«Навряд чи вони такі вже небезпечні. Маленькі сонні бульбашки».

Її ставлення миттєво змінилося, коли колір одного з аморфоботів перетворився з напівпрозорого зеленого на збурено яскраво-синій, і незабаром такого забарвлення набули всі аморфоботи. Моторошнувате цвірінькання змінилося безперервним пронизливим вереском.

«Щось знайшли»,— зрозуміла Холлі.

Загін з приблизно двадцяти аморфоботів зібрався в одному місці, деякі злилися, утворивши бульбашки ще більшого розміру, і ті покотилися по льоду з прихованою до цього часу швидкістю і грацією. Бот, який передав повідомлення останнім, дозволив заряду скупчитися на оболонці, а потім випустив його у бік снігового пагорба. З клубів пари вискочив нещасний полярний лис із тліючим, як гніт, хвостом і розпачливо кинувся геть, рятуючи своє життя.

«Майже смішно. Майже».

Аморфоботи затряслися, немов від сміху, і випустили кілька блискучих розрядів блакитної енергії у бік приреченого звіра, пропалюючи чорні вибоїни в землі, відрізаючи охопленому жахом ссавцеві шлях до «Великого поморника», де він міг би сховатися.

Незважаючи на природну прудкість і спритність полярного лиса, аморфоботи вгадували кожен його рух з неймовірною точністю, звірок міг лише безпорадно бігати колами, вирячивши очі і висолопивши язика.

У цієї гри у kota й мишки міг бути лише один фінал. Найбільший аморфобот нетерпляче басовито прогудів майже невидимими гелевими динаміками команду і різко розвернувся, щоб продовжити пошуки. Решта попрямували за ним, і лише перший бот і далі полював на полярного лиса. Йому швидко набридло це заняття, і він збив звіра у стрибку, випустивши схожий на спис розряд енергії звідкись із центру корпусу.

«Убивця,— подумала Холлі і радше розсердилася, ніж злякалася. — Фоулі не міг таке придумати».

Перед нею раптом постав Фоулі.

— Капітане, у тебе таке обличчя...

— Яке?

— Джуліус Рут часто його описував: «Зараз я зроблю яку-небудь жахливу дурницю».

Сперечатися було ніколи.

— Мені потрібно дістатися до Артемісової коробки.

— Ти не можеш піти. Що сказано в статуті Легітимної Ельфійської Поліції про подібні ситуації?

Холлі заскрипіла зубами. Двоє присутніх геніїв виявилися абсолютно даремними, доведеться все робити самій.

— Статут, укладений, до речі, з твоєю допомогою, рекомендує мені відійти на безпечну відстань і стати табором, але, з усією повагою, ці вказівки не більше ніж купа тролячого лайна.

— Нічого собі. Добра повага! Тобі взагалі значення слова «повага» знайоме? Я не вчений книжник, але цілком певен у тому, що порівняння мого статуту з паруючою купою тролячого лайна не є виявленням поваги.

— Я не казала «паруючої»,— мовила Холлі, але потім вирішила, що часу обмаль і вибачитися можна якось потім. — Послухай, Фоулі. У мене немає зв'язку з Поліцейською Плазою. Нас переслідують крово-жерливі роботи, а єдині істоти, здатні нам допомогти, або міцно сплять і бачать сни, або, як у твоєму випадку, не сплять, але проте бачать сни. Тому просто прикрий мене, коли я побіжу до Артемісової коробки.

Упораєшся?

Холлі передала кентаврові свій запасний пістолет. Фоулі взяв його обережно, немов зброя була радіоактивною, що до деякої міри відповідало істині.

— Гаразд. Я знаю, як користуватися цією штукою. Теоретично.

— Чудово.

І Холлі поповзла на животі крижаним полем, не залишивши собі часу передумати.

Холлі відчувала, як клякне і німіє тіло. Перед нею простягалося крижане поле, чю поверхню переважаючі вітри прикрасили химерними западинами і закрутками. Зараз дуло в спину, і рухатися було досить легко, зважаючи на перенесені зовсім недавно численні перелами.

«Знову магія врятувала».

Але зараз у неї не лишилося в запасі жодної іскри.

На снігу, витоплюючи собі могилу, димів убитий полярний лис.

Холлі змусила себе відвести погляд від тужливих закочених очей на обпаленій голові звіра і поглянула на Артемісову коробку, що не сподобилась уваги ботів і лежала позаду їх лінії пошуку.

«Треба пересікти цю лінію непомітно. За умовчанням вони настроєні на тепло. Ось і підкину їм трохи тепла для роздуму».

Холлі увімкнула кондиціонування повітря в костюмі — живлення, судячи з показань на заборолі, залишалось на п'ять хвилин,— потім перевела «нейтрино» на стрільбу освітлювальними ракетами. Ненароком, кілька разів моргнувши, увімкнула музичний плеєр. На щастя, гучність виявилася невеликою, і епічний твір Грейзена Мактортура у стилі гевіметал «Присмерк троля» вдалося заткнути раніше, ніж аморфоботи виявили вібрацію.

«Ще ніколи й нікого музика Грейзена Мактортура не вбивала. Напевно, він був би зворушений».

Холлі перевернулася на спину, поглянула на гранітне, із смоляними прожилками небо, на здуті животи хмар, які лизали язички полум'я.

«Тепло».

Холлі вгамувала тремтіння в руках і випростала з рукавички вказівний палець. Піднісши зброю вгору, вона широкою дугою випустила в небо серію ракет.

«Освітлювальні ракети. От якби хтось побачив їх і прийшов на

допомогу...»

Розслаблене цвірінькання аморфоботів переросло у вереск, і ельфійка зрозуміла, що час давати драла.

Холлі схопилася і побігла, перш ніж здоровий глузд узяв контроль над тілом. Вона розраховувала одним кидком дістатися до Артемісової коробки, рухаючись практично по прямій, зі зброєю напоготові.

«Нехай Фоулі базикає що хоче. Якщо один з цих червонооких монстрів наблизиться до мене, я перевірю, як діє на його тельбухи плазмова граната».

Усі боти без винятку спрямували сенсори на падаючі ракети, а ті шипіли і плювалися, ніби хмари розпанахували ацетиленові пальники. З пластичних тіл аморфоботів вискочили гелеві перископи, і вони завмерли безформними сурикатами, спостерігаючи за падінням ракет. Може, вони й засікли нестійке джерело енергії, що переміщалося крижаним полем, але розміщення пріоритетів у їхній програмі було.

«Не такі вже вони й розумні».

Холлі бігла так швидко, як тільки могла, але слабкі після недавніх переламів ноги не давали змоги надто розігнатися.

Місцевість, хоч і рівнинна, залишалася небезпечною. Легкий вересневий сніжок припорошив нерівності, і Холлі ледь не впала, наткнувшись на стару

тракторну колію. Гомілковостопний суглоб затріщав, але витримав. Пощастило.

Ельфійка осідлала

Подушку, мов коня.

«Це іграшка!» — сказало

Дурненьке хлопчєня.

Ця пісенька вчила дітей сидіти тихо, якщо вони побачили людину.

«Думай як маленьке деревце, і його людина й побачить».

«Я — деревце,— подумала Холлі без особливої певності. — Маленьке деревце...»

Поки що все йшло добре — боти приклеїлися до освітлювальних ракет і не виявляли ані найменшої цікавості до її теплової сигнатури. Вона обігнула уламки шаттла, намагаючись не звертати уваги на стогін шасі та на передню панель льотного костюма, що сплавилася з вітровим склом. За шаттлом лежав прилад для Артемісового великого експерименту. Величезна холодильна гармата.

«Чудово. Більше льоду».

Холлі опустила на коліна біля основи того, що Артеміс називав «Крижаним кубом», швидко відшукала пульт керування, на щастя, обладнаний омнідатчиком, і легко синхронізувала апарат зі своїм шоломом. Тепер холодильна гармата вистрілить лише за її командою і лише по цілі, яку вона обере. Капітан Шорт увімкнула таймер і через кілька секунд уже мчала туди, звідки, прибігла.

Вона помітила, як довго горять освітлювальні ракети, подумала, що варто подякувати Фоулі за нові моделі, але тут вони з неминучістю почали гаснути.

Коли не стало гарних вогників на небі, аморфоботи продовжили методичне обстеження місцевості у пошуках ознак життя. Одного відрядили перевірити блукаючу теплову пляму, що перетнула сітку пошуку. Бот котився поверхнею, скануючи землю, випускав гелеві щупальця для збору сміття, а раз навіть по-жаб'ячому висунув язика, щоб схопити чайку, що низько летіла. У кіно музичний супровід до його переміщень звучав би як «тум-ти-тум-ти-тум». Звичайна робота, жодних хвилювань. Потім його вектор руху перетнув маршрут Холлі, і вони ледь не зіткнулися. Очі-сканери спалахнули, всередині сферичного тіла бота майнули блискавки.

«Мені потрібно всього кілька секунд»,— подумала Холлі і проштрикнула пузо ворога тонким променем.

Промінь прошив безформне тіло, але розсіявся, не діставшись до електронного нервового центру в самому осерді. Бот відскочив назад, немов м'яч від удару ноги, і зразу заверещав, передаючи друзям нові дані.

Холлі не стала сповільнювати ходу, щоб поспостерігати за їхньою реакцією, та й навіщо? Гострий ельфійський слух повідав їй усю необхідну інформацію. Вони йдуть до неї. Всі. Їхні напіввідки тіла стрясали лід, коли вони, жахливо цвірінькаючи, покотилися до неї, ніби барабани-бонго.

Бот, що вигулькнув перед нею, відкотився убік, діставши у верхньому секторі тимчасову дірку від попадання променя «Нейтрино». Очевидно, Фоулі надзвичайно серйозно поставився до завдання прикрити її, навіть розуміючи, що зброя в його руках не здатна вбити цих тварюк.

«Дякую, пане консультант».

Боти наступали з усіх боків, накочувалися на неї, блюючи і цвірінькаючи.

«Як мультяшні звірятка».

Утім, ця думка не завадила Холлі підстрілити якомога більше цих милих істот. Вона ледве чула голос Фоулі, що закликав її стріляти лише в разі крайньої потреби або дослівно: «Холлі, заради всього святого, припини годувати цих енергетичних тварюк. Ти що, зовсім здуріла?»

Боти тремтіли і зливалися один з одним, стаючи все більшими та агресивнішими.

— Дарвіт! — невдоволено буркнула Холлі, насилу зводячи дух.

Шолом веселим тоном повідомив, що частота ударів її серця перевищує двісті сорок ударів за хвилину, що є нормою для спрайта, але ніяк не для ельфа. У звичайних обставинах швидкісна пробіжка на невелику дистанцію не становила б труднощів ані для Холлі, ані для будь-якого іншого підземного мешканця, що склав лепреконівський іспит з фізпідготовки, але цей відчайдушний ривок стався одразу після серйозного зцілення. Насправді їй треба було б лежати в лікарні і посмокувати через соломинку молодильний розчин.

— Дві хвилини до зупинки серця,— безтурботним тоном повідомив шолом. — Якщо вирішите припинити будь-яку фізичну діяльність, ви молодець.

Холлі дозволила собі витратити наносекунду на презирство до голосу в шоломі. Капрал Фронда — чарівне обличчя Легітимної Ельфійської Поліції, копиця світлого волосся і галерея обтислих костюмів. Нещодавно вона простежила свій родовід до ельфійського короля Фронда і тепер наполягала на тому, щоб до неї зверталися «принцесо».

Фоулі вискочив з кратера і схопив Холлі за лікоть.

— Холлі, хутчій! Нам лишилося жити тільки кілька секунд до того, як ці тварюки, що ти привела їх просто до нашого укриття, знищать нас, немов гризунів.

Холлі побігла так, що аж кістки затріщали.

— У мене є план.

Вони скотилися схилом льодовика у яму, в якій лежав Артеміс Фаул, як і раніше у відключці. За ними, немов кульки по мисці, посипалися аморфоботи.

Фоулі пірнув у яму. Не надто витончено — кентаври пірнають

погано, тому рідко беруть участь у змаганнях з водних видів спорту.

— У чому б твій план не полягав, він не працює,— гукнув він.

Холлі пірнула в заглиблення слідом за ним і спробувала закрити Артеміса своїм тілом.

— Притиснись обличчям до льоду,— наказала вона,— і затримай дихання.

Фоулі проігнорував її наказ — його увагу привернув Крижаний куб Артеміса, який почав обертатися на основі.

— Здається, Артемісова гармата збирається вистрілити,— повідомив він, не в змозі перебороти цікавість ученого, попри вже зовсім близьку жахливу смерть.

Холлі схопила кентавра за гриву і грубо пригнула до землі.

— Мордою вниз, не дихати. Зрозумів?

— Ммм,— глухо промимрив Фоулі. — Зрозумів.

Очевидно, десь ішло накопичення тепла, оскільки боти на мить завмерли і почали обмінюватися здивованими звуками. Але ці звуки незабаром поглинув басовитий гуркіт, за яким наближався свист.

— О-о-ох,— хором промовили аморфоботи, висунувши гелеві перископи.

Фоулі заплющив одне око і насторожив одне вухо.

— Мортира,— повідомив він, але, коли свист став голосніший, вирішив, що краще затамувати подих і закрити якомога більше отворів на тілі.

«Буде справді боляче»,— подумав він і чомусь захихикав, як чотирилітнє піксеня.

Уся яма виявилася заваленою щільним шаром нанопластин, вони забили геть усі щілини і в результаті цілком ізолювали мешканців кратера, знищивши всі теплові сигнатури.

Аморфоботи відкотилися подалі від таємничої речовини, пошукали переслідувані об'єкти, а не знайшовши їх, знизали своїми безформними плечима і покотили за кораблем-носієм, що пробивав і проплавляв собі шлях крізь поверхню до підземних вулканів.

Двоє підземних мешканців і людина лежали під товстим шаром багнюки, видуваючи бульбашки своїм диханням.

— Спрацювало,— видихнула нарешті Холлі.

— Стули пельку! — гаркнув Фоулі.

Холлі вивільнила голову від багнюки.

— Що ти сказав?!

— Нічого особистого,— відгукнувся Фоулі. — Мені раптом захотілося сказати щось грубе. Ти розумієш, як важко буде вичесати це лайно з моєї гриви? Кабалліна мене поголить, без сумніву.

— Посолить?

— Поголить. Ти що, оглухла?

— Ні, просто вуха забилися цією гидотою.

Холлі струсила з себе й Артеміса нанопластини, перевіривши життєві функції хлопця сенсором рукавички.

«Усе ще живий».

Вона закинула йому голову, щоб забезпечити приплив повітря.

«Артемісе, повертайся. Ти нам потрібен».

Аморфоботи зникли, і про їх перебування на Ватнайокутлі свідчили лише сліди на снігу. Цвірінькання, хвала богам, припинилося, хоча в розумних дозах, може, й відвернуло б увагу від тріску догораючого бойового шаттла.

Рукавичка Холлі відклеїлася від Артеміса з таким звуком, немов з мокрої рани зідрали величезний пластир.

«Яке нещастя,— подумала ельфійка, звисивши голову під вагою обліпленого нанопластинами шолома. — Цілковита катастрофа».

Капітан Шорт озирнулася, намагаючись хоч якось оцінити становище. Командувач Вінйайа загинула, солдати загинули. Марсіанський зонд, що належав Легітимній Ельфійській Поліції, захоплений невідомими і, судячи з усього, прямує до земної кори. Цей зонд блокував їм зв'язок з Небесним містом, а тут незабаром неминуче з'являться люди, яких не могли не зацікавити всі ці вибухи й освітлювальні ракети. А у неї навіть на власну невидимість магії не вистачить.

— Ну ж бо, Артемісе,— сказала вона з нотками відчаю в голосі. — У таку халепу ми ще не потрапляли. Повертайся, ти любиш такі нерозв'язні проблеми. Пробач, що довелося вистрілити в тебе.

Холлі стягнула рукавичку і поглянула на пальці, сподіваючись побачити хоч іскорку магії.

«Нічого. Магії немає. Напевно, воно й на краще. Мозок — надзвичайно чутливий механізм, і якраз заняття чарівною наукою, найпевніше, і стали першопричиною виникнення в Артеміса синдрому Атлантиди. Якби Артеміс хотів видужати, він міг би вдатися до

старомодних способів, пігулок і електрошоку».

«Перший сеанс електрошокової терапії я йому вже забезпечила»,— подумала Холлі, проковтнувши винуватий смішок.

Артемів заворушився на льоду і спробував розплющити очі під шаром мокрих нанопластин.

— У-у-у-ух,— простогнав він. — Ди-а-ати.

— Стривай! — вигукнула Холлі, жменями прибираючи нанопластики з його носа і губ. — Я тобі допоможу.

Власний винахід Артеміса танув, стікаючи струмочками по обличчю. І щось змінилося в його очах. Колір залишився тим самим, але погляд став іншим.

«Тобі здається».

— Артемісе? — покликала вона, чекаючи почути звичну різку відповідь: «Звичайно Артеміс. А кого ти чекала побачити?» — але замість цього...

— Привіт,— сказав він просто.

Це цілком улаштувало б Холлі, якби не наступна фраза:

— А ви хто така?

«О-о-о-о. Дарвіт».

Холлі зірвала з себе шолом.

— Це я — Холлі.

Обличчя Артеміса проясніло.

— Так, звичайно. Артеміс постійно про вас думає. На свій сором, я не одразу вас упізнав. Уперше в житті бачу так близько.

— У... Артеміс думає про мене. А ти ні?

— Постійно думаю, і, дозвольте зауважити, у плоті ви ще чарівніші.

Холлі відчула, як на неї насуваються погані передчуття, немов грозові хмари на літнє сонце.

— Значить, раніше ми не зустрічалися?

— По суті, ні,— відповів хлопець. — Я, звичайно, знав про ваше існування. Бачив здалеку, коли був занурений в особистість Артеміса. До речі, дякую, що звільнили мене. Протягом деякого часу, після того як в Артеміса виникла одержимість числами, я втручався у свідомість «хазяїна», але постріл з вашої зброї став необхідним поштовхом. Адже це ви стріляли?

— Так, я,— неуважно відгукнулася Холлі. — На здоров'я. —

Попри розгубленість вона раптом здогадалася. — Скільки пальців я показую?

Хлопець швидко полічив пальці.

— Чотири.

— І це тебе не хвилює?

— Анітрохи. Для мене число — просто число. «Чотири» є передвісником смерті в такій же мірі, як будь-яке ціле число. А ось дробові числа можуть виявитися химерними.

Хлопець усміхнувся власному жарту. Така сповнена щирої добродушності усмішка викликала б у Артеміса нудоту.

Утягнута в чужий психоз, Холлі не могла не спитати:

— Якщо ти не Артеміс Фаул, то хто?

Хлопець простягнув їй мокру від розталого снігу руку.

— Мене звуть Оріон. Я такий радий нарешті познайомитися з вами. Завжди до ваших послуг.

Холлі потисла простягнену руку, подумавши, що його гарні манери — це, звичайно, добре, але зараз їм у більшій пригоді став би хтось хитрий і нещадний, а цей хлопець не справляв враження хитрого і тим паче нещадного.

— Мені дуже приємно, гм... Оріоне. Справді. Ми опинилися в безвихідному становищі, і я буду вдячна за будь-яку допомогу, яку ти зможеш запропонувати.

— Чудово,— промовив хлопець. — Я критично оцінював ситуацію, так би мовити, із «заднього сидіння», і пропоную відійти на безпечну відстань і стати табором.

Холлі застогнала.

Закортіло ж Артемісові десь піти у власній голові саме в цей час.

Фоулі вибрюхався з болота нанопластин і пальцями розсунув завісу твані, що закривала огляд.

— Бачу, Артеміс опритомнів. Чудово. Нам не завадив би один з його «вочевидь безглузких, але насправді геніальних» планів.

— Табір,— сказав хлопець, що оселився в Артемісовій голові. — Пропоную стати табором, можливо, зібрати хмиз для вогнища і листя, щоб улаштувати м'яке ложе для прекрасної дами.

«Хмиз? Артеміс Фаул вимовив слово “хмиз”? А хто така “прекрасна дама”?»

Вітер раптом подужчав, його порив здійняв поверхневий шар снігу

і погнав його льодом. Холлі відчула, як сніжинки опустилися на шию і голочки холоду пробігли вниз по хребту.

«І так усе кепсько,— подумала вона,— а обіцяє стати ще гірше. Батлере, де ти? Чому тебе немає поруч?»

ГЛАВА 4: ПАРУБОЧИЙ ВЕЧІР ФЛОЙДА

Знову Канкун, Мексика, днем раніше

БАТЛЕР мав вагому причину не бути в Ісландії, яка згодилася б не лише для суду будь-якої інстанції, а й навіть для записки шкільному вчителеві. Насправді причин було кілька.

Перша: його хазяїн і друг доручив йому виконати рятувальну операцію, що обернулася пасткою. Друга: якщо раніше його сестрі загрожувала вигадана небезпека, то зараз ця загроза стала цілком реальною. І третя: у цю хвилину його ганяли залом театру в Мексиці тисячі вболівальників реслінгу, що вельми були схожими на зомбі, щоправда, без гниючих кінцівок.

У розділі розваг журналу, отриманого на борту літака, Батлер прочитав, що останнім писком моди торік уважалися вампіри, але тепер їх потіснили зомбі.

«І вони безумовно тут,— подумав Батлер. — І їх до біса».

Точно кажучи, збожеволілих людей, що вешталися залом, не можна було назвати зомбі. Вони, безперечно, зазнали гіпнозу, але на зомбі не обернулися. Загальноприйняте визначення зомбі — оживий труп зі схильністю до поїдання людських мізків.

Загіпнотизовані фанати і далі жили й були здоровими і не виявляли ані найменшого бажання не лише скуштувати чийсь мізки, а й навіть їх понюхати. Вони наступали проходами з усіх боків, відрізавши всі можливі шляхи до порятунку, і змусили Батлера відступити до зруйнованого рингу й піднятися на майданчик. Цей маневр навряд чи потрапив би до першої сотні кращих варіантів дій, але за нинішніх обставин будь-яка дія, що забезпечує кілька зайвих ударів серця, була кращою, ніж стояти стовпом, змирившись із долею.

Батлер ляснув сестру по стегну, що було неважко, адже він ніс її на плечі.

— Гей! — невдоволено вигукнула вона. — За що?

— Просто перевіряю твій душевний стан.

— Зі мною все гаразд, зрозумів? Щось сталося з головою. Я пам'ятаю Холлі і решту підземних мешканців.

«Згадала все», — здогадався Батлер.

Несподівана зустріч з гіпнотизером з Народу немов дощем оросила насіння пам'яті у свідомості сестри, і воно миттєво проросло і воскресило спогади. Цілком можливо, вирішив він, що сила ланцюгової реакції в мозку стерла результати гіпнозу.

— Битися можеш?

Джульєтта, дригнувши ногами, зістрибнула на підлогу і миттєво стала у бойову стійку.

— Набагато краще, ніж ти, старий.

Батлер поморщився. Він терпляче зносив зауваження сестри, на двадцять років молодшої за нього, що межувало з віковою дискримінацією.

— Усередині я не такий старий, як зовні, і ти це чудово знаєш. Народ, про існування якого ти щойно згадала, капітально мене відремонтував. Відмолодив років на п'ятнадцять і забезпечив захистом з кевлару на грудях. Тому я можу постояти за себе і за тебе, якщо буде потреба.

Не припиняючи сперечатися, вони машинально розвернулися, опинившись спина до спини і прикривши одне одного. Батлер своїм буркотінням давав сестрі зрозуміти, що не втрачає надії вибратися звідси. Джульєтта, огризаючись, показувала старшому братові, що, поки вони разом, їй нічого не страшно. Ці невисловлені повідомлення відповідали дійсності лише почасти, але, принаймні, трохи заспокоювали.

Загіпнотизовані фанати реслінгу не змогли з ходу забратися на підмостки і загатили тілами перші ряди довкола рингу, а наступні лізли за ними просто по тілах. Коли комусь удавалося піднятися вгору, Батлер скидав його чи її, по можливості, обережно. Джульєтта не була такою доброю, і перший її кидок завершився виразно чутним хрускотом кісток.

— Трохи легше, сестричко. Вони ні в чому не винні. Просто у них мізки шкереберть.

— Ой, пробач,— відгукнулася Джульєтта далеким від каяття тоном і стусонула основою долоні в сонячне сплетіння жінку, що була до гіпнозу, ймовірно, дбайливою матусею.

Батлер зітхнув.

— Роби ось так,— терпляче пояснив він. — Показую. Піднімаєш і просто змушуєш котитися по головах товаришів. — І він кілька разів виконав прийом, щоб Джульєтта краще його засвоїла.

Вона відкинула в натовп слинявого підлітка.

— Так краще?

— Набагато. — Батлер показав великим пальцем на екран над головою. — Ця тварюка загіпнотизувала всіх, хто дивився їй в очі і чув голос. Вони нападають на нас не з власної волі.

Джульєтта вже хотіла підвести погляд, але вчасно зупинилася.

На екрані як і раніше горіли червоні очі, а м'який сповнений чару голос, що линув з динаміків, теплим медом обволікав натовп і обіцяв кожному, що все буде добре, варто лише вбити Принцесу і Ведмедя. Зроби це нескладне діло, і всі мрії здійсняться. Голос

впливав і на обох Батлерів, через що завдавати точних ударів їм ставало трохи важче, але без зорового контакту контролювати їхні дії було неможливо.

Натовп напосідав, і майданчик загрожував обрушитися будь-якої миті.

— Треба змусити цього хлопця заткнути пельку,— спробував перекричати все голосніші стогони загіпнотизованого натовпу Батлер. — Зумієш дістатися екрана?

Джульєтта, примружившись, визначила на око висоту.

— Дотягнуся до ферми, якщо ти мене підсадиш.

Батлер поплескав себе по широкому плечу.

— Прошу на борт, сестричко.

— Секундочку,— відгукнулася Джульєтта і одним ударом ноги по голові впоралася з бородатим ковбоєм. Потім легко, як мавпочка, вилізла на Батлера і стала йому на плечі.

— Чудово, піднімай.

Батлер крякнув, що будь-який член родини розцінив би як «почекай хвилинку», і врізав по горлу одному з групи розігріву, разом збивши з ніг іншого. Сестра, що балансувала на плечах, йому ніскілечки не заважала.

«Так це ж були близнюки,— дійшло до нього. — І вдягнені обоє сумчастими дияволами. Найдивніша бійка з усіх, в яких мені доводилося брати участь, а я навіть із тролями бився».

— Поїхали,— скомандував він Джульєтті, ухилившись від удару чоловіка в костюмі хот-дога, і полоскотав сестрі п'яти.

— Можеш мене підняти? — спитала та, тримаючи рівновагу, немов олімпійська чемпіонка з гімнастики, якою, можливо, і стала б, якби вона регулярно не спізнювалась на ранкові тренування.

— Звичайно можу,— гаркнув Батлер, який мав усі шанси стати олімпійським чемпіоном з важкої атлетики, якби він не бився з гоблінами в підземній лабораторії, коли проходили останні відбіркові змагання.

Він вдихнув через ніс, зосередився і, випустивши енергію, подібно до вибуху, і заричавши так, як це було б доречно у фільмі про Тарзана, підкинув молодшу сестру на шість метрів до металевої ферми, що підтримувала екран і два динаміки на його кінцях.

Перевіряти, чи зуміла Джульєтта вхопитися за балку, було ніколи, бо зомбі утворили з тіл похилий пандус, і канкунські фанати реслінгу ринули на сцену з твердим наміром убити Батлера, але перед смертю довгенько його помучити.

Тут би саме час задіяти реактивний літальний апарат, який Батлер часто носив під курткою, та оскільки в нього не було не лише апарата, а й куртки, гігант вирішив зробити оборону агресивнішою, щоб виграти для себе і Джульєтті ще кілька секунд.

Він ступив крок назустріч натовпу і трохи адаптованим прийомом тайцзіцюань повалив передні ряди нападників на задніх, дозволивши загіпнотизованим фанатам підкорювати гору з тіл. Усе йшло чудово приблизно з півхвилини, поки не завалилася половина сцени і неживі тіла не скотилися, утворивши дуже зручну похилу площину, якою на майданчик полізли інші фанати. Поранені, здавалося, не відчували болю, миттєво схоплювалися на ноги, деякі ходили на вивихнутих і навіть зламаних ногах. Сцену захльостувало гудіння, яке залишало єдину думку в поневолених мізках:

«Убити Скаженого Ведмедя».

«Безнадійно,— подумав Батлер уперше в житті. — Зовсім безнадійно».

Як він не відбивався, та натовп, що напосідав і далі, таки повалив його. Чиясь жирна спина притислася до обличчя, у кісточку вп'ялися чийсь зуби. На нього, мов град, посипалися удари, але, на щастя, слабкі й неточні.

«Мене розчавлять,— подумав Батлер. — Не заб'ють, а розчавлять».

Від цієї думки легше йому не стало. Полегкість прийшла з розумінням, що Джульєтта нагорі в цілковитій безпеці.

Батлер лежав на спині, як повалений ліліпутами Гулівер. Він відчував запах попкорна і пива, дезодоранту і поту. Груді здавило так, що він заледве ди

хав. Хтось чомусь намагався зняти з його ноги черевик, і раптом гігант утратив можливість ворухитися. Став в'язнем чистої ваги тіл.

«Артеміс сам. У Джульєтти вистачить розуму стати його охоронцем замість мене».

Брак кисню забарвив світ у чорний колір, і Батлер зміг лише висунути руку з купи тіл і поворухити пальцями, прощаючись із сестрою.

Хтось укусив його за великий палець.

Потім він зник під купою тіл, а тварюка на екрані розреготалася.

Джульєтта зачепилася двома пальцями лівої руки за нижній край ферми і так напружила м'язи, що ледь відчула власні відбитки пальців. Дев'яносто п'ять відсотків населення Землі не здатні утримувати двома пальцями вагу свого тіла. Більшості смертних необхідно захопитися обома руками, притому провисять вони не більше хвилини, а чималий відсоток людей здатні утримувати себе в повітрі лише за допомогою лебідки та пари дресированих важковозів. Але Джульєтта була Батлер і навчалася в Академії Особистого Захисту мадам Ко, де цілий семестр був присвячений вивченню векторів ваги тіла. У разі крайньої потреби Джульєтта могла висіти навіть на одному пальці ноги скільки завгодно довго, аж поки який-небудь пустун не полоскоче її в чутливому місці під ребрами.

Але одна річ — просто висіти на висоті, і зовсім інша — піднятися. На щастя, мадам Ко присвятила кілька семінарів і цьому питанню. Не можна сказати, що це просто, Джульєтті здавалося, ніби м'язи заволали, коли вона схопилася за край другою рукою і, підтягнувшись, видерлася на стрілу. В іншій ситуації вона почекала б кілька секунд, поки вгамується серцебиття, але краєм ока помітила, що натовп фанатів реслінгу ось-ось розтопче брата, і вирішила не гаяти часу на повільне відновлення сил.

Джульєтта зірвалася на ноги і побігла балкою легко, немов гімнастка. До того ж гарна гімнастка, не з тих, хто падає зі снаряда,

набиваючи гулі, як ота загіпнотизована дівчина-світлотехнік, що намагалася завадити їй дістатися до екрана.

Нефритова Принцеса поморщилася.

— Ой... Арліно, зараз тобі буде боляче.

Арліна нічого не відповіла, якщо не вважати відповіддю почервоніле обличчя і відчайдушні змахи руками перед падінням з ферми. Джульетта розуміла, що недобре посміхатися, коли політ дівчини був дуже комічно перерваний групкою чоловіків, які насувалися на брата, але не могла стриматися.

Її посмішка згасла, коли вона побачила, що Батлера буквально поховано під купою тіл. До неї наближався ще один освітлювач, трохи розумніший, ніж його попередниця, оскільки він здогадався осідлати стрілу і схрестити ступні. Повільно просуваючись до Джульетти, він гамселив по балці величезним розвідним ключем, який страшенно гримів і викресував снопи іскор.

Джульетта пристосувалася до його ритму, поставила ногу йому на голову і переступила бідолаху, немов камінь посеред струмка. Вона не стала скидати чоловіка з балки. Навіть якщо він зуміє розвернутися, то зупинити її все одно вже не встигне, а на згадку у нього на лобі залишиться симпатичний синець, про походження якого він, безперечно, задумається, коли прийде до тями.

Екран, поміщений у коробку з металевих труб, був упрост перед нею, і червоні палаючі очі на чорному тлі, здавалося, випромінювали лише ненависть.

«Або цей хлопець прийшов з тривалої вечірки».

— Стій де стоїш, Джульетто Батлер! — промовила тварюка, а Джульетті вчувся голос інструктора Крістіана Варлі Пенроуза з академії мадам Ко — єдиної людини, крім брата, кого вона будь-коли вважала рівнею з фізичної підготовки.

«Деякими студентами я горджуся, — говорив Крістіан тоном диктора Бі-бі-сі. — А ти доводиш мене до відчаю. Що це за прийом?»

А Джульетта незмінно відповідала: «Я придумала його сама, вчителю».

«Придумала? Придумала? Значить, погано думала».

Джульетта надувала губи і бурчала про себе: «Ним міг би пишатися сам Брюс Лі».

А тепер Крістіан Варлі Пенроуз немов безпосередньо під'єднався

до її мозку.

— Стій де стоїш! — повторив голос. — А потім можеш утратити рівновагу і впасти на сцену.

Джульєтта відчула, як голос заволодіває її рішучістю і починає викручувати її, ніби мокрий рушник.

«Не дивися. Не слухай».

Але вона дивилась і слухала, і підступній магії вистачило всього секунди, щоб запустити двоє щупалець їй у мозок. Ноги завмерли, немов на них наділи фіксатори, параліч почав поширюватися по тілу знизу вгору.

— Дарвіт! — лайнулась Джульєтта, не до кінця розуміючи чому, і, прикликавши рештки самовладання, різко змахнула руками й усім тілом кинулась на трубчасту раму, що підтримувала екран і динаміки.

Екран розтягнувся, і на мить Джульєтті, точніше, маленькій бульбочці її розуму, що зберегла здоровий глузд, здалося, що він не порветься, та наступної миті її лікоть, такий гострий, що, як говорив у дитинстві Батлер, ним можна відкривати бляшанки сухого пайка, прорвав пластик і нерівна дірка побігла по всій довжині екрана.

Червоні очі тварюки закотилися, Джульєтта, намагаючись ухопитися за звуко-і відеокабелі, почула знервоване пирхання, і наступної миті вона, прослизнувши в дірку на раптом згаслому екрані, вже летіла шкереберть на безформну купу тіл.

За півсекунди до удару Джульєтта встигла згорнутися в клубочок.

Її останньою думкою перед падінням у натовп було: «Сподіваюся, зомбі м'які».

Надія не справдилась.

Як тільки злий чаклун зник з екрана, поневолені ним аматори спорту поступово почали приходити до тями.

Косметолог на пенсії Джері Нієбалм із Сіетла раптом усвідомила, що якимсь чином дісталася від заднього ряду до сцени без допомоги ходильної рами. Більш того, у неї збереглися фантомні спогади про те, як вона перестрибнула через кількох хлопців, намагаючись наздогнати чарівну дівчину в борцівському костюмі і з вплетеним у косу обручем. Через два місяці Джері пройде курс відновної терапії в салоні своєї подруги Дори Дел Маар і навчиться викликати ці спогади, щоб насолоджуватись ними на дозвіллі.

Напівпрофесійний гравець у боулінг із Лас-Вегаса, Стью Гоппін на

прізвисько Сир, отямившись, виявив у роті смердючу пелюшку, а на футболці впоперек грудей зроблений губною помадою напис: «УБИЙ ВЕДМЕДЯ. УБИЙ». Децю приголомшений Стью ясно пам'ятав лише, як збирався уп'ястися зубами в соковитий і м'ясистий хот-дог. Зараз, відчуваючи залишковий присмак пелюшки на язиці, Стью вирішив на якийсь час відмовитися від хот-догів.

Стью, звісно, про це й гадки не мав, але пелюшка належала юному Андре, Прайсу — малюкові з Портленда, який раптом продемонстрував швидкість і спритність, досі нечувані для восьмимісячної дитини. Майже всі жертви гіпнозу ледве ворушилися, а Андре, пробігши по головах глядачів, виконав ідеальне потрійне сальто зі столу коментатора і встиг уп'ястися єдиним зубом у великий палець Батлера, перш ніж охоронець повністю зник під купою тіл. Через кілька місяців Андре Прайс заговорив, на жаль, томською мовою, чого не могли знати його батьки. На їхню чималу полегкість, син швидко опанував і англійську, але свою першу дивну мову так і не забув. Окрім того, пізніше він з'ясував, що здатен підпалювати хмиз силою думки, хоча виходило це у нього не завжди.

Оглушливий багатоголосий стогін трохи не зірвав дах з театру, коли тисячі людей зрозуміли, що опинилися зовсім не там, де їм належало бути. Дивним чином обійшлося без летальних наслідків, але на той час, коли змастили антисептиком останній поріз, у підсумку налічувалося триста сорок вісім переломів, понад одинадцять тисяч рваних ран, а ще вісімдесят дев'ять людей, що перебували в істеричному стані, були змушені зажити заспокійливих засобів, які, на щастя для пацієнтів, коштували в Мексиці набагато дешевше, ніж у США.

Хоча на дворі стояла епоха аматорського відео, тобто кожен глядач мав у своєму розпорядженні принаймні одну камеру, не було знято жодного кадру, який підтверджував би факт сеансу масового гіпнозу. Насправді поліція, переглядаючи файли в усіх конфіскованих камерах і мобільних телефонах, виявила, що геть усі прилади у стані, в якому їх випустили із заводу. Жодних світлин. З часом Канкунський феномен, як прозвали цей випадок, почали згадувати разом із Зоною 51 і міграцією еті.

Батлер обійшовся без істеричних випадків, можливо, через брак у легенях повітря для волання, але, найпевніше, тому, що йому доводилося потрапляти і в небезпечніші ситуації (одного разу Батлер

протягом кількох годин ділив димар в індуїстському храмі з тигром). Він дістав з десяток ран, але не став чекати, щоб їх внесли до загального списку.

Джульєтта ж, незважаючи на падіння з висоти, практично не постраждала. Навіть не відновивши дихання, вона почала відкочувати тіла з того місця, де востаннє бачила похованого під тілами забіяк брата.

— Батлере! — гукала вона. — Брате! Ти тут?

Невдовзі з'явилася гладенька, як льодяник, голова брата. Побачивши пульсуючу на скроні вену, Джульєтта миттєво зрозуміла, що брат живий.

На обличчі Батлера лежав і жував його великий палець напіводягнений повненький малюк. Джульєтта обережно підняла дитину, помітивши, що вона занадто спітніла як для свого віку.

Батлер глибоко зітхнув.

— Спасибі, сестричко. Цей малий не лише вкусив мене за палець, а й спробував засунути свій кулак мені в ніздрю.

Малюк весело забуркотів, витер пальці об Джульєттин хвіст на голові і поповз по купі тіл до дами, що істеричне ридала і чекала його з розкритими обіймами.

— Я знаю, дітей треба любити,— сказала Джульєтта, роздратовано схопивши за підтяжки схожого на банкіра чоловіка, перш ніж той устиг залізти Батлерові на плечі. — Але від цієї смерділо, і вона кусалася.

Вона міцно схопила за плечі світловолосу даму середнього віку, чию зачіску вкривав товстий шар лаку, через що волосся блищало, немов пелюстки дрібноцвіту.

— Ну ж бо, місіс, злізайте з мого брата.

— Ох... — Дама часто заморгала, намагаючись уторопати, що відбувається. — Мені веліли зловити ведмедя. Чи щось подібне. А ще у мене був попкорн, багато попкорну, за який я заплатила. Хто відшкодує мені збитки?..

Джульєтта прокотила даму по животах чотирьох ковбоїв, одягнених в однакові футболки з написом «ПАРУБОЦЬКИЙ ВЕЧІР ФЛОЙДА» під розшитими стразами жилетами.

— Це обурливо,— пробурчала дама. — Я пристойна жінка. Терпіти не можу цих запахів і спітнілих тіл.

Тут і справді було багато тіл і запахів вистачало, але більша частина належала Флойду та його хлопцям, від яких тхнуло так, ніби

парубоцький вечір тривав щонайменше два тижні. Це підтвердилося, коли прочунав ковбой зі значком «ФЛОЙД» па грудях.

— Хай йому чорт! Від мене смердить гірше, ніж від дохлого скунса в костюмі зі шкірки бананера.

«Бананера?» — подумки здивувалася Джульєтта.

Батлер повернув голову, щоб вільніше дихалося.

— Нас підставили, — сказав він. — У тебе тут з'явилися вороги?

Джульєтта відчула, як з очей несподівано покотилися сльози. Вона так хвилювалася. Так хвилювалася! Старші брати можуть залишатися незламними дуже довго.

— Ти, жирний вайло, — сказала вона майже як Флойд, — До твого відома, зі мною все гаразд. Я врятувала тебе і всіх інших.

Батлер обережно протиснувся між двох борців, одягнених у яскраву лайкру і шкіряну маску.

— Я потім поплещу тебе по спині, сестричко.

Він нарешті вибрався з клубка тіл, випростався на повний зріст у центрі сцени і поглянув угору.

— Ти бачиш усе це?

Джульєтта видерлася на брата і стала йому на плечі, а потім, заради понту, піднялася на голову і завмерла, легко зберігаючи рівновагу. Вона стояла на одній нозі, зігнувши другу в коліні.

Тепер вона мала досить часу, щоб оцінити масштаб того, що сталося, і від побаченого перехопило дух. Їх оточувало море сум'яття, що стогнало і хвилювалося. Сочилася кров, тріщали кістки, текли сльози. Це була справжня зона лиха. Люди хапалися за мобільні телефони, як за соломинки, спринклери огортали залу водяним туманом, що крапельками осідав на обличчі Джульєтти.

— І все це заради того, щоб убити нас, — прошепотіла вона.

Батлер підняв широкі долоні, і вона, як робила багато разів у додзью Фаулів, спустилась на руки братові.

— Не просто вбити, — заперечив він. — Для цього досить кілька разів вистрілити з «Нейтрино». А тут хотіли розважитись.

Джульєтта зробила сальто і приземлилась на сцену. — Хто?

У кінці зали обвалилася ще одна частина трибун, викликавши нову хвилю криків і страждань.

— Не знаю, — похмуро промовив охоронець, — але той, хто мав намір убити нас, хотів, щоб Артеміс залишився без охорони. Дай-но я

переодягнуся, і ми з'ясуємо, кого Артеміс розсердив цього разу.

ГЛАВА 5: УПЕРЕД І ВГОРУ

В'язниця суворого режиму «Безодня», Атлантида

ТУРНБОЛ Рут розважався як міг. Життя у в'язниці суворого режиму, як правило, не багате на веселоці та легковажні втіхи. Грубі охоронці були не вельми люб'язні. Тверді ліжка не викликали бажання пострибати на них, а колірна гама була просто жахлива. Оливково-зелений колір скрізь. Огидно. У подібній обстановці доводилося радіти кожному промінчику світла, що просочувався сюди.

Протягом кількох місяців після того, як його заарештували власний брат, командувач Джуліус Рут, і ця наївна, добропорядна Холлі Шорт, Турнбол просто рвав і метав. Він тижнями снував уперед і назад по камері, зганяючи свою злість на стінах. Іноді він горлав пісень, іноді влаштовував істерику, ламаючи вщент меблі. Нарешті він зрозумів, що ці витівки не шкодять нікому, крім нього самого.

Остаточно він переконався в цьому, коди у нього почала розвиватись виразка і довелося викликати медика-чаклуна, оскільки Турнбол давно позбувся магічних сил у результаті зловживання ними і неправильного використання. Це щеня, навряд чи старше за тюремну робу Турнбола, поводитися вкрай зарозуміло. Називало його дідусем. Дідусем! Невже ці шмаркачі уже все забули — ким він був і що зробив?

«Я — Турнбол Рут! — заревів би він, якби його здоров'я геть не занепало. — Капітан Турнбол Рут, заклятий ворог Легітимної Ельфійської Поліції. Я викрав усі до одного золоті злитки з Першого адміністративного банку піксі. Це я сфальсифікував результат фінального матчу століття з хрустболу. Як ти смієш називати мене дідусем?!»

— Ох ця вже сучасна молодь, Леоноре,— пробурмотів Турнбол, звертаючись до своєї коханої, але відсутньої тут дружини. — Ніякої тобі поваги.

Він здригнувся, тільки-но промовив ці слова.

— Боже правий, люба, я говорю як старий шкарбан.

А втім, заклики до богів йому нітрохи не допомогли.

Покінчивши із жалем до самого себе, Турнбол вирішив

використати ситуацію якнайкраще.

«Рано чи пізно у мене з'явиться шанс, і ми знову будемо разом, Леоноре. А тим часом доведеться поводитися пристойно, наскільки це можливо».

Зробити це виявилось не так уже й складно. Через кілька місяців ув'язнення Турнбол почав спілкуватися з начальником в'язниці Гарпоном Вінйайа — безвільним випускником університету, котрому ніколи не доводилося вичищати кров з-під доглянутих нігтів, і запропонував йому ласі шматочки інформації для його сестри Рейн, співробітниці ЛЕП, в обмін на деякі цілком невинні вигоди. Турнбола зовсім не хвилювало, що він зраджує своїх колишніх знайомих зі злочинного світу, а натомість дістав дозвіл носити будь-який одяг. Він вибрав стару поліцейську форму з мереживною сорочкою і ріжкатим капелюхом без знаків розрізнення. Здавши двох фахівців з підробки віз, що працювали на Кубі, він дістав доступ до комп'ютера, обмеженого тюремною мережею. А в обмін на адресу шахраюватого гнома, що працював зломщиком у Лос-Анджелесі, йому видали матрац для дерев'яних нар. Щоправда, з приводу заміни «ліжка» з начальником в'язниці домовитися не вдалося. Одного дня його сестра дорого заплатить за це.

Турнбол дуже часто годинами з насолодою думав про те, що настане день, коли він уб'є начальника, помстившись за таку неповагу. Але, правду кажучи, доля Гарпона Вінйайа не дуже хвилювала колишнього поліцейського. Куди більше його цікавила власна свобода, можливість ще раз заглянути в бездонні очі коханої дружини. А для досягнення цієї мети Турнбол був готовий протягом ще деякого часу вдавати м'якотілого і дурного нечестивця. Він догоджав начальникові уже шість років, то яке значення мають ще кілька днів?

«А потім я стану самим собою,— думав він, стискаючи кулаки. — І цього разу молодший братик не зможе заарештувати мене, якщо, звичайно, цей маленький мерзотник Артеміс Фаул не вигадав способу воскрешати мертвих».

Ядерний заряд забезпечив фазовий перехід, і двері до камери, зашипівши, розчинилися. У дверях стояв містер Вішбі — постійний охоронець Турнбола протягом чотирьох останніх років. Турнбол не мав до Вішбі ані найменшої симпатії, насправді він почував огиду до всіх мешканців Атлантиди з їхніми риб'ячими головами, слинявими зябрами

і товстими язиками, але йому вдалося посіяти в душі Вішбі насіння незадоволення, і спрайт, сам того не розуміючи, зробився його рабом. Турнбол ладен був терпіти кого завгодно, хто допоміг би йому втекти із цієї в'язниці, поки не стало занадто пізно.

«Поки я не втратив тебе, моя кохана».

— О, містере Вішбі! — радісно вигукнув він, підводячись зі свого нестатутного офісного стільця (троє спрайтів, що займалися контрабандою макрелі). — Маєш чудовий вигляд! Здається, зябрової гнилизни справді поменшало.

Рука Вішбі машинально злетіла до трьох смужок під крихітним лівим вухом.

— Ти в цьому певен, Турнболе? — булькнув він хрипким і змученим голосом. — Літа сказала, що їй огидно навіть дивитись на мене.

«Я розумію почуття Літи,— подумав Турнбол. — Раніше я наказав би тебе відшмагати за звернення до мене на ім'я. Капітан Рут, з твого дозволу».

Залишивши при собі ці зовсім не втішні думки, він узяв Вішбі під слизький ліктик, навіть не поморщившись від огиди.

— Літа не розуміє, як їй пощастило,— м'яко сказав він. — Ви, мій друже, справжній улов.

— У-улов? — Вішбі навіть не спробував приховати роздратування.

Турнбол винувато зітхнув.

— Ах так, пробачте мені, містере Вішбі. Водяні ельфи Атлантиди не люблять думати про себе як про улов чи, коли вже на те пішло, як стати уловом. Я хотів сказати, що ви чудовий зразок Народу, і будь-яка жінка при своєму розумі і твердій пам'яті вважатиме за щастя мати такого чоловіка, як ви.

— Дякую, Турнболе,— пробурмотів заспокоєний Вішбі. — Ну, як посувається справа? Як твій план?

Турнбол стиснув лікоть водяного ельфа, нагадуючи, що всюди є вуха й очі.

— Ви маєте на увазі план побудувати модель акванавта «Ностреміус»? Оцей план? Він посувається досить непогано. Начальник в'язниці Тарпон Вінйайа дуже мені допомагає. Зараз ми домовляємося щодо

клею. — Він потягнув Вішбі до екрана свого комп'ютера. —

Дозвольте показати вам моє останнє креслення і висловити вдячність за виявлену цікавість. Моє перевиховання залежить від спілкування з такими порядними громадянами, як ви.

— Гм... гаразд,— буркнув Вішбі, так і не збагнувши, це був комплімент чи ні.

Змахнувши рукою перед екраном, Турнбол увімкнув віртуальну клавіатуру на столі (зі справжнього дерева: викрадачі документів, Нігерія).

— Ось, дивіться. Я розв'язав проблему з баластними цистернами, бачите?

Потім, швидко увівши комбінацію трьома пальцями, він увімкнув скремблер, що його потай проніс у в'язницю Вішбі. Прилад складався з органічних пластин, вирощених у нині неіснуючій філії лабораторії «Кобой» в Атлантиді. Бракований скремблер відкопали на звалищі, але для приведення його до робочого стану виявилось достатньо просто змастити його силіконом.

«Занадто багато промислових відходів,— подумки зітхнув Турнбол. — Тож чи варто дивуватися, що ми на самому піку кризи ресурсів?»

Крихітний скремблер був життєво необхідний, бо від нього залежало все інше. Без нього не вийшло б налагодити зв'язок із зовнішнім комп'ютером, без нього тут, у «Бездні», органи влади можуть фіксувати кожне натиснення на його клавіатурі і знати, над чим насправді він працює.

Турнбол постукав по екрану, і той поділився на дві частини. На одній демонструвався зроблений кілька годин тому запис: зала, забита загіпнотизованими людьми, що видиралися одне на одного. На другій, через камеру бота, транслювалося в реальному часі зображення шаттла, що горів посеред крижаної тундри.

— Одна цистерна пропала, робити другу вважаю марною справою, тому вирішив не витратити більше часу на це, а доручити комусь іншому.

— Розумний підхід, — сказав Вішбі, який уперше почав розуміти людський вислів: «стояти як серед води».

Турнбол Рут підпер голову рукою, немов дуже старий актор, що позував для фото.

— До речі, містере Вішбі. Дуже скоро моя модель буде готова. Ще

одна з головних частин уже в дорозі сюди, і коли її доставлять, в Атлантиді не залишиться жодної живої істоти... Е-е-е... я хотів сказати, не залишиться жодної істоти, не засліпленої її красою.

Нікчемне пояснення. Та й фраза занадто пишномовна. Але навіщо панікувати? За ним ніхто не спостерігає. Вже кілька років. Його перестали вважати небезпечним. Увесь світ забув про існування опального капітана Турнбола Рута, а ті, хто знав його зараз, навряд чи повірили б, що цей жалюгідний старий справді може бути такий небезпечний, як написано в його досьє.

«Опал Кобой те, Опал Кобой це... — часто з гіркотою думав Турнбол. — Ну, нічого, ми ще побачимо, хто перший утече із цієї в'язниці».

Турнбол, клацнувши пальцем, погасив екран.

— Уперед і вгору, Вішбі. Вперед і вгору!

Вішбі раптом посміхнувся, що в усіх морських ельфів супроводжувалось плямкаючим звуком, оскільки їм доводилося втягувати язик, звільняючи місце для зубів. Насправді цей вираз обличчя не був для них природним, тому вони вдавалися до нього лише для того, щоб дати зрозуміти іншим представникам Народу, що вони почувають.

— До речі, у мене гарні новини, Турнболе. Я, нарешті, отримав штурманське свідоцтво, відібране після втечі Мульча Діггумса.

— Це здорово, сер.

Вішбі був у конвої, коли Мульч Діггумс утік від ельфійської поліції. Кожному члену команди підводного шаттла належало мати кваліфікацію пілота на випадок, якщо основний пілот не зможе керувати кораблем.

— Поки лише для надзвичайних ситуацій. Але через рік чи два я повернуся до основного складу.

— Я, звичайно, знаю, як довго ви мріяли знову керувати шаттлом, але, сподіваюся, жодних надзвичайних ситуацій не виникне.

Вішбі спробував підморгнути, що було досить важкувато, оскільки в нього не було повік і йому треба було застосувати зволожуючий аерозоль, щоб змити з очей пісок, що назбирався там. Тому підморгування, за версією спрайта, являло собою недбалий нахил голови вбік.

— Надзвичайна ситуація? Ні, вона нам зовсім не потрібна.

«Пісок в очах,— подумав Турнбол. — Яка гидота. Цей рибний

хлопчик такий же гарний, як і паровий каток з увімкненою сиреною нагорі. Краще змінити гему, поки хто-небудь випадково не поглянув на монітор системи спостереження. Ото б ускочив по самі вуха».

— Отже, містере Вішбі. Гадаю, сьогодні листів немає?

— Немає. Жодного листа сотий день поспіль.

Турнбол потер руки, немов на нього чекала купа невідкладних справ.

— Гаразд, не смію більше відволікати вас від ваших прямих обов'язків, та й мені є чим зайнятися. Склав для себе графік, і як бачите, мушу його дотримуватись.

— Правильно, Турнболе,— сказав Вішбі, який давно забув, що це він повинен відпускати в'язня, а не навпаки. — Я просто хотів повідомити, що у мене знову є штурманське свідоцтво. Тому що це було в моєму графіку.

Посмішка не зникла з обличчя Турнбола, навпаки, стала ще ширшою від думки про те, як він позбудеться цього ідіота, тільки-но той перестане бути корисним.

— Чудово. Дякую, що заглянули.

Вішбі вже майже дійшов до люка, аж раптом зупинився і зробив ще одну помилку.

— Будемо сподіватися, приводу для надзвичайної ситуації не виникне, га, капітане Рут?

Турнбол внутрішньо застогнав.

«Капітане. Тепер він називає мене капітаном».

Ватнайокуть, наш час

Свіжоспечений Оріон Фаул розглядав свої шкарпетки.

— Немає компресійних шкарпеток, — заявив він. — За останні тижні мені довелося зробити кілька перельотів на великі відстані, і я помітив, що Артеміс жодного разу не надягнув компресійних шкарпеток. Я знаю, він усвідомлює небезпеку виникнення глибокого тромбозу вен, але все одно просто ігнорує її.

Це була вже друга тирада, виголошена Оріоном усього за дві хвилини, перша стосувалася використання Артемісом негіпоалергенного дезодоранту, і Холлі вже починало набридати слухати його балаканину.

— Я можу відключити тебе,— весело запропонувала вона, немов висуваючи найрозумніший план дій. — Стукну тебе по шиї, залишу в ресторані для людей і обговоренню шкарпеток — кінець.

Оріон м'яко посміхнувся.

— Ти б цього не зробила, капітане Шорт. Я можу замерзнути до смерті, перш ніж прибуде допомога. Я ні в чому не винен. Більш того, я тобі не байдужий.

— Ні в чому не винен! — пирхнула Холлі, почувши таку несподівану заяву. — Ти — Артемис Фаул! І вже багато років вважаєшся ворогом номер один для суспільства.

— Я не Артемис Фаул,— заперечив Оріон. — Я ділю з ним тіло і знання гномської мови, але, між іншим, у мене цілком інша особистість. І ще я відомий як альтер еґо.

— Навряд чи подібна лінія захисту справить враження на суддів,— посміхнулася Холлі.

— О, у цьому немає сумнівів,— із задоволенням виглядом промовив Оріон. — Таке трапляється часто.

Холлі поповзла по нанопластинах, що перетворилися на рідке багно, до краю кратера, в якому всі вони ховалися.

— Жодних ознак ворогів. Здається, вони спустилися в підземний кратер.

— Здається? — перепитав Фоулі. — Ти не можеш бути конкретнішою?

Холлі похитала головою.

— Ні, не можу. У мене залишилися лише очі. Всі наші прилади здохли. І каналів зв'язку за межами нашої власної локалки немає. Гадаю, зонд заблокував усі з'єднання.

Фоулі тим часом опоряджався — струшував липкі нанопластили з боків.

— Коли його атакують, він створює завади в широкому діапазоні, вирубаючи засоби зв'язку і блокуючи зброю супротивника. Я здивована, що Артемисова гармата вистрілила — твоя зброя має бути виведена з ладу і не працювати.

Холлі перевірила свій «Нейтрино». Мертвий, як цвях в одвірку. На заборолі жодного показу, за винятком червоного черепа, що повільно обертався і був індикатором катастрофічного збою системи.

— Дарвіт,— прошипіла вона. — Ні зброї, ні зв'язку. Як нам

зупинити цю штуку?

Кентавр знизав плечима.

— Це зонд, а не панцерник. Його досить просто знищити після виявлення радаром. Якщо це змова деяких розумників знищити підземний світ, то вона якось не вражає.

Оріон підняв палець.

— Я відчуваю, що повинен уточнити, і поправте мене, якщо Артеміс запам'ятав неточно, але хіба ваші прилади не зуміли виявити цей зонд?

Фоулі насупився.

— А ти починаєш мені подобатись набагато більше, ніж той, другий.

Холлі випросталася.

— Ми повинні стежити за зондом. Визначити, куди він прямує, і якимсь чином передати повідомлення в Небесне місто.

Оріон усміхнувся.

— Знаєте, міс Шорт, ви маєте вельми ефектний вигляд на тлі пожежі. Дуже привабливо, якщо дозволите зауважити. Я знаю, що ви розділили *moment passionne*^[6] з Артемісом, згодом зіпсований типовою для нього хамською поведінкою. Я розділяю Артемісову пристрасність, але не його невихованість. Поміркуйте про це, поки ми переслідуюмо зонд. Я вас не кваплю, просто поміркуйте.

Цього цілком вистачило, щоб виникла оглушлива тиша в розпалі кризи, яка, схоже, аж ніяк на Оріоні не позначалася.

Першим заговорив Фоулі:

— Що це у тебе з обличчям, капітане Шорт? Що коїться у твоїй голові зараз? Не думай, просто скажи.

Холлі не відповіла йому, та це не змусило кентавра замовкнути.

— Ти на мить відчула пристрасність до Артеміса Фаула? — допитувався він. — У твоєму рапорті про це не згадувалося.

Можливо, Холлі почервоніла, а може, все пояснювалося згаданим вище ефектним тлом.

— Звичайно, у рапорті цього не було. Тому що не було ніякої пристрасності.

Фоулі не бажав так просто здаватися.

— Холлі, значить, нічого не сталося?

— Нічого, про що варто було б говорити. Коли ми перенеслися

назад у часі, мої думки та почуття трохи сплуталися. Тимчасове явище, зрозуміло? А тепер зосередьмося. Ми повинні поводитись як професіонали.

— Тільки не я,— веселим тоном заявив Оріон. — Я всього-навсього підліток, у якого розігрались гормони. І смію зауважити, маленька ельфійко, що розігрались вони через вас.

Холлі підняла забороло і поглянула гормональному підліткові у вічі.

— Не здумай гратися зі мною, Артемісе. Якщо у тебе не виявлять серйозного психічного розладу, ти добряче пошкодуєш про свої слова.

— О, гаразд, я псих. У мене купа психічних захворювань,— весело підхопив Оріон. — Роздвоєння особистості, маячні галюцинації, обсесивно-компульсивний розлад. Чого лише немає, та найголовніше — я не тямлю себе від вас.

— Непогано сказано,— пробурмотів Фоулі. — Він, безперечно, не Артеміс.

Холлі, потупавши, струсила грязюку з черевиків.

— У нас два завдання. Перше — замаскувати всі ознаки перебування тут нашої техніки, тобто шаттла, від очей цікавих людей, принаймні, до того часу, поки сюди не прибуде рятувальна команда ЛЕП і не переправить уламки під землю. Друге — якимсь чином повиснути в цього зонда на хвості й передати у Поліцейську Плазу відомості про його переміщення. — Вона скоса поглянула на Фоулі. — Це може пояснюватися простою несправністю?

— Ні,— відповів кентавр. — І я заявляю це з цілковитою впевненістю. Зонд перепрограмовано навмисно, як і аморфоботи. Вони ніколи не призначалися для використання як зброя.

— Значить, у нас з'явився ворог, і ми мусимо попередити Поліцейську Плазу.

Холлі обернулася до Оріона.

— Ну? Які ідеї?

Брови хлопця поповзли вгору.

— Табір?

Холлі потерла лоб у тому місці, де раптом кольнув сильний біль.

— Табір. Приголомшливо.

За спиною раптом пролунав огидний скрегіт, і шаттл ще глибше провалився в лід, немов переможений воїн.

— Ви знаєте,— задумливо промовив Фоулі,— корабель дуже важкий, а виступ скелі не надто...

Він не встиг договорити — весь шаттл пішов під лід, прихопивши з собою і ресторан, немов їх обох проковтнув гігантський підземний кракен.

Буквально через кілька секунд у новоз'явленій прірві зникла і гармата Крижаний куб.

— Усе сталося неймовірно тихо,— сказав Оріон. — Якби я не бачив це на власні очі — нізащо не повірив би.

— Ця місцевість схожа на Гном'ячий сир. Уся в дірках,— сказала Холлі, потім схопилася і побігла поковзом по льоду до нового кратера.

Оріон і Фоулі тим часом прогулювалися льодовиком, невимушено теревенячи.

— У тому, що сталося, є й позитивний бік,— зауважив Фоулі,— перше завдання виконано. Жодних свідчень нашої присутності.

Оріон кивнув, а потім запитав:

— Гномський сир?

— Сир, який роблять гноми.

— А,— з полегкістю промовив Оріон. — Вони його роблять, а не...

— Звичайно ні. Що за жахлива думка!

— Справді.

Діра в крижаній поверхні відкрила вхід у глибокий підлідний світ. Бурхливим потоком текла підземна річка, розриваючи на шматки те, що зовсім недавно називалося рестораном «Великий поморник». Темно-синя вода мчала з такою силою, що здавалася майже живою. Величезні уламки льоду, деякі завбільшки як слон, відколювалися від берега, якийсь час опиралися течії, а потім, підкорившись її волі, набирали швидкість і вривалися в будинок, перетворюючи на друзки жалюгідні рештки стін. Тишу порушувало лише ревіння скаженого потоку, конструкція здалася без звуку.

Шаттл застряг під невеликим пластом криги в руслі підземної річки, не здатним довго витримувати натиск води.

Груба сила природи цілеспрямовано руйнувала космічний корабель, залишилася тільки невелика частина — схожа на площик обсидіанової стріли секція, що застрягла вістрям униз між кригою і скелею.

— Рятувальна капсула! — закричала Холлі. — Я так і думала.

Друге завдання — повиснути на хвості зонда — вже не здавалося нездійсненним. Якщо вдасться потрапити в капсулу і якщо вона в робочому стані, то з'явиться можливість вирушити слідом за зондом і передати повідомлення у штаб ЛЕП.

Холлі спробувала проскакувати маленький корабель своїм шоломом, але промені як і раніше були заблоковані.

Вона повернулася до кентавра.

— Фоулі, що думаєш?

Тому не треба було пояснювати. Була тільки одна тема для роздумів — рятувальна капсула, що застрягла в льодах у них під ногами.

— Ці штуки майже не піддаються руйнуванню і побудовані так, що за крайньої потреби в них поміститься весь екіпаж. Крім того, джерело живлення — тверде ракетне паливо, тому не так багато рухомих систем вийшло з ладу. На борту встановлені всі звичайні засоби зв'язку плюс надійне старе добре радіо, яке наш таємний ворог, можливо, не здогадався заблокувати. Хоча, зважаючи на той факт, що він додумався перепрограмувати захисний екран зонда, щоб той відбивав наші власні промені, розраховувати на це не варто.

Холлі підповзла ближче, звісилася над краєм — бризки підземної річки заблищали на склі заборолла.

— Ось наш порятунок, якщо все вийде.

Фоулі зацокав передніми копитами.

— Не в усіх нас може вийти. Дехто не такий гнучкий, як решта, і з копитами на ногах. Ти можеш залізти на капсулу зверху, а потім піднятися і забрати нас.

— Надзвичайно розумна думка,— погодився Оріон. — Але спустатися повинен я. Рицарський дух вимагає взяти ризик на себе.

Фоулі насупився.

— Холлі, будь ласка, заспокой цього ідіота.

Оріон відкашлявся.

— Ти занадто близько до серця береш мою хворобу, кентавре.

Холлі серйозно задумалася над пропозицією заспокоїти хлопця, потім похитала головою.

— Артемісе... Оріон має рацію. Повинен спустатися один з нас.

Холлі відмотала трос із гаком з підвішеної на паску катушки, вправно прив'язала один кінець до сталевого арматурного стержня, що

стирчав з фундаменту ресторану.

— Що ти робиш? — запитав Оріон.

Холлі швидко підійшла до провалини.

— Те, що ти збирався зробити приблизно п'ять секунд тому.

— Хіба ти не читала класику? — закричав Оріон. — Піти повинен я!

— Цілком правильно,— сказала вона. — Ти повинен піти.

І вона стрибнула в підземну печеру.

Оріон дико заричав, немов тигр, якому зав'язали хвоста вузлом, і навіть тупнув ногою.

— Вау,— сказав Фоулі. — Тупаєш ногами. Ти справді розсердився.

— Схоже на те,— визнав Оріон, заглядаючи у провалину.

— Як правило, це Холлі тупала ногами, коли ти виводив її із себе.

Інший ти.

— Чомусь мене це не дивує,— трохи заспокоївшись, відказав Оріон. — Іноді я буваю нестерпний.

Хлопець ліг на лід.

— Ви вибрали правильний маршрут, Холлі,— промовив він майже нечутно. — Вам безперечно вдасться обійти цю величезну крижану стіну.

— Сумніваюся,— пробурчав Фоулі і, як виявилось, кентавр мав рацію.

Капітан Шорт спускалася набагато швидше, ніж їй того хотілося, і це пояснювалося винятково несправністю спорядження. Коли б катушка на паску не була пошкоджена під час недавньої атаки аморфоботів, то вона б автоматично сповільнила рух, і Холлі вдалося б уникнути неминучого зіткнення. Насправді вона летіла майже зі швидкістю вільного падіння, і пом'якшити удар могло лише слабке натягнення троса.

Думка промайнула в голові Холлі ще швидше, ніж стрімкий лід перед очима: «Сподіваюся, обійдеться без переломів — у мене зовсім не лишилося магії для зцілення».

Наступної миті вона коліньми й ліктями влипла у крижану стіну. Лід, твердіший за камінь і гостріший за скло, розпоров її костюм, немов папір. Холод і біль пронизали тіло, щось затріщало, але, на щастя, це виявився лід, а не її кістки.

Стіна похило спускалася до берега підземної річки, і Холлі Шорт

безпорадно з'їхала вниз, і лише завдяки щасливій випадковості їй удалося приземлитися на ноги. Рештки повітря вилетіли з її легенів, оскільки удар від зіткнення віддався в ногах. Вона благала про іскорку магії, але ніщо не могло позбавити її болю.

«Ворушися, солдате»,— веліла вона собі, уявивши, що наказ віддав Джуліус Рут.

Вона видиралася крижаним берегом, бачачи власне відображення — спотворене, з божевільними очима, як у доведеного до відчаю плавця, що опинився серед замерзлого ставка.

«Поглянь на це обличчя. Не завадило б провести днинку в грязьовій ванні»,— подумала вона.

Зазвичай сама думка про даремно витрачений час на курорті сповнювала її жахом, але сьогодні така перспектива здавалася надзвичайно привабливою.

«Лікувальна грязь і кружальця свіжого огірка на очі. Як приємно...»

Утім, про це не варто було навіть мріяти. На неї чекала робота.

Холлі підповзла до рятувальної капсули. Повз неї мчала річка і біла у фюзеляж, від чого лід укривався тріщинами.

«Ненавиджу холод. Як же я його ненавиджу».

З поверхні води крижаними хмарами здіймався туман, огортаючи примарно-блакитною завісою масивні сталактити.

«Примарно-блакитною завісою? — подумала Холлі. — Може, мені почати писати вірші? Цікаво, з чим римується “розчавлена”?»

Холлі ударила ногою лід, що утворився біля основи капсули, намагаючись розчистити люк, який, на щастя, не встиг піти під воду, інакше без «Нейтрино» до нього годі було б дістатися.

Капітан спрямувала всі зібрані за день розчарування в запеклі стусани, що тривали кілька хвилин. Холлі копала ногами по льоду так, ніби це він підірвав шаттл, ніби його кристали були винні в атаці зонда. Звідки бралися сили — незрозуміло, але її дії дали свої плоди, і невдовзі під прозорим шаром розтрощеного льоду з'явилися обриси люка.

Звідкись згори донісся голос.

— Агов, Холлі! У тебе все гаразд?

Наприкінці пролунала ще одна фраза. Приглушено. Невже Оріон знову назвав її маленькою ельфійкою? Холлі щиро сподівалася, що ні.

— У мене... все... гаразд! — прохрипіла вона, супроводжуючи кожне слово ударом по крижаній кірці.

Постарайся не перенапружуватись,— промовив лункий голос. — Зроби кілька дихальних вправ. «Неймовірно,— подумала Холлі. — Цей хлопець с тільки часу провів у голові в Артеміса, що навіть не знає, як жити в реальному світі».

Вона просунула пальці до ручки люка і відкинула тверді грудки льоду, що заважали відчинити її. Суто механічному замку блокування не загрозувало, але це не обов'язково поширювалося на систему керування капсулою. Вийшовши з-під контролю, зонд міг підсмажити навігаційне устаткування капсули так само легко, як вивів з ладу їхні засоби зв'язку.

Холлі вперлася ногою в корпус і потягнула кришку люка. З отвору, затопивши її другим черевик, ринув потік рожевого дезінфікуючого гелю і швидко випарувався, перетворившись на туман.

«Дезінфікуючий гель. На випадок, якщо шаттл зазнає зараження».

Вона застромила голову в капсулу, і датчики руху одразу ж запалили кілька флуоресцентних ламп на панелі стелі.

«Чудово. Принаймні, аварійне живлення є».

Перевернута рятувальна капсула була спрямована прямо до центру Землі. Спартанська обстановка призначалася для солдатів, а не для звичайних пасажирів.

«Оріону це сподобається», — подумала вона, застібаючи на собі паски безпеки пілота. Тут було шість окремих пасків безпеки, і цей шаттл був погано оснащений, якщо йшлося про гіроскопи чи підвіски.

«Можливо, мені вдасться витрусити Артеміса з його власного мозку. І ми зможемо порохувати до п'яти разом».

Вона поворушила пальцями і піднесла руку до пульта керування.

Нічого не сталося. Ні активації, ні попереджувального сигналу. Ні іконки, що вимагає увести стартовий код.

«Кам'яний вік», — подумала Холлі і нахилилася вперед, наскільки дозволяли її паски, щоб дістатися до розташованого нижче старого доброго штурвала і ручного керування двигунами.

Вона натиснула на кнопку запалювання, двигун почав чхати.

Ще одне натиснення, і жалюгідний мотор рятувальної капсули ожив і запрацював — уривчасто, як дихає помираючий, але все-таки запрацював.

«Спасибі», — подумала Холлі за мить до того, як з вентиляційних отворів клубами повалив у кабінку чорний дим, змусивши закашлятися.

«Є деякі пошкодження, але, сподіваюся, у нас усе вийде».

Холлі вручну відчинила кришку бортового ілюмінатора і стривожилася від того, що побачила. Вона чекала побачити синю воду підземної річки, що нестримно мчить за прозорим полімером, а натомість уздріла безодню. Капсула висіла над печерою, що пронизувала льодовик і закінчувалася запаморочливим прямовисним обривом до материкової породи. Хвилясті стіни льоду йшли кудись униз, їх освітлював далекий мерехтливий вогонь двигунів зонда, який нестримно занурювався у глибини землі.

«Ось він де. Рухається точно вниз».

Холлі стукнула по кнопці нагрівання палива і нетерпляче потарабанила пальцями по пульта, доки він прогрівався.

— Мені треба,— пробурмотіла вона ледве чутно,— повертатися. І якомога швидше.

Але увімкнути задній хід досить швидко не вдалося. Вода зірвала крижаний хребет, який підтримував рятувну капсулу. На мить зонд завис, а потім провалився в розверсту діру й безпорадно полетів у прірву.

За кілька хвилин до цього хлопець з обличчям Артеміса Фаула стояв на поверхні льоду і дивився вниз на Холлі Шорт, оцінюючи по заслугі її старання і захоплюючись фігурою.

— А вона смілива, *n'est-ce pas?*^[7] Погляньте, як вона бореться зі стихією.

До нього, цокаючи копитами, підійшов Фоулі.

— Припини, Артемісе. Тобі не вдасться мене обдурити. Що ти задумав?

Оріон відповів йому цілком спокійним поглядом. Знайомі риси Артеміса здавалися відкритими і гідними довіри. Спритний трюк, оскільки у виконанні самого Артеміса ті ж самі риси обличчя мали підступний, майже зловісний вигляд, хтось би навіть сказав — підлий. Якось один учитель музики використав це слово у звіті про успішність Артеміса, тобто вчинив не зовсім професійно, але задля справедливості треба зауважити, що Артеміс і справді перепрограмував його синтезатор так, що інструмент завжди грав «Jingle Bells»^[8] хоч на які клавіші натискай.

— Я нічого не задумав,— відповів Оріон. — Я живий, і я тут. От і все. У мене збереглися Артемісові спогади, але не його вдача. Гадаю,

своєю раптовою появою я зобов'язаний тому, що Народ називає синдромом Атлантиди.

Фоулі погрозив йому пальцем.

— Чудова спроба, але синдром Атлантиди зазвичай виявляється через нав'язливі ідеї і марення.

— Друга стадія.

Фоулі вистачило хвилини, щоб проконсультуватися зі своєю мало не фотографічною пам'яттю.

— Друга стадія синдрому Атлантиди призводить до появи в об'єкта симптомів виникнення зовсім іншої окремої особистості.

— І? — підштовхнув його Оріон.

— Друга стадія може бути ініційована як психічним потрясінням, так і фізичною травмою, наприклад ураженням електрострумом.

— Холлі вистрілила в мене. Ось і пояснення.

Фоулі пошкріб копитом по снігу.

— Ось тут і ховається проблема з нашим інтелектом. Ми здатні відстоювати свою точку зору весь день, не дістаючи значної переваги. Таке трапляється, якщо ти геній,— кентавр усміхнувся. — Поглянь, я намалював «Ф», це означає «Фоулі».

— Чудова робота,— похвалив його Оріон. — Які прямі лінії. Для цього необхідне майстерне володіння КОПИТОМ.

— Я знаю,— сказав Фоулі. — У мене справжній талант, але поки що немає форуму, де можна було б обговорити його.

Фоулі розумів, що базикає про малювання копитами винятково для того, щоб відволіктися від подій. Він часто допомагав Холлі виходити з різних кризових ситуацій. Але йому рідко доводилося опинитися в бойовій обстановці і спостерігати за самим виникненням такої кризи.

«Відеозаписи не здатні передати почуття,— подумав він. — Мені страшно до нестями, але немає шолома з камерою, щоб зафіксувати це».

Фоулі лякало, що комусь вдалося зламати його космічний зонд і перепрограмувати аморфоботів. Його страхало, що гой, хто зробив це, зневажливо ставився до життя підземних мешканців, так само, як і людей чи тварин. Та ще більше жахало кентавра те, що Холлі, не дай боже, може бути поранена чи ще гірше, і тоді йому і цьому дурнуватуому альтер еґо Фаула доведеться самим шукати спосіб попередити Небесне місто. Фоулі гадки не мав, чи вистачить у нього розуму виконати цю роботу, якщо не допоможе самовпевненість, якої у нього було з

головою, і майстерне володіння віртуальною клавіатурою. Артемід, безперечно, знайшов би вихід, але його, вочевидь, саме зараз не було вдома.

Фоулі із тремтінням усвідомив, що нинішня ситуація впритул наблизилася до найгірших його кошмарів, особливо якщо Кабалліна зрештою поголить його. Самовладання завжди багато важило для Фоулі, а тепер він застряг на льодовику разом з хворою людиною і безпорадно спостерігав, як їхня єдина надія на порятунок бореться з підземною річкою.

Його найгірший нічний кошмар відійшов на другий план, коли рятувальна капсула з Холлі всередині раптом зникла під льодом. Синюваті брили швидко заповнили діру, і, перш ніж Фоулі устиг роззявити рота від жаху, корабель пропав, мовби його ніколи там і не було.

Кентавр упав на передні коліна.

— Холлі! — у відчаї закричав він. — Холлі!

Оріон теж розгубився.

— Ох, капітане Шорт... Я так багато хотів сказати вам про наші почуття — Артемісові та мої. Ви були такі молоді, ви стільки ще могли зробити.

Великі сльози покотилися по його щоках.

— О Артемісе, бідолашний дурний Артемісе... Ти володів таким скарбом і не знав цього.

Жахлива втрата спустошила Фоулі. Холлі більше немає. Пропав їхній останній шанс попередити Небесне місто. Де вже сподіватися на успіх, якщо єдиний помічник у тебе — мрійливий гидкий хлопчисько, що вигукує «О!» на початку кожної другої фрази.

— Заткнись, Оріоне! Її немає. По-справжньому.

Твердий лід під колінами чомусь надавав ще більшого відчаю їхньому становищу.

— У мене майже немає досвіду спілкування зі справжніми людьми, — признався Оріон, опускаючись на лід поряд з кентавром. — Чи почуттів, які вони переживають. Але по-моєму, зараз мені дуже сумно. І самотньо. Ми втратили друга.

Слова його звучали щиро, і Фоулі почувався зобов'язаним виявити співчуття.

— Гаразд. Ти ні в чому не винен. Для нас обох це страшна втрата.

Оріон шморгнув носом.

— Добре. Тоді, можливо, шляхетний кентавр доведе мене на собі до найближчого села? Я зможу заробити кілька монет своїми віршами, а ти побудуєш для нас хатину і почнеш показувати подорожнім циркові трюки...

Пропозиція була настільки дивна, що Фоулі на секунду замислився, чи не стрибнути у прірву, щоб тільки опинитися подалі від цього божевільного.

— Розумієш, тут не Середньозем'я. Ми не в казці. Я не шляхетний, і в моєму репертуарі немає циркових трюків.

Оріон здавався розчарованим.

— Навіть жонглювати не вмієш?

Саме ідіотизм співрозмовника допоміг Фоулі отямитися від горя. Він схопився на ноги і загарцював навколо хлопця.

— Хто ти? Що ти за один? Я думав, у тебе залишилася хоч Артемісова пам'ять. Як можна бути таким ідіотом?!

Оріона ніскілечки не зачепили його слова.

— У мене все залишилося. Спогади і кінофільми для мене реальні, як і все інше. Ти, Пітер Пен, Лохнеське чудовисько, я сам. Усе це цілком реально, мабуть.

Фоулі потер лоба.

— Усе ще гірше, ніж я думав. Боже, допоможи нам.

Оріон раптом широко посміхнувся.

— Є ідея!

— Невже? — У Фоулі з'явилася слабка надія, що у мозку хлопця збереглася хоч одна іскра Артемісового розуму.

— Чом би нам не пошукати чарівний камінь, що виконує бажання? Або, якщо з цим нічого не вийде, ти зможеш пошукати на моєму голому тілі яку-небудь таємничу родимку, яка означає, що я насправді принц якої-небудь країни.

— Добре. — Фоулі, важко зітхнув. — Тоді починай шукати чарівні камені, а я тим часом напишу магичні руни на снігу.

Оріон весело заплескав у долоні.

— Блискуча думка, шляхетне створіння! — І він почав ногами перевертати камені, шукаючи чарівного.

«Синдром прогресує, — подумав Фоулі. — Усього кілька хвилин тому хлопчина поведився розсудливіше. Чим безнадійніше становище,

тим далі від реальності він відходить. Якщо ми не повернемо Артеміса найближчим часом, він зникне назавжди».

— Я знайшов! — раптом закричав Оріон. — Чарівний камінь!

Він нахилився, щоб оглянути свою знахідку.

— Ні. Стривай. Це якийсь молюск... — Він винувато посміхнувся.
— Я побачив, як він біжить, і вирішив...

Фоулі пройняла думка, якої він не міг уявити і в страшному сні: «Краще, якби поряд був Мульч Діггумс».

Усвідомивши це, кентавр здригнувся.

Оріон голосно скрикнув і позадкував.

— Я знайшов його! Цього разу — справжній. Дивися, Фоулі, дивися!

Фоулі змусив себе поглянути і здивувався, побачивши, що камінь справді танцює.

— Це неможливо,— сказав він і подумав: «Невже він якимсь чином утягнув мене у свій психоз?»

Оріон аж стрибав з радощів.

— Усе по-справжньому!

Камінь високо підскочив і пострибав поверхнею замерзлого озера. На тому місці, де він лежав, пробивши крижану кірку, з'явилася рятувальна капсула. Вона піднімалася все вище і вище, гуркіт двигунів наростав, і від вібрації крижини розліталися на шматки.

Через мить Фоулі усвідомив суть того, що відбувається, і теж безмежно зрадів.

— Холлі! — загорлав він. — У тебе вийшло! Ти не покинула нас!

Рятувальна капсула вихопилася на поверхню і впала на бік. Відчинився передній ілюмінатор, і вони побачили обличчя Холлі, бліде, вкрите десятками дрібних порізів, з яких сочилася кров, але сяючі очі дивилися впевнено.

— Паливний блок руйнується,— пояснила вона, перекрикуючи ревіння двигунів. — Залазьте обоє і пристібайтеся. Ми повинні зловити це вогнедишне чудовисько.

Простота наказу дозволила Фоулі з Оріоном виконати його без конфлікту.

«Холлі жива»,— подумав Фоулі.

«З моєю принцесою все гаразд,— радів Оріон. — І ми переслідуюмо дракона».

— Фоулі,— звернувся він до кентавра,— гадаю, ми неодмінно повинні знайти на мені таємничу родимку. Драконам це подобається.

Мозок Артеміса Фаула, наш час

Артеміс не зник безслідно. Він виявився ув'язненим у маленькій віртуальній кімнаті у власній голові. Кімната нагадувала його кабінет у родовому маєтку Фаулів, бракувало лише моніторів на стіні. Насправді й самої стіни не було. Замість рядів плазмових панелей та цифрових телевізорів перед ним плавало вікно в реальність його власного тіла. Він бачив те саме, що і цей дурень Оріон, чув безглузді фрази, що їх вимовляли його власні уста, але не міг контролювати дії цього романтика-тюхтія, котрий зайняв місце водія, якщо використовувати термінологію автомобілістів, що високо оцінили б Холлі з Батлером.

В Артемісовій кімнаті стояли письмовий стіл та стілець. Одягнений Артеміс був в один із пошитих на замовлення костюмів фірми «Зеґна» з тонкої тканини. Він бачив переплетення ниток на рукаві, відчував вагу матеріалу, немов у реальності, але чудово розумів, що все це лише ілюзія, створена його мозком з метою навести деякий лад у хаосі думок.

Він опустився на стілець.

Перед Артемісом, на тому, що його розум вирішив назвати екраном, відображувалися події, що розгорталися в реальному світі. Хлопець здригнувся, спостерігаючи, як самозванець Оріон незграбно намагається зачарувати його друзів.

«Він геть зіпсує мої стосунки з Холлі»,— подумав він.

А тепер Оріон здумав поводитися із Фоулі як з якоюсь міфічною істотою.

В одному Оріон не помилявся. Розвинулася друга стадія синдрому Атлантиди — психічного захворювання, викликаного комбінацією неправильного поводження з магією і почуття провини.

«Почуття провини додалося, адже я підставив власну матір під удар Опал Кобой».

Артеміс раптом зрозумів, що, коли він опинився у цій пастці, числа втратили владу над ним. У нього також не виникало ніякого бажання переставити предмети на своєму столі.

«Я вільний».

Метафоричний тягар упав з його алегоричних плечей, і Артеміс

Фаул знову відчув себе самим собою. Живим, розумним, зосередженим, уперше за багато місяців. Ідеї випурхували з його мозку, немов кажани з печери.

«Так багато потрібно зробити. Стільки планів. Батлер... я повинен його знайти».

Артеміса переповнювали сила та енергія. Схопившись зі стільця, він підбіг до екрана. Він проб'ється, неодмінно вирветься назовні і поверне цього типа Оріона туди, звідки той з'явився. Наступним пунктом у списку поточних справ значилося: вибачитися перед Фоулі та Холлі за грубість, а потім розібратися з цим захопленим космічним зондом. Підземна річка розбила його Крижаний куб уцент, але можна побудувати новий. За місяць проект може вже працювати. А потім, коли льодовикам перестане загрозувати небезпека, він, можливо, погодиться пройти курс регресивної терапії, звернувшись до одного з невідомих психіатрів. Звичайно, не до тієї купки членів наукової спільноти, які ведуть власне ток-шоу.

Екран виявився не таким міцним, як уявлялося Артемісові. По суті, це була глибока в'язка речовина, що нагадувала йому трубопровід подачі плазми, яким він пробирався в лабораторію Опал Кобой кілька років тому.

Проте він наполегливо просувався вперед і незабаром відчув, як занурюється в холодний в'язкий гель, який відштовхнув його назад.

— Мене не злякати! — закричав Артеміс, переконавшись, що може кричати за цим екраном. — Я ще потрібен великому світові!

І запізнило подумав: «Злякати? Великому світові? Я починаю говорити, як цей кретин Оріон».

Ця думка додала йому сил, і він почав рвати слиз, що захопив його в полон. Артеміс відчував себе активним і впевненим, відчував себе спадкоємцем Фаулів, як у давні часи. Нестримним.

Аж раптом він помітив прямо перед собою щось яскраве і шипляче, немов бенгальський вогонь напередодні Дня всіх святих. Вогників було багато, кілька десятків, і вони повільно занурювались у гель.

Що це таке? Що вони означають?

«Якщо я їх створив,— подумав Артеміс,— отже, повинен знати».

І за мить здогадався. Шиплячі бенгальські вогні насправді виявилися крихітними золотими цифрами. Однаковими. Усі четвірки.

Смерть.

Артеміс відсахнувся, але зразу ж опанував себе.

«Ні. Я не стану рабом. Я відмовляюся».

Маленька четвірка дряпнула йому лікоть, пославши заряд і змусивши хлопця здригнутися всім тілом.

«Це пам'ять, не більше того. Мій розум реконструював трубопровід подачі плазми. Все це несправжнє».

Але удари струму відчувалися як справжнісінькі. Коли одна з маленьких четвірок виявила його, усі вони зібралися в зграйку лютих рибок і почали заштовхувати Артеміса назад у кабінет.

Важко дихаючи, він упав горілиць на підлогу.

«Треба спробувати ще раз»,— подумав він.

Але не зараз. Четвірки, здавалося, спостерігали за ним, за кожним його рухом.

«П'ятірка,— подумав Артеміс. — Щоб вижити, мені потрібна п'ятірка. Я спробую знову. Скоро. Дуже скоро».

Артеміс відчув у грудях тягар, який був занадто важким як для уявного.

«Я спробую ще раз. Тримайтеся, друзі мої».

ГЛАВА 6: «СКИДАННЯ БАЛАСТУ»

«Безодня», Атлантида, наш час

В'ЯЗЕНЬ під номером сорок два зайшов на офіційний сайт ЛЕП і неабияк здивувався, не знайшовши себе в списку «Десять найнебезпечніших злочинців».

«Вони забули, що я зробив,— подумав він з деяким задоволенням. — Саме так, як і планував».

Турнбол відправив Леонор ще одне термінове повідомлення, яких зібралось вже з десяток за сьогодні.

«Кохана, підготуйся до мандрівки. Скоро будемо разом».

Затамувавши подих, він чекав на відповідь і невдовзі отримав її. Одне слово.

«Поквапся».

Швидка відповідь порадувала Турнбола — хоча вони прожили у шлюбі вже багато років, усе ще ловили кожне слово одне одного. Щоправда, текст повідомлення трохи його стурбував. Останнім часом Леонор стала писати коротко, часто не більше однієї фрази. Він не вірив у небажання коханої дружини спілкуватися з ним — мабуть, вона геть ослабіла і кожне зусилля для неї болісне.

Турнбол послав друге повідомлення Арк Сулу, перебіжчикові з ЛЕП, якого він недавно найняв, щоб упевнитися, що про його дружину добре піклуються.

«Леонор слабіє без моєї магії, містере Сул. Прояви особливу турботу. Подбай якнайкраще».

Турнбола раптом напала нетерплячка.

«Усього кілька годин розділяють нас, люба. Тримайся, заради мене».

Органи влади, звичайно ж, помилились. Турнбол був дуже небезпечний. Вони забули, що саме він украв мільйони з бюджету на озброєння ельфійської поліції. Саме він мало не зруйнував половину Небесного міста, щоб позбутися конкурента.

«І в мене вийшло б,— у тисячний раз подумав він,— коли б не втрутився мій благочестиво-лицемірний братик».

Він прогнав цю думку. Роздуми про Джуліуса могли змінити його основні показники стану організму, а це приверне увагу наглядачів.

«Треба трохи дати собі спокій,— подумав він, розташувавшись біля монітора. — Можливо, востаннє перед тим, як я звідси піду. Скоро по мене прийде Вішбі, а потім поліція зрозуміє свою помилку. Як завжди, із запізненням».

Посміхнувшись власному відображенню на екрані, він набрав коротке повідомлення і послав його на певний веб-сайт.

«Розвагам кожен вік підвладний»,— подумав він, натиснувши на клавішу «відправити».

«П'яний папуга», Маямі, наш час

Універсальний закон говорить: ті, хто втікають від правосуддя, коли-небудь зберуться разом саме тут. Неважливо, скільки поліцейських у них на хвості, втікачам завжди вдається знайти це мерзенне брудне кубло, де хитрий шинкар подає найдешевше пійло, і навіть поліція не підозрює про існування такого містечка. Зазвичай для подібного закладу характерні сталеві двері, зафарбовані вікна і пліснява в туалеті, а також страви, що складаються не більше ніж з двох інгредієнтів. Саме таким місцем був «П'яний папуга».

Власник, гном на ім'я Барнет Ріддлс, був дещо підлесливий у спілкуванні, що викликало симпатію в його вельми специфічних клієнтів. Якщо підлесливої манери виявлялося недостатньо, щоб утихомирити порушника порядку, то Барнет підкріплював її ударом украденого у поліцейських електрошокового кийка.

«П'яний папуга» правив за притулок гномам, і девіз клубу звучав так: «Якщо тебе не чекають там, значить, тебе чекають тут»,— тобто кожен вигнаний, переслідуваний чи звиклий волочитися підземний мешканець, що опинився в Північній Америці, рано чи пізно забрідав сюди. З Барнета Ріддлса вийшов ідеальний господар, бо завдяки примсі природи він належав до надзвичайно нечисленної частини представників Народу, чий зріст перевищував сто двадцять сантиметрів. Тому Барнет, прикривши вуха банданою, ставав ідеальним посередником для спілкування з людьми, котрі постачали йому спиртні

напої, злегка протухлу яловичину для приготування кесадила та будь-яку кількість зброї, яку він міг загнати з чорного ходу.

Цей ранній ранок у «П'яному папузі» нічим не відрізнявся від інших. Гноми сиділи, схилившись над пивними кухлями, двоє спрайтів грали в хрустбол на своїх комунікаторах, а з півдесятка ельфів-найманців коло більярдного столу розповідали про свої бойові пригоди.

Барнет Ріддлс був зайнятий серйозною розмовою з гномом, що сидів за барною стійкою.

— Ну ж бо, Томстоуне,— підлесливо умовляв він,— купи дві-три пушки. Чи бодай гранату, на лихий кінець. А то стовбичиш тут цілий день і хлебчеш сиру воду. Хіба немає нікого, у кого ти хотів би вистрілити кілька разів?

Гном посміхнувся, показавши фірмові, схожі на могильні плити зуби.

— Про це не може бути й мови, Ріддлсе.

Це зовсім не бентежило Барнета — гнома часто виручав природжений оптимізм. Кому ще могло спасти на думку відкрити паб для чутливих до світла гномів у сонячному Маямі?

«Це останнє місце, де поліцейські шукатимуть злочинців-утікачів, — часто пояснював він. — Поки вони морозять свої поліцейські зади в Росії, ми тим часом потягуємо пиво в розкішному приміщенні з усіма вигодами».

«Розкішному» — це було гучно сказано, приміщення важко було назвати навіть чистим. Але «П'яний папуга» був місцем зустрічей солдатів удачі, вони збиралися тут побазікати про війну, чи вдень, чи вночі, і ладні були миритися з надхмарними цінами Барнета і його постійними спробами щось утелювати.

— А як щодо електронного імплантату? — не здавався шинкар. — У наш час у всіх є імплантати. Інакше як ти зможеш стежити за ЛЕП?

Томстоун насунув фетрового капелюха на очі.

— Хочеш — вір, хочеш — не вір, Ріддлсе, але я не значуся в розшуку. Зараз ти дивишся на стовідсотково законослухняного громадянина. Чорт забирай, у мене навіть є наземна віза.

— Дурниця,— засумнівався Барнет.

Томстоун штовхнув до нього по стійці пластикову картку.

— Читай і плач.

Барнет, примружившись, вивчив написи гномською мовою та

офіційну голограму.

— На вигляд справжня,— признався він.

— Бо вона і є справжня, мій друже, звиклий розводити пиво.

Барнет похитав головою.

— Нічого не розумію. Чому ти тут, якщо можеш бути де завгодно?

Томстоун кинув жменю горішків у схожий на печеру рот, і Барнет міг присягнутися, що кожен хрускіт відбивається луною.

— Я тут,— промовив нарешті Томстоун,— через клієнта.

Барнет остаточно загубив кінці.

— Що? Через якого-небудь злодія, найманця, вимагача і фальшивомонетника?

Томстоун посміхнувся ще ширше.

— Ага. Це мої люди.

Барнет перевірів глечик із жаб'ячою емульсією, яку заквашував для піксі.

— А ти бунтар, Томстоуне. Знаєш про це?

Перш ніж відвідувач устиг відповісти, пластмасовий папуга над барною стійкою пронизливо закричав.

— Нове повідомлення! — пролунало з його аніматронного дзьоба.

— Нове повідомлення на дошці оголошень!

— Перепрошую,— підкреслено ввічливо сказав Барнет Ріддлс. — Мушу залишити вас, щоб перевірити недавно поставлений і надзвичайно зручний імплантат.

— Дуже зручний, поки ти не пройдеш повз мікрохвильову піч і не втратиш десять років пам'яті,— зауважив Томстоун. — А втім, ти проводиш тут стільки часу, що, можливо, не помітиш зникнення десятка-другого років.

Барнет не слухав. Його погляд затуманився, поки він перевіряв свій незаконний імплантат, який йому вживив у кору головного мозку один лікар, позбавлений ліцензії. Гном кілька разів промовив «гмм», один раз — «справді?», а потім повернувся в реальність.

— Як клітини головного мозку? — ввічливо поцікавився Томстоун. — Сподіваюся, повідомлення було варте того?

— Не хвилюйся про це, містере Стовідсотково Законослухняний Громадянин,— різко відповів Барнет. — Воно стосується лише нас, злочинців.

Він постукав по барній стійці електрошоковим кийком, і по

латунному поручню хвилями пробігли іскри.

— Крюїку! — гукнув він у залу. — У тебе ж є шаттл? Правильно?

Один із гномів у кінці зали підвів сиву голову. З його бороди згустками падала пивна піна.

— Ага. Гіроскопічний. Досить старий, але працює нормально.

Барнет ляснув у долоні, вже підраховуючи комісійні.

— Чудово. З'явилося замовлення. Дві людини, вбити.

Крюїк повільно похитав головою.

— Жодних убивств. Ми злочинці, але не люди.

— Замовник згоден тільки на цілковиту ліквідацію. Утямив?

— Цілковиту ліквідацію? — втрутився у розмову Томстоун. — А це безпечно?

Барнет хихикнув.

— Так, якщо ти триматимеш пальці подалі від дротів. Дві людини, брат і сестра, прізвище — Батлер.

Томстоун здригнувся.

— Батлер? Брат і сестра?

Барнет заплющив одне око, звіряючись за імплантатом.

— Так. Я уточню всі деталі через твоє судно, Крюїку. Робота термінова. Оплата — за вищим розрядом, як сказали ці людці.

Гном на ім'я Крюїк перевірів заряд у своєму старомодному «Нейтрино».

— Ці людці ні про що не зможуть розповісти, коли я закінчу працювати з ними. — Він постукав

по столу, викликаючи своїх бійців. — Ходімо, хлоп'ята. Треба декому промити мізки.

Томстоун швидко встав.

— Хлопці, а у вас знайдеться містечко для ще одного?

— Я так і знав, — пирхнув Барнет Ріддлс. — Навряд чи можна залишитися стовідсотково законослухняним. Як тільки побачив тебе, одразу зрозумів: у цього хлопця багате минуле.

Крюїк застібав пасок, обвішаний списками, набоями і приладами страхітливого вигляду із запалами і конденсаторами.

— А чому я маю брати тебе з собою, незнайомцю?

— Ти повинен узяти мене, бо, коли ці Батлери уб'ють твого пілота, я зможу зайняти його місце.

Нетипово худий гном одірвався від любовного роману, який читав.

— Уб'ють? — перепитав він, і губи його затремтіли. — Крюїку, скажи, а таке можливе?

— Мені доводилося зустрічатися з цими Батлерами,— сказав Томстоун. — Вони завжди починають з пілота.

Крюїк оцінююче поглянув на Томстоуна, звернувши увагу на його потужні щелепи і м'язисті ноги.

— Гаразд, незнайомцю. Займеш місце другого пілота. Отримаєш меншу частку, і жодних заперечень.

Томстоун посміхнувся.

— Навіщо заперечувати зараз, коли можна заперечити потім?

Крюїк задумався над питанням так, що у нього заболіла голова.

— Добре. Як скажеш. Усім прийняти витверезні пігулки, і по машинах. У нас є люди для ліквідації.

Томстоун пішов через бар услід за новим командиром.

— Наскільки добре твоє обладнання для стирання пам'яті?

Крюїк знизав плечима.

— А яка різниця? — просто відповів він.

— Мені подобається твій підхід до справи,— погодився Томстоун.

Канкун, Мексика, наш час

Йшлося, звичайно, про тих самих Батлерів, які втекли від натовпу загіпнотизованих фанатів реслінгу і вирішили — через півгодини після того, як Крюїк найняв у команду другого пілота,— трохи звести дух і відпочити кілька хвилин на залитому сонцем березі лагуни Канкуна. Полювання на них Турнбол Рут улаштував радше задля розваги, а зовсім не з побоювань, що вони якимсь чином зможуть завадити його планам. Утім, такі грізні противники, якими зарекомендували себе Батлери, цілком здатні завдати прикрощів. А плани Турнбола відзначалися неабиякою складністю і без участі неспокійних людей. Краще взагалі стерти їх з лиця землі. Крім того, одного разу їм уже вдалося вислизнути, і Турнбола це дратувало, а він терпіти не міг, коли його щось дратує.

Джульєтта присіла навпочіпки біля самої води, наслухаючи сміх і дзенькіт келихів із шампанським, що долинали з яхти, яка пропливала повз них.

— Братику, у мене є ідея,— сказала вона. — Чом би нам не

попросити в Артеміса мільйон доларів і не піти у відставку. Гаразд, я можу піти у відставку, а ти будеш моїм охоронцем.

Батлер сів поряд з нею.

— Відверто кажучи, навряд чи в Артеміса є мільйон доларів. Він усе вклав у свій останній план, він його називає ПРОЕКТ.

— І що ж він збирається вкрати цього разу?

— Нічого. Артеміс зав'язав. Зараз він намагається врятувати світ.

Рука Джульєтти завмерла, не встигнувши кинути камінець у воду.

— Артеміс Фаул зав'язав? Наш Артеміс Фаул? Хіба це не суперечить закону сім'ї Фаулів?

Батлер не те щоб усміхнувся, але його обличчя стало менш похмурим.

— Зараз не час для жартів, сестричко. — Він помовчав. — Але якщо хочеш знати, у статуті Фаулів дійсно є стаття, де сказано: член сім'ї, що став на шлях

доброчесності, позбавляється слововказа Доктора Зло і присосок.

Джульєтта пирснула.

— Присосок!

Звичайний похмурий вираз обличчя Батлера миттєво відновився.

— Серйозно, сестричко. Ми ускочили в погану історію. Нас переслідують агенти Народу, і при цьому ми на іншому кінці землі від мого хазяїна.

— До речі, а як ти тут опинився? Хто послав тебе навздогін за недосяжним?

Батлер уже подумав про це.

— Артеміс. Можливо, його змусили так учинити, хоча це малоімовірно. Найпевніше, його обдурили.

— Обдурили? Артеміса Фаула?! Він змінився.

Батлер насупився, поплескав долонею по місцю, де зазвичай висіла кобура.

— Артеміс і справді змінився. Ти навряд чи впізнала б його. Він став іншим.

— Іншим? Яким?

Батлер насупився ще дужче, глибока зморшка залягла між бровами.

— Усе рахує. Кроки, слова, предмети — геть усе. Здається, віддає перевагу числу «п'ять». А ще ряди. Всі предмети навколо себе він розташовує рядами. Зазвичай по п'ять чи по десять предметів у ряду.

— Я чула про щось подібне. Здається, це називається ОКР — obsesивно-компульсивний розлад.

— А ще він став параноїком. Нікому не довіряє. — Батлер похнюпив голову. — Навіть мені.

Джульєтта жбурнула камінець далеко від берега.

— Схоже, Артеміс потребує допомоги.

Батлер кивнув.

— А ти як? Тобі чимало довелося пережити за останній час.

Джульєтта згребла жменю камінців.

— Що? Ти маєш на увазі те, як за мною ганявся натовп загіпнотизованих фанатів? І те, як я раптом згадала про існування Чарівного народу? Та це дрібниці!

Батлер Незадоволено забуркотів. Він уже й забув, як сестра любить поглузувати з нього і як він звик це терпіти.

— Так, це дрібниці, — Він легенько штовхнув її ліктем.

— Не хвилюйся про мене, братику. Я сучасна дівчина. Сильна і розумна, хіба не знав?

— Усе зрозумів. Ти даєш собі раду, так?

— Не тільки, братику. Я почуваюся чудово. Коли Батлери разом, пліч-о-пліч, ніхто їм не стане на заваді.

— Нові спогади не збивають тебе з пантелику?

Джульєтта засміялася, і у Батлера одразу потепліло на серці.

— Збивають із пантелику? Надворі вже не сімдесяті. Ні, спогади не збивають мене з пантелику. Власне кажучи, вони... — вона трохи подумала, добираючи слова,— чудово почуваються в моїй голові. Знайшли своє місце. Як я могла забути Холлі? Чи Мультча?

Батлер дістав з кишені двоє сонцезахисних окулярів. Оправа була дещо товщою, ніж у сучасних модних окулярів, а на дужках були встановлені крихітні сонячні батареї.

— Якщо Народ сяде нам на хвоста, можуть стати у пригоді.

Джульєтта взяла окуляри двома пальцями, і дотик до них викликав нову хвилю спогадів.

«Артеміс зробив їх з розібраних поліцейських шоломів, щоб ми могли бачити крізь захисні екрани. У ЛЕП усі хитрі, але Артеміс ще хитріший».

— Я пам'ятаю ці окуляри. Навіщо ти взяв їх із собою?

— Перше правило бойскаута: будь готовий до всього. Підземні

мешканці всюди. Не хочу ненароком підстрілити одного з них чи, навпаки, промахнутися.

Джульєтті залишалося лише сподіватися, що брат жартує.

— Ти не стрілятимеш у підземних мешканців,— сказала вона, надягаючи окуляри.

І тієї ж миті щось з'явилося в її полі зору, немов вискочило з тостера. Це щось вочевидь не було людиною. Воно висіло на пасках і прицілювалося якоюсь цибулеподібною зброєю їй у голову. Одяг істоти нагадував комбінезон, зроблений з в'язкої смоли, він щільно облягав як її тіло, що теліпалося в повітрі, так і кожную волосину клоччастої бороди.

— Ельф! — пронизливо скрикнула Джульєтта. — Стріляй у цю тварюку!

Багато хто подумав би, що вона жартує. Врешті-решт, яка ймовірність появи підземного мешканця тієї самої миті, коли вона надягне окуляри з фільтрами? Не кажучи вже про те, що Джульєтта славилася своїм недоречним гумором і часто сипала дотепами у хвилини смертельної небезпеки.

Наприклад, коли інструктор Крістіан Варлі Пенроуз із академії мадам Ко зірвався з північного схилу Евересту і полетів униз назустріч неминучій загибелі, відвернути яку могла лише ця худенька дівчина, Джульєтта закріпилася на скелі і гукнула падаючому сенсею: «Агов, Пенроузе! Накинете кілька балів, якщо я вас урятую?»

Отже, були вагомі причини припустити, що Джульєтта, закричавши «стріляй!», вирішила пожартувати зі старшого брата, але Батлер думав інакше. Його вчили розпізнавати нотки стресу в голосі, та навіть якби Артемід не змусив його прослухати в машині лекцію на цю тему, він чудово знав, чим відрізняється «справді налякана» Джульєтта від Джульєтти, «що здумала пожартувати». Тому коли сестра крикнула «стріляй!», Батлер зробив вибір на користь агресивних швидше, ніж колібри змахнула б крильцями.

«Немає зброї, немає стрільби,— подумав він. — Але можливі варіанти».

Відповідно до вибраного варіанту він міцно схопив сестру за плече і жбурнув її вбік так, що вона проїхалась рінистим берегом, і її плече вкрилося подряпинами від камінців.

«Подряпала плече. Тижнів три болітиме».

Викинувши вперед руки і використовуючи інерцію, Батлер з

максимальною швидкістю рвонув уперед і вгору, намагаючись ухопити того, хто злякав Джульєтту. Залишалося сподіватися лише, що тварюка перебуває достатньо близько — інакше підземний мешканець, посміхаючись під заборолом шолома, міг спокійно прицілитися в нього.

Везіння не залишило Батлера. Він схопив щось коротке і товсте. Щось, що відчайдушно чинило опір і брикалося, ніби свиня в мішку, а також пускало специфічний запах, який здався б знайомим людині, що мала нещастя падати обличчям у середньовічне помийне відро.

«Упізнаю цей запах,— подумав Батлер, міцно тримаючи істоту в руках,— Гном».

Те, на чому висів гном, з виском провисло, і Батлер з його дриготливим бранцем опинилися до пояса у воді лагуни. Батлерові це не завдало ані найменшої шкоди, він практично намотався на невидимого гнома, і прохолодна вода подіяла на нього відсвіжливо, тоді як для підземного мешканця в захисному костюмі водні процедури мали катастрофічні наслідки — грубі гострі камені на дні маленької затоки прoderли захисний костюм, і той порвався, випустивши тиск.

Гном Крюїк раптом став видимий.

— Ага! — вигукнув Батлер, піднімаючи гнома з хвиль. — Голова гнома. Чудово.

Від удару Крюїк утратив дар говорити всіма мовами, як і свої магічні здібності, але він досить довго прожив серед людей і нахапався розмовних висловів з безлічі мов. Отож він витлумачив Батлерів вигук неправильно.

«Голова гнома? Ця бридка людина хоче зжертви мою голову!»

Батлер тому так зрадів, що голови у гномів непропорційно великі, а в цього виявилася й зовсім гігантська — вона майже дорівнювала голові Батлера й увінчувалася шоломом.

«Надягнувши цей шолом, я побачу те, що бачив цей замірок».

Отож, Батлера цікавив тільки шолом, а не його переляканий господар.

— Не шарпайся, слизняк,— прохрипів охоронець, звичним рухом відщипаючи двері і зриваючи шолом з голови гнома. — Ти що, намагався застрілити мою сестру?

Упізнавши слово «застрілити», Крюїк поглянув на свої руки і з жахом побачив, що в них нічого немає. Він упустив зброю.

Крюїк був професійним злочинцем, йому доводилося потрапляти в

смертельні лабети, і він ніколи не втрачав самовладання. Одного разу він зумів залякати банду п'яних гоблінів, маючи під рукою лише бляшанку лосьйону від опіків і три шийки від пляшок, але цей кровожерний гігант зі спотвореним люттям обличчям і прагненням зжертви чий-небудь мізки трохи не позбавив його розуму.

— Ні-і-і! — пронизливо зарепетував він. — Не їж мої мізки!

Батлер, не звертаючи уваги на істерику гнома і затхлий сморід від нього, однією рукою згріб шолом, як баскетболіст — м'яча.

Тепер череп Крюїка залишився без захисту, і гном міг присягнутися, що відчуває, як його мозок трясеться, немов холодець.

Коли гном опиняється в подібній безвихідній ситуації, зазвичай відбувається одне з двох. Перше: гном роззявляє пащу і намагається прогризти вихід на волю. Крюїк не міг так учинити, оскільки йому заважав каптур костюма. Друге: переляканий гном «скидає баласт» — хитрість, до якої вдаються пілоти, викидаючи за борт зайвий вантаж у будь-яких об'ємах, щоб підтримати політ повітряного судна. Гноми здатні скинути до однієї третини ваги власного тіла протягом усього п'яти секунд. Звичайно, це крайній засіб, і робити це гном може не частіше одного разу на десять років. Відбувається стрімке викидання пухких шарів рідкуватого жиру, проковтнутого ґрунту і газів через отвір, який гномські матусі чемно називають нижнім тунелем.

Скидання баласту — майже рефлекторна реакція, і вона відбувається, коли частота серцевих скорочень перевищує двісті ударів за хвилину, що й сталося із Крюїком, коли Батлер поцікавився, чи не намагався він застрілити його сестру. Тієї миті Крюїк фактично втратив контроль над функціями свого організму і встиг лише крикнути: «Не їж мої мізки!» — перш ніж його тіло вирішило скинути баласт і використати рушійну силу, що виникла при цьому, щоб ушитися.

Батлер, звичайно, не мав уявлення про такі біологічні особливості бранця. Він просто відчув раптом, як злітає спиною вперед високо в повітря, стискаючи в обіймах реактивного гнома.

«Невже знову?!» — подумав він. Напевно, Батлер був єдиною людиною, кому в подібній ситуації таке могло спасти на думку.

Він поглянув униз. Сестра швидко зменшувалася в розмірах, але ще можна було розгледіти цяточку роззявленого від подиву рота. А Джульєтті привиділося, ніби, побившись з одягненим у блискучий комбінезон гномом, її брат раптом навчився літати.

«Переживати через те, що Джульєтта переживає за мене, буду потім,— вирішив Батлер, намагаючись не думати про виблискуючий у бульбашках струмінь, що штовхав їх у небо все ближче до літального апарата, до якого вони були прив'язані. — Гей! Унизу! Стережіться!»

Коли Батлер надягнув шолом Крюїка, у нього виникли проблеми важливіші, ніж Джульєттині хвилювання. Вони з величезною швидкістю мчали до гірокоптера, ніяк не контролюючи свій політ. Крюїка вистачало лише кричати щось про свій мозок, тому врятувати обох міг тільки Батлер. Проблема полягала не у висоті. Вони злетіли не так високо, щоб постраждати від падіння, особливо враховуючи м'який водяний матрац унизу. Справа в тому, що гвинт літального апарата міг нашаткувати їх тонкими скибочками, а потім, безперечно, гірокоптер вибухне і підсмажить їх. Двигун працював безшумно, але двоє тіл, пройшовши крізь гвинт, неминуче виведуть глушники з ладу.

«Мій останній учинок на землі — виявлення Народу, а я нічого не можу вдіяти, щоб запобігти цьому».

Вони зі свистом мчали вгору — вітер шарпав їхній одяг і холодив шкіру. Вирячені очі гнома закотилися, крізь розкритий клапан вивалилися складки шкіри.

«А колись він був повненьким, це точно».

До лопатей залишалось всього кілька метрів, коли вони, злетівши над судном, зависли на наносекунду в повітрі — у Крюїка, нарешті, вичерпалися запаси палива в нижньому тунелі.

— Давно пора! — проричав Батлер.

І вони полетіли вниз, прямісінько на лопаті гвинта.

«Треба ж,— подумав Батлер,— я загину, рятуючи сестру від гнома-вбивці. Могло бути й гірше».

Останньої миті гвинт обернувся на дев'яносто градусів, гірокоптер нахилився і зловив Батлера і Крюїка в люк з підвітряного боку.

Батлер ледве устиг подякувати зіркам за чудесний порятунок, як зрозумів, що попав із жару та в полум'я.

Судячи з усього, між гномами, що входили до банди, виникла серйозна сварка. На підлозі пасажирського відсіку валялися бездушні тіла, а три ще живі бійці билися й далі — двоє проти одного. У цього одного з носа юшила кров і закопчений слід на плечі свідчив, що в нього поцілили з «Нейтрино», але він і не думав здаватися.

— Ти саме вчасно,— стиха зауважив він охоронцеві. — Ці хлопці

дуже незадоволені, що я трохи пом'яв їхню літалку.

— Томстоуне, зраднику! — заволав один з гномів.

— Томстоун?! — Батлер важко дихав і говорив одночасно.

— Ага,— відгукнувся давній друг Батлера Мульч Діггумс. — Узяв нове ім'я на виході. До речі, тобі пощастило, що я вийшов.

Гіроскопічні стабілізатори вирівняли судно, і Батлер, скориставшись миттю відносного спокою, відірвав од себе Крюїка і викинув його через двері відсіку.

— А, Крюїк... — сказав Мульч. — Рідко зустрінеш істоту з таким незвичним ім'ям.

Батлер уже не слухав його. Якщо й буває час слухати Мульчові теревені, — то він ще не настав. Він обернувся до решти ворожих гномів.

— Ви, двоє. — Він скорчив найлютішу пику, що колись змусила троля засумніватися, а чи не відкусив він більше, ніж здатен прожувати.

Парочка скулилася від страху під поглядом Батлера і почала похапцем прикидати, яким може виявитися наказ велетня.

Батлер показав великим пальцем на двері відсіку.

— Стрибайте,— просто сказав він.

Гноми Perezирнулися, і їхні погляди були красномовнішими за будь-які слова.

«Або вистрибнути під пекучі промені сонця,— думали вони,— або залишитися тут і битися з цією жахливою людиною-горою».

Вони взялися за руки і стрибнули.

Усього кілька секунд знадобилося Мульчу на те, щоб узяти керування гірокоптером на себе й підібрати Джульетту.

— Привіт, Нефритова Принцесо! — гукнув він з крісла пілота. — Як твоя кар'єра рестлера? До речі, тепер у мене теж є друге ім'я. Мене називають Томстоуном. Як тобі?

— Мені подобається,— сказала Джульетта і поцілувала Мульча в щоку,— Дякую, що врятував нас.

Мульч усміхнувся.

— По телевізору не показували нічого цікавого. За винятком платних каналів, а я з принципу відмовляюся платити за програми. Є, правда, передача одного паскудного шеф-кухаря. Мені він подобається, а надто його шедевр з індичачих гребінців і пари стручків квасолі.

Новознайдені спогади підказали Джульетті, що в голові у Мульча

їжа завжди посідає перше місце.

— Отже, ти випадково опинився в барі, коли цим хлопцям передали замовлення? — недовірливо спитав Батлер, скидаючи сухі пайки гномам, що вибралися на берег.

Мульч потягнув на себе штурвал, щоб швидше сховатися в хмарах.

— Так. Це доля, друзі мої. Заради вашого порятунку я пішов проти своїх. Сподіваюся, ви належно оціните мій учинок. Точніше, сподіваюся, його належно оцінить ваш багатий хазяїн.

Батлер зачинив люк, і шум вітру затих.

— А по-моєму, основну роботу виконав я.

— Лише зірвав мій план,— огризнувся гном, — Вони б оглушили вас обох, підняли на борт, і ось тоді настала б моя черга.

— Геніальний план.

— У порівнянні з падінням на гвинт гірокоптера?

— Ох, твоя взяла.

На мить повисла тиша, яку важко відчуту на борту людського літального апарата. Така іноді виникає, коли невелика група людей замислюються про те, як довго вони зможуть виходити зі смертельно небезпечних ситуацій без утрат, зберігаючи свої життя.

— Знову в дорогу? — порушив мовчанку Мульч. — Назустріч пригодам, рятувати світ найостаннішої миті, еге ж?

— Ну, за сьогоднішній вечір ми зазнали нападу зомбованих фанатів реслінгу і невидимих гномів,— похмуро промовив Батлер. — Виходить, ти маєш рацію.

— Куди летимо? — спитав Мульч. — Сподіваюся, не туди, де дуже сонячно. Чи дуже холодно. Ненавиджу сніг.

Батлер відчув, що усміхається, не те щоб ласкаво, але й без звіриної зловтіхи.

— До Ісландії.

Мульч на мить випустив штурвал з рук, і гірокоптер різко клюнув носом.

— Батлере, якщо ти здумав пожартувати, то жарт не вдався.

Усмішка зникла з обличчя Батлера.

— Ні,— промовив він,— це не жарт.

ГЛАВА 7: ЯК Я КОХАЮ ТЕБЕ?

Ватнайокутль, наш час

ОРІОН Фаул пристебнувся пасками до крісла позаду Холлі й одразу зашептав їй щось на вухо, поки вона вела рятувальну капсулу схожим на зміїну нору тунелем, проточеному в льодовику викраденим зондом.

Коли хтось бубнить тобі над вухом, це викликає роздратування навіть у хвилини щастя, але якщо ця людина верзе романтичні дурниці під час гонитви на запаморочливій швидкості, коли власник вуха намагається впоратися з ручками керування двадцятирічної рятувальної капсули, то це не просто дратує, а небезпечно відволікає увагу.

Холлі протерла ілюмінатор рукавом костюма. Лише промінь носового прожектора освітлював шляху тунелі.

«Прямо,— подумала вона. — Поки що прямо».

— Як я кохаю тебе? — задумливо промовив Оріон. — Зараз подумаю. Люблю тебе пристрасно і нескінченно... звісно, нескінченно, це й так зрозуміло.

Холлі змахнула піт, що застилав очі.

— Він це серйозно? — звернулася вона через плече до Фоулі.

— О, цілком. — Голос кентавра тремтів від трясанини. — Якщо він попросить пошукати на його тілі родимки, одразу кажи «ні».

— О, я не посмію,— запевнив її Оріон. — Леді не шукають на тілі родимок, це робота для добрих хлопців, як оцей прекрасний звір чи я. Леді, подібним до міс Шорт, досить просто існувати. Вони випромінюють красу, і цього цілком досить.

— Я нічого не випромінюю,— процідила Холлі крізь зуби.

Оріон поплескав її по плечу.

— Дозволю собі не погодитися. У цей момент ти випромінюєш чудесну ауру. Вона пастельно-блакитна, з маленькими дельфінчиками.

Холлі міцніше стисла штурвал.

— Зараз мене знудить. Він сказав «пастельно-блакитна»?

— Із маленькими дельфінчиками,— підтвердив Фоулі, який був радий нагоді відвернути свою увагу від думок про гонитву за зондом, що підірвав їхній шаттл. Гонитва ця нагадувала переслідування мишкою кішки, гігантської кішки-мутанта з лазерними очима і пузом, набитим маленькими злісними кошенятами.

— Помовчи, прекрасний звіре. Помовчіть обоє.

Холлі не могла дозволити собі відволікатися, тому, щоб заглушити бубоніння Оріона, почала голосно описувати свої дії для фіксації їх у бортовому журналі капсули.

— І далі йдемо крізь лід, надзвичайно товстий пласт. Без радара, без гідролокатора, орієнтуємося лише за вогнями.

Крізь ілюмінатор світлове шоу мало і страшний, і яскравий вигляд. Двигуни зонда пронизували різьблений лід променями, що веселками мерехтіли на пласких поверхнях. Холлі могла присягнутися, що помітила ціле стадо вмерзлих у льодовик китів, і, здається, якусь величезну морську рептилію.

— Зонд не змінює курсу, і далі знижується під кутом. Входимо в скельні ґрунти без пошкоджень.

Усе відбувалося саме так — збільшена щільність породи, судячи з усього, ніяк не вплинула на лазерні різакі зонда.

Фоулі не стримався і самовдоволено прокоментував:

— Я знаю, як будувати кораблі.

— Тільки не знаєш, як ними керувати,— відповіла Холлі.

— Ти розсердив принцесу! — вигукнув Оріон, засмикавшись у пасках безпеки. — Коли б не ці кляті пута...

— Ти давно був би мертвий,— закінчив за нього фразу Фоулі.

— Згоден,— здався Оріон. — Принцеса спокійна, значить, ніхто не постраждав, добрий хлопча. Мені слід краще контролювати свій рицарський запал. Інколи я просто рвуся в бійку.

У Холлі зачухались вуха. Звичайно, вона розуміла, що це від стресу, але від цього не легшало.

— Ми повинні зцілити Артеміса,— сказала вона, шкодуючи, що в неї немає додаткової руки для чухання. — Я довго так не витримаю.

Повз них мчали стіни тунелю, відволікаючи увагу химерною сумішшю відтінків сірого і темно-синього. Попіл, роздроблені камені та уламки породи обсипалися по стінах тунелю вниз, ще більше обмежуючи поле зору Холлі.

Вона без особливої надії ще раз перевірила станцію зв'язку рятувальної капсули.

— Нічого. Зв'язку з Атлантидою немає. Ми як і раніше заблоковані. Зонд не міг нас не виявити. Але чому він не вдається до активних дій?

Фоулі почувався незручно у призначених для двоногих істот пасках.

— Еге ж. Чому немає активних дій? Обожнюю активні дії.

— Я народжений для активних дій! — несподівано голосно і пронизливо заволав Оріон. — Ох, як я хочу, щоб цей дракон повернувся, і тоді я зможу вбити його на смерть.

— Убити чим? — поцікавився Фоулі. — Твоєю таємною родимкою?

— Не смій знущатися з моєї родимки, якої, можливо, у мене й немає.

— Стуліть пельки обоє! — гаркнула Холлі. — Світ змінився. Щось насувається.

Фоулі притиснувся щогою до кормового ілюмінатора.

— Ага, я так і думав.

— Що ти думав?

— Ну, ми вже йдемо нижче рівня моря, тому насуватися на нас може лише величезна частина океану. Зараз ми з'ясуємо, наскільки надійно спроектовано мій зонд.

Світло, що відбивалося від стінок тунелю, раптом потьмяніло і замерехтіло, від оглушливого гуркоту капсула завібрувала. Навіть Оріону заціпило, коли він побачив щільну стіну води, що стрімко накочувалася на них.

Холлі пам'ятала, як її вчили: розслабити м'язи і спокійно витримати удар, але кожна клітина її тіла все одно намагалася стиснутися перед зіткненням.

«Тримай ніс капсули прямо, — наказала вона собі. — Головне — упірнути. На глибині спокійніше».

Вода стисла їх, немов кулак, і затрясла капсулу так, через що її мешканцям довелося несолодко. Все, що не було прикріплено болтами, почало рухатися. Ящик з інструментами набив Фоулі добрячу гулю, а Оріону в лоб устряла виделка, залишивши невеличкі ранки.

Намагаючись тримати ніс капсули точно вниз, Холлі вилаялася як

матрос і почала відчайдушну боротьбу зі збожеволілою стихією, одночасно розмовляючи з капсулою, ніби з необ'їжджений мустангом. З корпусу вилетіла заклепка і, кілька разів зрикошетивши від стінок, врізалася в лобове скло, і від місця удару поверхнею павутиною розповзлися блискучі тріщини.

Холлі поморщилася.

— Дарвіт. Кепсько. Геть кепсько.

Оріон поклав руку їй на плече.

— Принаймні, ми разом пережили захопливу пригоду, чи не так, місс?

— Ще не пережили,— заперечила Холлі, вирівнюючи задні закрилки і спрямовуючи капсулу крізь водoverть у безкрайні спокійні глибини океану.

Скло витримало, і Холлі спробувала розгледіти крізь нього спалахи двигунів зонда, сподіваючись визначити його місцезнаходження. Деякий час вона не бачила нічого недоречного для Атлантичного океану, та потім помітила на південному заході, на глибині приблизно десять морських сажнів чотири сині світні диски.

— Ось він! — закричала вона. — Я його бачу.

— А чи не краще попрямувати до найближчого порту? — поцікавився Фоулі. — Спробувати зв'язатися з Небесним містом?

— Ні,— відповіла Холлі. — Ми повинні підтримувати візуальний контакт і постаратися зрозуміти, куди ця штука прямує. Якщо ми втратимо зонд, то, завдяки твоїй маскувальній фользі, він зникне, і ми більше не знайдемо його — у товщі води досить місця, щоб сховатися.

— Чергове глузування, юна леді,— ображено сказав Фоулі. — Не думай, що я їх не рахую.

— І я рахую,— сказав Оріон. — Артеміс теж постійно це робив.

— Шкода, його немає з нами,— похмуро промовила Холлі. — Хай навіть із його п'ятірками. Він би точно знав, що нам робити.

— Спробую здогадатися. Табір? — У Оріона було таке нещасне обличчя, що Холлі зглянулася.

— Гаразд. Послухай, Оріоне, якщо справді хочеш допомогти, то не зводь очей з монітора зв'язку. Якщо помітиш сигнал, негайно повідом мене.

— Я не підведу тебе, красуне,— присягнувся Оріон. — Цей екран став для мене тепер чашею Грааля. Я мріятиму, щоб сигнал з'явився з

його холодної душі, зітканої з дротів і конденсаторів.

Фоулі хотів був утритися і пояснити, що всередині екрана зв'язку немає жодних дротів і конденсаторів, але, перехопивши гострий погляд Холлі, вирішив прикусити язика,

— А ти,— промовила ельфійка тоном, що цілком відповідав її погляду,— спробуй зрозуміти, як їм удалося так спритно обдурити великого Фоулі, і тоді, можливо, у нас з'явиться шанс перехопити керування цим зондом і ніхто не постраждає.

«Ще одне глузування»,— подумав Фоулі, але вчинив мудро, не сказавши про це вголос.

Вони все глибше і глибше занурювалися в темну синяву. Зонд не відхилявся від вибраного курсу, не огинав ні рифи, ні підводні скелі і, здавалося, не помічав крихітної капсули, що переслідувала його.

«Він не може нас не бачити»,— подумала Холлі, витискаючи з капсули всю потужність до крихти, щоб не відстати.

Але зонд, навіть якщо і виявив їх, ніяк не реагував, а просто продовжував розпорювати товщу океану з постійною швидкістю, невблаганно наближаючись до своєї невідомої мети.

У Холлі з явилась ідея:

— Фоулі, у тебе ж є комунікатор, чи не так?

Кентавр сильно пітнів через понижений уміст кисню в атмосфері, і його блакитна сорочка стала темно-синьою.

— Звичайно, є. Я вже перевірів сигнал. Нічого.

— Знаю, але які міні-програми ти встановив? Є щось для навігації?

Фоулі дістав телефон і переглянув на ньому список міні-програм.

— Є навігаційна програма. Цілком автономна, жодного сигналу не потрібно.

Кентавр уже зрозумів, що треба робити, тому розстібнув паски і поклав телефон на датчик приладової панелі. Екран телефону миттєво спроектувався на бортовий ілюмінатор.

З'явився тривимірний компас і за кілька секунд побудував траєкторію руху капсули, яка, на думку Холлі, цілком збігалася з курсом зонда.

— Отже,— сказав кентавр,— ціль захоплено. До речі, я особисто розробив цю міні-програму. Отримав за неї значно більше, ніж за всю роботу в поліції.

— Досить базікати, займися ділом.

Фоулі протягнув маленьку іконку корабля по прямій лінії до дна океану. У кінцевій точці виникло червоне пульсуюче кружалко.

— Симпатичне кружалко! — сказав Оріон.

— Це ненадовго, — збліднувши, пробурмотів Фоулі.

Холлі на півсекунди одірвала погляд від зонда.

— Фоулі, що там?

Кентавр раптом відчув увесь тягар відповідальності. Він стримував це почуття з моменту атаки зонда... його зонда.

— Атлантида. О боги, Холлі, зонд летить просто на Атлантиду.

Холлі знову перевела погляд на чотири світлові диски.

— Він зможе пробити купол?

— Принаймні, зонд на це не розрахований.

Холлі дала йому кілька секунд подумати над сказаним.

— Гаразд, визнаю, він уже зробив багато такого, на що не був розрахований.

— І що?

Фоулі щось порахував на екрані, причому суть розрахунків зрозумів би лише Артемід, коли б він опинився поруч.

— Можливо, — сказав він нарешті, — від зонда нічого не залишиться, але, переміщаючись із такою швидкістю, він цілком здатен розколоти купол.

Холлі витиснула з двигуна ще трохи швидкості.

— Ми повинні попередити Атлантиду. Оріоне, на екрані нічого не з'явилося?

Єдина людина в капсулі відвела погляд від екрана.

— Нічогісінько, принцесо, але цей вогник блимає дуже наполегливо. Це має якесь значення?

Фоулі заглянув йому через плече.

— Напевно, пошкодили в тунелі корпус. Запаси кисню зменшуються.

У Холлі на мить обм'якли плечі.

— Немає значення. Продовжуємо переслідування.

Фоулі схопився за голову, намагаючись зібрати до купи думки.

— Ні. Зараз ми повинні спробувати вирватися із зони створених зондом радіоперешкод, а для цього треба піднятися на поверхню.

— А якщо він змінить курс?

— Значить, він не попаде до Атлантиди і ніхто не потоне й не буде

розчавленим товщею води. А якщо він вирішить розвернутися і спробувати ще раз, усі будуть готові до цього.

Усе єство Холлі повставало проти відступу.

— Я почуваюся так, немов ми кидаємо мешканців Атлантиди напризволяще!

Фоулі показав на екран.

— Якщо швидкість не зміниться, зонд досягне Атлантиди через три години. Кисень у нас кінчиться через п'ять хвилин. Через шість ми знепритомніємо, через дванадцять помремо і вже нікому нічим не допоможемо.

— У мене трохи наморочиться голова,— сказав Оріон,— Але настрої усе одно чудовий. Здається, я ось-ось придумаю риму до слова «апельсин».

— Гіпоксія,— пояснив Фоулі. — А може, він завжди такий.

Холлі зменшила швидкість.

— Ми встигнемо?

Фоулі вивів на екран складне рівняння.

— Якщо негайно попливемо назад. Можливо. А якщо той, хто все це затіяв, збільшить потужність глушилки, то ні.

— «Можливо» — це краще, на що ти здатен?

Фоулі втомлено кивнув.

— Найкраще.

Трьома впевненими рухами Холлі розвернула капсулу.

— Найкращі шанси за весь день,— сказала вона.

Гонитва тривала, але стала не зовсім звичайною — тепер суперники втікали один від одного. Мета була проста: коли стало відомо, куди прямував зонд, у Холлі залишалось тільки шість хвилин на виведення капсули із зони радіоперешкод. Не кажучи вже про те, що іноді приємно й подихати. На щастя, зонд занурювався під великим кутом, тому капсула мала рухатися у зворотному напрямку протилежною траєкторією. Якщо їм вдасться вирватися на поверхню до закінчення шести хвилин — ідеально. Почнуть посилати сигнал, доки Небесне місто не прийме повідомлення. Якщо ж ні, то в рятувальній капсулі не було ні автопілота, ні потужного передавача, тому зонд опиниться над сторожовими вежами Атлантиди раніше, ніж його хтось помітить, і до того ж — яка прикрість! — самі переслідувачі помруть.

«Дивно,— подумала Холлі. — Навіть пульс не почастішав. Відколи

я познайомилася з Артемісом Фаулом, ситуація “життя чи смерть” стала для мене майже звичною справою».

Вона скоса поглянула на романтика з обличчям Артеміса, і той відчув на собі її погляд.

— Пенні за ваші думки, принцесо. Хоча вони коштують значно більше.

— Я хотіла, щоб ти зник,— прямо відповіла Холлі,— а до нас повернувся Артеміс. Він нам потрібен.

Оріон гмикнув.

— Думка виявилася не настільки цінною, як я гадав. Чому ви хочете, щоб повернувся Артеміс? Він низько й підло ставився майже до всіх.

— Тому що Артеміс зміг би витягнути нас звідси живими, врятувати мешканців Атлантиди і, можливо, з'ясувати, хто убив поліцейських.

— Припустімо,— роздратовано сказав Оріон. — Але в його сонетах немає душі, а оперний театр він спроектував винятково заради власної забаганки.

— Ага,— втрутився Фоулі. — Цієї миті нам бракує саме вміння проектувати оперні театри.

— О так, мій віроломний коню,— запально промовив Оріон. — Уміння проектувати космічні зонди згодилося б нам значно більшою мірою.

Холлі різко увімкнула сирену, щоб привернути їхню увагу.

— Даруйте, джентльмени. Всі ці суперечки лише поглинають кисень, тому, будь ласка, помовчіть.

— Це наказ, кохана?

— Так,— загрозливим тоном прошепотіла Холлі. — Наказ.

— Дуже добре. Значить, помовчимо. Радше відріжу собі язика, ніж вимовлю хоч слово. Краще я відітну собі голову ножем для масла, ніж...

Холлі піддалася ницим інстинктам і двигнула Оріона в сонячне сплетіння.

«Це було неправильно,— подумала вона, коли хлопець, хапаючи ротом повітря, повис на пасках безпеки. — Потім мені буде соромно».

Якщо, звичайно, це «потім» настане.

Потужності в паливному баку вистачало, не було лише повітря в резервуарах, як і засобів для рециркуляції, щоб добувати вуглекислий

газ із видиханої суміші. Капсула не була розрахована на виконання бойових завдань: її корпус міг тріснути від викликаного різким спливанням перепаду тиску раніше, ніж кінчиться паливо.

«Як багато способів померти,— подумала Холлі. — Врешті-решт на нас чекає один з них».

Цифровий глибиномір відлічував поділки у зворотному напрямі з десяти тисяч метрів. Друзі потрапили в Атлантичну западину, якої ніколи раніше не бачили очі людини. Зграйки невідомих яскравих риб, легко витримуючи швидкість підняття, кружляли довкола рятувальної капсули і тицялися в корпус світляними, ніби кожна з них проковтнула ліхтарик, прозорими черевцями.

Потім освітлення змінилося, і «ліхтарики» зникли так швидко, немов дематеріалізувались. їх місце зайняли тюлені, кити і риби, схожі на сріблясті площики стріл. Повз них пропливла брила синюватого льоду, і Холлі привиділося в її гранях і западинах обличчя матері.

«Кисневе голодування,— спробувала переконати себе Холлі. — Тільки й того».

— Довго ще? — запитала вона у Фоулі.

Кентавр перевірів рівень кисню.

— Ураховуючи присутність трьох притомних живих істот, схвильованих, дозволь додати, істот, які швидко споживають повітря, то лишилася хвилина або дві.

— Ти ж казав, що ми встигнемо!

— Отвір у резервуарі розширюється.

Холлі луснула кулаком по приладовій панелі.

— Дарвіт, Фоулі. Чому нам завжди має бути так важко?

— Холлі, друже мій,— спокійним тоном відгукнувся кентавр. — Ти знаєш, що треба зробити.

— Ні, Фоулі, не знаю.

— Знаєш.

Холлі, звичайно, знала. У капсулі були три живі істоти, що важко дихали. Сам Фоулі споживав більше кисню, ніж здоровенний троль. А керувати капсулою і передавати повідомлення можна й одному.

Складний вибір, але часу, щоб усе ретельно обдумати, не було. Вона намацала товстий металевий циліндр в одному з гнізд на поясі та витягнула його.

— Що це таке, кралечко моя? — спитав Оріон, що ледве оговтався

від удару під дихало.

— Оріоне, заради мене ти зробиш дещо? — відповіла питанням на питання Холлі.

Хлопець просяяв.

— Звичайно. Все що завгодно.

— Заплющ очі і порахуй до десяти.

Оріон вочевидь був розчарований.

— Що? Жодних завдань? Я навіть не повинен убити дракона?

— Якщо кохаєш мене, заплющ очі.

Оріон негайно підкорився, і Холлі одразу ткнула його в шию електрошокером. Оглушений електричним струмом хлопець повис на пасках, з двох опіків на його шиї здіймалися тонкі цівки диму.

— Спритно у тебе вийшло,— дещо нервовим тоном промовив Фоулі. — Якщо не заперечуєш, мене тільки не в шию.

Холлі перевірила електрошокер.

— Не хвилюйся, у мене залишався лише один заряд.

Фоулі не зміг стримати полегшеного зітхання, потім кинув винуватий погляд на Оріона, розуміючи, кому насправді належало утратити притомність, аж тут зосереджена Холлі вразила його в бік другим зарядом.

Бідолаха не встиг навіть подумати: «Підступна ельфійка»,— перш ніж повалитися в кутку.

— Пробачте, хлопці,— сказала Холлі і зразу подумки присягнулася не вимовляти більше ні слова, доки не настане час передавати повідомлення.

Капсула мчала до поверхні, розтинаючи носом воду. Зараз вона пропливала над безкрайнім підводним каньйоном, де розвинулася власна екосистема, геть зовсім позбавлена людського втручання. Холлі бачила величезних звивистих вугрів, здатних розчавити автобус, дивовижних крабів зі світними панцирами, а ще помітила якусь двоногу істоту, що прошмигнула в розколину раніше, ніж вона встигла її розгледіти.

Ельфійка вибрала найкоротший шлях через каньйон, потім знайшла кам'яний тунель, який вивів її у відкрите море.

Екран радіозв'язку як і раніше мовчав. Суцільне блокування. Потрібно було йти далі.

«Я могла б щось зробити, якби мала хоч трохи магії,— подумала

Холлі. — Номер Перший, якби він опинився поряд, своїми рунами перетворив би вуглекислий газ на кисень».

У воді за ілюмінатором мигтіли риби і бульбашки, і... невже з'явився промінь світла з поверхні? Невже капсула піднялася до шарів проникнення світла?

Холлі ще раз перевірила зв'язок. Знову шум радіоперешкод, але і якесь щебетання.

«Чудово,— подумала вона, але думки плуталися в голові. — А може, здалося?»

«Ні, ти дійсно це почула,— сказав непритомний Фоулі. — До речі, я розповідав тобі про моїх дітей?»

Кисневе голодування. Оце й усе.

«Чому ти вистрілила в мене, кралечко моя? — запитував уражений струмом Оріон. — Я тебе розсердив?»

Пізно. Надто пізно.

Холлі затрясло. Вона наповнювала легені повітрям, але в ньому було занадто багато вуглекислого газу. Стіни капсули раптом прогнулися всередину, загрожуючи розчавити її.

— Цього не може бути,— прохрипіла вона, порушивши обітницю мовчання.

Вона знову перевірила зв'язок. Було чутно якісь сигнали. Крізь радіоперешкоди ясно пробивалися слова.

Чи досить цього для передачі?

Був лише один спосіб це з'ясувати.

Холлі перегорнула опції на екрані приладової панелі, виділила команду «ТРАНСЛЮВАТИ», натиснула на неї — і довідалась, що зовнішньої антени немає. Комп'ютер порадив їй перевірити з'єднання. Холлі, притиснувшись обличчям до ілюмінатора правого борту, розгледіла порожній провал на місці приладів — мабуть, увесь вузол антени вирвало з корпусу якимсь ударом.

«Чому це іржаве відро, гідне кам'яного віку, не обладнане внутрішньою антеною? Навіть у найпримітивніших телефонів є внутрішні антени».

Телефони! Ну звичайно!

Холлі вдарила долонею по кнопці паска безпеки на грудях, розстебнула його і впала на коліна. Потім поповзла палубою до Фоулі.

«Ну й сморід же тут унизу. Затхле повітря».

На хвильку на одному з поручнів виросла зміїна голова і злісно на неї зашипіла.

«Твій час спливає,— немов говорила вона. — Твої шанси нікчемні, капітане Шорт».

«Не слухай змію»,— промовив, не ворушачи губами, Фоулі.

«Я все ще кохаю тебе»,— сказав Оріон уві сні, дихаючи повільно і рівно, майже не поглинаючи кисню.

«Цього разу я справді сходжу з розуму»,— подумала Холлі.

Вона потяглася до Фоулі і дістала з кишені його сорочки телефон. Кентавр нікуди без нього не вирушав і особливо гордився винятковою громіздкістю приладу.

«Обожнюю цей телефон,— гордо говорив Фоулі. — Понад сотню міні-програм. Усі моєї власної розробки. Одну я назвав “Потомство”. Скажімо, ти знайшла, як тобі здається, кохання всього твого життя, і тобі досить просто сфотографуватися з коханим, після чого “Потомство” покаже, який вигляд матимуть ваші потенційні діти».

«Здуріти можна. Сподіваюся, коли-небудь ми поговоримо про це по-справжньому».

Телефон працював, тому вводити пароль не потрібно було, хоча Холлі, непогано знаючи Фоулі, підозрювала, що той загадав який-небудь варіант власного імені. На екрані висвічувалася безліч міні-програм, розкиданих у божевільному безладі, який, напевно, мав сенс тільки для кентавра.

«Проблема з усіма цими програмами полягає в тому, що інколи тобі треба просто комусь подзвонити, причому швидко. Де іконка телефону?»

І раптом іконки почали махати їй.

— Вибери мене! — кричали вони хором. — Тисни сюди!

«Це не галюцинація,— з гордістю заявив Фоулі, перебуваючи у відключці. — Ці хлоп'ята анімовані».

— Телефон! — крикнула Холлі в мікрофон комунікатора, сподіваючись на наявність голосового керування.

І з полегкістю побачила, як розмитий старомодний конічний значок телефону розширився і заповнив собою весь екран.

«Він не розпливчастий. Це у мене перед очима все пливе».

— Подзвонити у Поліцейську Плазу,— наказала вона іконці.

Телефон пікнув і через кілька секунд запитав:

— Ви хочете подзвонити у «Поліську Пляцку»?

— Ні. У Поліцейську Плазу.

Вода, що мчала повз капсулу, тепер ясно стала блакитнішою, у ній додалося бульбашок і викривлених променів світла.

— Ви хочете подзвонити у Поліцейську Плазу?

— Так,— задихаючись, сказала Холлі. — Хочу.

Капсулу затрясло, коли вона увійшла в неспокійні води ближче до поверхні і її почали розгойдувати хвилі.

— З'єднує з Поліцейською Плазою.

Телефон тихо загудів, установлюючи з'єднання, а потім сумним голосом повідомив:

— Шкода. У вас недостатньо сильний сигнал. Хочете, щоб я записав повідомлення і передав його, коли сигнал стане достатньо сильним?

— Угу,— прохрипіла Холлі.

— Ви сказали «рагу»? Якщо так, то в даній ситуації відповідь неправильна.

Холлі зібрала останні сили.

— Так. Я хочу залишити повідомлення.

— Чудово! — весело відгукнувся телефон. — Починаю запис після сигналу, не забудьте, що ввічливість безцінна, тому завжди спочатку називайте себе, а в кінці не забудьте сказати «до побачення».

«Не забудьте сказати “до побачення”,— подумала Холлі. — Смішно».

Вона записала коротке повідомлення з мінімальною, наскільки вийшло, кількістю покашлювань і запинок, назвалася, як радив телефон, і описала загрозу, що насувалася на Атлантиду. Ледве встигнувши закінчити, Холлі знепритомніла, обм'якнувши, немов викинута на берег рибины. Перед очима попливли кола, вони ставали все більшими, зливалися одне з одним і затуманювали її зір.

Вона не помітила, як колір води за ілюмінатором змінився із синього на зелений, а потім — на перламутрово-білий відтінок північного неба.

Вона не чула, як, клацнувши, відкрилися клапани скидання тиску, не відчувала, як ринуло в кабінку прохолодне повітря, і тим паче не знала, що через п'ятнадцять хвилин після спливання капсули її повідомлення нарешті було передане у Поліцейську Плазу і там майже

негайно вжили заходів.

Заходів ужили б зовсім негайно, коли б спрайт, що сидів на комутаторі, якийсь Чік Вербіл, не подумав, ніби це повідомлення — жарт його партнера по покеру Круза, який розмовляв гугнявим голосом. Аж тут Чік подумав, що проігнорувати це повідомлення — отже занепастити Атлантиду і позбутись кар'єри, тому він вирішив передати його командиру Траблу Кельпу.

Трабл Кельп терміново організував відеоконференцію з членами Ради і зразу ж дістав дозвіл на евакуацію.

«Безодня», Атлантида, наш час

Турнбол Рут займався тим, що вдавав, ніби працює над моделлю «Ностреміуса», щоб здаватися ще невиннішим, коли по нього прийдуть, а це, на його тверде переконання, мало статися дуже скоро.

«Прикидатися зайнятим набагато важче, ніж справді займатися ділом»,— раптом зрозумів Турнбол і зрадив, оскільки це був ще один з його дотепних висловів, на які, як він гадав, неодмінно звернуть увагу його біографи. Але цієї миті дотепам доведеться зачекати, зараз головне — план. Усе одно блискучі, дотепні вислови не дають особливого задоволення, доки єдиним слухачем залишається Вішбі. Леонор обожнювала його коментарі і постійно записувала їх у свій щоденник.

Погляд Турнбола став мрійливим, руки завмерли в повітрі, коли він згадав перше літо, проведене разом з нею на тому чудовому острові в Тихому океані. Вона — схожа на хлопчика, в жилеті і бриджах, і він — гарний і легковажний у парадній формі Легітимної Ельфійської Поліції.

— У нас нічого не вийде, капітане. Що може бути між нами? Я — людина, а ти, безперечно, ні.

Він стиснув її долоні у своїх і промовив:

— Кохання здатне зруйнувати будь-які перешкоди. Кохання і магія. Саме тоді він змусив її покохати себе.

Леонор підстрибнула, але руки не прибрала.

— Я відчула іскру, Турнболе,— сказала вона.

— Я теж її відчув,— відбувся жартом він і пояснив: — Статична електрика. Таке часто зі мною трапляється.

Леонор повірила і до нестями закохалася у свого капітана.

«Вона все одно покохала б мене,— роздратовано подумав Турнбол.

— Я просто прискорив процес».

Але серцем він розумів, що підсилив почуття Леонори магією, а тепер, коли вона була у віці далеко за межами природного, його влада над нею почала слабшати.

«Чи кохала б вона мене без магії так само, як я кохаю її?» — тисячу разів на день запитував він себе і розумів, що дуже боїться узнати правду.

Щоб показники стану організму не видали його хвилювання, Турнбол вирішив перемкнути думки на свого раба, містера Вішбі.

Вішбі, безумовно, був огидним ідіотом, але Турнбол Рут почував до нього певну слабкість і навіть не виключав можливості залишити його живим або, принаймні, убити швидко.

З усіх найбільших махінацій і неймовірних крадіжок, у яких брав участь Турнбол як продажний поліцейський, злочинець-утікач або в'язень, простий на перший погляд план вербування Вішбі був найбільш амбітною витівкою. Для її здійснення знадо

бився точний розрахунок за часом, нахабство і кілька місяців підготовки. Турнбол часто згадував цей план, запущений майже чотири роки тому...

Усе було б інакше, якби Вішбі був людиною, тобто істотою віроломною і корисливою від природи. Але Вішбі народився ельфом, а майже всі підземні мешканці, за винятком гоблінів, не схильні до злочинної діяльності. Звичайні правопорушники, як цей тип Діггумс, зустрічалися досить часто, але розумні передбачливі злочинці були великою рідкістю.

Вішбі занастила схильність до скигління. День за днем він поступово втрачав обережність у розмовах з Турнболом Рутом і нарешті виклав йому все про своє зниження на посаді через втечу Мульча Діггумса. Крім того, він гірко нарікав з приводу накладеного на нього стягнення і пристрасно бажав яким-небудь чином помститися ЛЕП.

Турнбол побачив у цьому свій шанс утекти — перший з дня свого арешту. І він розробив план вербування Вішбі.

Першим етапом став прояв симпатії до водяного ельфа, хоча, якби на те його воля, Турнбол не замислюючись змив би Вішбі через повітряний шлюз за його поведінку під час пригоди з Діггумсом.

«Мені так подобається розмовляти з тобою,— сказав він якось. — Шкода, немає змоги розмовляти вільніше».

Вішбі негайно прикусив язика, згадавши, що кожне слово записується.

Наступного разу Вішбі увійшов до камери, самовдоволено задерши риб'ячу голову, і Турнбол відчув, що його план неодмінно спрацює.

«Я вимкнув твій мікрофон,— сказав наглядач. — Тепер ми можемо говорити, про що захочемо».

І тоді Турнбол зрозумів: наглядач у нього в руках. Усе, що треба,— крапелька магії, і Вішбі стане рабом Рута.

Ось тільки магії у Турнбола не лишилося. Це була остаточна ціна, яку платили всі злочинці,— втрата магії, назавжди. Не існувало способів ухилитися від розплати, хоча багато злочинців-утікачів протягом багатьох століть намагалися це зробити. Вони купували зілля, повторювали заклинання, співали хором при світлі місяця, спали, стоячи на голові, купалися в кентавровому гної — нічого не допомагало. Досить було порушити правила Народу, і ти втрачав магичні сили. Почасти таке покарання мало психологічну основу, але в цілому було результатом давніх чарів чаклунів, і уряди, що змінювали один одного, зовсім не збиралися їх скасовувати.

Позбавлення магії завжди дратувало Турнбола, і він, переховуючись протягом багатьох років від правосуддя, витратив ціле багатство на знахарів та шарлатанів, кожен з яких запевняв, що магичні сили буквально переповнять його, досить лише йому зажити цього зілля або прочитати заклинання задом наперед глупої півночі, тримаючи в руці чорнороту жабу. Нічого не виходило. Нічого, доки йому не пощастило здібати в місті Хошиміні засланого спрайт, якому якимсь чином удалося зберегти іскорку магії, достатньої для видалення свіжої бородавки. За величезну плату, яку Турнбол заплатив би ще мільйон разів, вона відкрила йому свій секрет:

«Корінь мандрагори і рисове вино. Звичайно, вони не повернуть тобі всю бажану магію, капітане, але кожного разу, досить лише тобі зажити цього зілля, у тебе з'являтиметься чарівна іскорка. Одна гаряча іскорка, не більше того. Використовуй цей трюк з розумом, капітане, інакше іскорки не виявиться, коли вона буде потрібна тобі більше за все...»

Ось така мудрість із вуст спрайта-п'янички.

Він застосовував цей метод у минулому, але з того часу, як його заарештували, намагався приберегти його на крайній випадок. І ось цей

момент настав. Тоді, на свій день народження, Турнбол замовив на обід фугу з гарніром із ягід фо-фо і стружок мандрагори, карафку рисового вина і каву-замінник. Замовлення супроводжувалося інформацією про місце перебування знаменитої зграї контрабандистів зброї, що прикрасила капелюх начальника в'язниці черговим, вельми вишуканим пером. Тарпон Вінйайа погодився задовольнити прохання. Коли Вішбі приніс обід, Турнбол запропонував йому залишитися

і поговорити. Поки вони розмовляли, Турнбол длубався виделкою в їжі, вибираючи лише стружки мандрагори і запиваючи їх вином, а принагідно поволі зміцнював ставлення Вішбі до Легітимної Ельфійської Поліції.

«Еге ж, мій любий Вішбі, усі вони бездушні хами. Сам поміркуй, що ти міг зробити? Цей бандит Діггумс не залишив тобі іншого виходу, крім утечі».

А коли настав потрібний момент, коли Турнбол відчув глибоко всередині іскорку магії, він поклав руку на плече Вішбі і легенько торкнувся мізинцем голої шиї водяного ельфа.

Зазвичай, дотик до шиї не був чимось особливим. Через дотики до шиї рідко розгорялися війни, але саме цей дотик таїв у собі лихий намір. Бо на подушечці пальця Турнбол власною кров'ю написав руну поневолення чорної магії. Турнбол щиро вірив у руни. В ідеалі для забезпечення максимальної ефективності особу, яка підлягала зачаруванню, слід було розпростерти на гранітному постаменті, облили олією, вивареною зі сліз єдинорога, і вкрити з голови до ніг татуюваннями, відтак спрямувати на неї трихвилинний розряд магії. Та іноді доводиться задовольнятися підручними засобами і сподіватися на краще.

Отже, Турнбол торкнувся мізинцем шиї Вішбі і передав йому єдину іскорку магії.

Вішбі ляснув себе по шиї, ніби його хтось укусив.

— Ой! Що це було? Турнболе, я відчув іскорку.

Турнбол швидко прибрав руку.

— Статична електрика. Зі мною часто таке трапляється. Мати мене навіть поцілувати боялася. Випий вина, містере Вішбі, воно притлумить біль.

Вішбі жадібно поглянув на карафку. Взагалі-то алкогольні напої вживати у в'язниці не дозволялося, оскільки при тривалому вживанні

вони призводили до атрофії магічних рецепторів. Але деякі підземні мешканці, як і люди, що живуть на поверхні, не могли опиратись тому, що завдавало їм шкоди.

— Неможливо відмовитися,— сказав Вішбі, узявши простягнуту склянку.

«Авжеж,— подумав Турнбол,— Тепер ти ніколи не зможеш мені відмовити».

Турнбол не сумнівався в успіху. Виходило ж раніше і з більш вольовими істотами, ніж Вішбі.

Отже, Вішбі виявив, що не може ні в чому відмовити Турнболу Руту. Все почалося з простих і невинних прохань: принести ще одну ковдру, який-небудь матеріал для читання, що не входить до в'язничної бібліотеки. Та дуже скоро наглядач виявився безнадійно вплутаний у плани втечі Турнбола і, найголовніше, зовсім проти того не заперечував. Йому це почало здаватися найрозумнішим учинком.

Протягом наступних чотирьох років Вішбі поступово перетворювався з тюремника на співучасника. Він установив зв'язок із в'язнями, що залишалися вірними Турнболу, і підготував їх до майбутньої великої втечі. Зробив кілька нальотів на лабораторію «Кобой» і, використавши свій код секретності, дістав доступ до сенсорної перероблювальної установки, де серед усього іншого розшукав мікросхему радіо-шифратора, але незмірно ціннішим виявився блок керування зонда, спрямованого орбітою до Марса. У глибині душі Вішбі розумів, що незабаром хто-небудь дізнається про ці крадіжки, але не міг змусити себе хвилюватися про це.

Майже всі його знахідки в лабораторіях виявлялися або зовсім непотрібними, або такими, що їх годі відремонтувати, але блок керування орбітою потребував лише незначного очищення і встановлення нового омні-датчика. Це було настільки просто, що Турнбол дозволив Вішбі виконати їх удома, звичайно, під ненав'язливим контролем через веб-камеру.

Коли оригінальний блок керування орбітою опинився в його розпорядженні, Турнболу залишилося просто синхронізувати його із спрямованим до Марса зондом перед самим його стартом і розпочати нелегку працю зі зміни параметрів польоту. Виконати це завдання він міг лише після того, як зонд вийде на орбіту Землі, але Турнбол з ходу придумав з десяток ситуацій, за яких уже не підконтрольний космічний

корабель може виявитися корисним. Та тільки не на Марсі.

«Марс? О ні, ні, Леонор. Він занадто далеко для мене. Почекаємо, доки зонд запустять виконувати позаземну місію, а потім розвернемо цю громадину».

Первісна ідея застосування зонда була зовсім проста: після повернення з Марса використати його як дуже великий і дуже гучний відволікаючий маневр. Та оскільки повідомлення Леонори ставали все коротшими і якимись холодними, Турнбол зрозумів, що мусить прискорити події і вдосконалити план дій. Утекти життєво необхідно, але ще важливіше зміцнити владу над Леонор, перш ніж повністю відновиться її людська природа. Старіння тепер відбувалося так швидко, що для спрямування процесу назад йому знадобиться дуже специфічна магія. А дістати її можна лише в одному місці. Якби Джуліус був живий, Турнбол хвилювався б, чи не розкриє братик його обман, але навіть після смерті молодшенького слід було не забувати, що йому протистоїть уся Легітимна Ельфійська Поліція. Треба вивести її з ладу, відтяти змії голову, а можливо, і хвіст.

Тому Турнбол почав контролювати переговори начальника в'язниці Вінйайа, використовуючи пароль, що його украв для нього Вішбі. Особливо його цікавили дзвінки начальника сестрі — командувачу ЛЕП Рейн Вінйайї.

«Голова змії».

Убити командувача Вінйайю виявилось зовсім не просто, особливо якщо зі зброї був тупий космічний зонд, а сама ельфійка неохоче з'являлася на поверхні, де вона була найбільш уразлива.

І лише місяць тому вона зв'язалася з братом по скайпу і схвильованим голосом повідомила, що не дозволить нікому дізнатися про її поїздку до Ісландії, щоб зустрітися з цим молокососом Артемісом Фаулом. Мабуть, цей хлопчисько має намір урятувати світ.

«Горезвісний Артеміс Фаул, командувач Вінйайа та Холлі Шорт зібралися в одному місці. Ідеально».

Турнбол увімкнув блок керування орбітою і ввів у бортовий комп'ютер спрямованого до Марса зонда зовсім новий набір параметрів. Нові дані не викликали в корабля ані найменших підозр, адже вони були отримані з його власного блоку керування. Суть нового завдання

зводилася ось до чого: повертайся на Землю і розчави командувача та якомога більше солдатів з елітного підрозділу. Розчави їх, спали, а попіл підсмаж електричним розрядом.

Сміх, та й годі!

Не слід було забувати і про Артеміса Фаула. Турнбол багато чув про цього хлопця, і, судячи з усього, той значно перевершував кмітливістю решту людей. Краще було б дізнатися про нього більше на випадок, якщо у хлопця є власний підступний план. Рут, використовуючи код доступу начальника в'язниці,

почав переглядати записи, зроблені більш ніж двомастами камерами спостереження, встановленими в особняку Фаулів, і, на свою чималу радість, виявив у Артеміса Фаула перші ознаки синдрому Атлантиди.

«“Атлантида” — чудова назва для всієї операції»,— подумав він.

Неменшою мірою непокоїв Турнбола величезний охоронець цього Хлопця Бруду, бо здавався йому людиною, яка неодмінно вислідить убивцю хазяїна і розправиться з ним.

«Славнозвісний Батлер. Людина, що голіруч перемогла троля».

На щастя для Рута, Артеміс сам вивів гіганта з гри: у нього загострилася параноя і він вигадав привід послати охоронця до Мексики.

Незважаючи на виниклі труднощі, Турнбол вирішив трохи пожартувати з Батлера, щоб уникнути помсти в майбутньому.

«Я знаю, всі ці смерті тобі не до вподоби, Леонор,— подумав Турнбол, сідаючи за комп'ютер з метою передати інструкції через термінал Вішбі. — Але вони необхідні, якщо ми хочемо бути разом завжди. Всі ці люди прах і тлінь у порівнянні з нашим вічним коханням. І ціна нашого щастя назавжди залишиться для тебе таємницею. Ти знатимеш одне: ми знову разом».

Але в душі Турнбол розумів, що ці махінації дають йому величезну втіху, і йому було майже шкода посилати наказ про вбивство. Майже, але не зовсім. Набагато більшу втіху, ніж інтриги, дасть йому час, проведений з Леонор, адже він так давно не бачив прекрасне обличчя своєї дружини.

Отже, він передав на зонд наказ про ліквідацію, а сам почав об'їдатися коренем мандрагори, запиваючи його рисовим вином.

На щастя, щоб загіпнотизувати людей, досить однієї крихітної

іскорки магії.

«Тому що вони слабовільні й дурні. Але смішні, як мавпи».

Коли Вішбі прийшов у камеру в останній день ув'язнення, Турнбол сидів, підсунувши під себе долоні, і насилу приховував збудження.

— А, містере Вішбі! — промовив він, почувши, як відчиняються двері до камери. — Рано ти сьогодні. Сталося щось незвичайне, про що мені варто знати?

Риб'яче обличчя Вішбі цього разу відображало більше емоцій, ніж зазвичай.

— Загинула сестра начальника в'язниці. Командувача Вінжайю і цілий шаттл з бійцями спецназу Легітимної Ельфійської Поліції розірвало на шматки. Це зробили ми?

Турнбол лизнув написану кров'ю руну на пальці.

— Неважливо — ми, не ми. Тебе це не повинно хвилювати.

Вішбі неухважно потер свою шию, де й досі виднівся блідий контур руни.

— А мене й не хвилює. Чому це повинно мене хвилювати? Ми тут ні при чому.

— Чудово. Грандіозно. Думаю, ми можемо засмажити більшу рибину.

Вішбі поморщився, почувши згадку про рибу.

— Ой... Вибач, містере Вішбі. Мені слід виявляти більше такту щодо тебе. Гарзд, викладай усі новини.

Вішбі похляпав зябровими кришками, збираючись із думками. Турнбол Рут терпіти не міг заїк.

— Космічний зонд прямує простісінько до Атлантиди, тому ми змушені евакуювати населення міста. Найпевніше, корабель не зможе зруйнувати купол, але Рада не хоче ризикувати. Мене викликали як пілота шаттла, а ви — один з моїх... е... п-п-пасажирів.

Турнбол розчаровано зітхнув.

— О... п-п-пасажирів? Серйозно?

Вішбі закотив очі.

— Пробачте, капітане. Пасажирів, звичайно. Один з моїх пасажирів.

— Заїкання — це дуже непрофесійно.

— Я знаю, — сказав Вішбі. — Намагаюся позбутися. Купив одну з цих... е... ау... аудіокниг. Просто зараз трохи нервую.

Турнбол вирішив більше не знущатися з Вішбі — цим можна буде зайнятися і потім, коли прийде час убити водяного ельфа. Найвища кара.

— Це нормально,— сказав він великодушно. — Перший день роботи у кріслі пілота. І потім, цей таємничий зонд, плюс необхідність перевозити небезпечних злочинців.

Здавалося, Вішбі розхвилювався ще дужче.

— Саме так. Ну, річ у тому... Мені не хотілося б так робити, Турнболе, але...

— ...але ти мусиш закувати мене в наручники,— закінчив за нього речення Турнбол. — Звичайно. Розумію тебе. — Він простягнув руки зап'ястками догори. — А втім, тобі зовсім не обов'язково їх замикати, чи не так?

Вішбі заморгав і торкнувся рукою шиї.

— Авжеж. Чому я повинен їх замикати? Це ж варварство.

Водяний ельф приклав стандартні наручники з надлегкого полімеру до зап'ястків Турнбола.

— Так зручно? — спитав він.

Турнболу поки вдавалося залишатися великодушним.

— Усе гаразд. Не турбуйся про мене. Зосередься на шаттлі.

— Дякую, капітане. Для мене це дуже важливий день.

Поки Вішбі відмикав двері, Турнбол вкотре здивувався, як легко підсвідомість наглядача зраджувала все, у що він так вірив. Вішбі просто вдавав, ніби все йде як годиться, поки не траплялось інакше.

Якимсь чином йому вдавалося жити двома життями одночасно.

«Дивовижно, на які хитрощі здатна розумна істота, аби тільки не відчувати провини»,— подумав Турнбол, ступивши крок услід за Вішбі і вперше за багато років вдихнувши свіжого чистого повітря.

За людськими мірками, Атлантида була невелика. Люди навряд чи навіть визнали б її містом — що ж це за місто з населенням усього десять тисяч? — але для підземних мешканців вона була другим центром керування і культури, визнаючи зверхність лише за столицею — Небесним містом. Оскільки витрати на її утримання безперервно зростали, а бралися вони з коштів платників податків, безперервно зростала і кількість прибічників ідеї зруйнувати Атлантиду дощенту.

Крім того, ніхто не сумнівався, що незабаром люди ось-ось спустять під воду батискаф у потрібному місці і сфотографують купол. Але бюджет на таке масове переселення і руйнування виходив таким величезним, що подальше утримання міста здавалося політикам привабливішим варіантом. У довготерміновій перспективі виходило, звичайно, дорожче, але ж коли «довгий термін» закінчиться, відповідальну посаду займатиме вже хтось інший.

Вішбі провів Турнбола вузьким коридором із плексигласовими стінами, крізь які можна було розгледіти десятки кораблів, що вишикувалися, чекаючи своєї черги на вихід із шлюзів. Судячи з усього, жодної паніки не спостерігалось. Та й з чого б їй виникнути? Мешканці Атлантиди готувалися до руйнування куполу вже давно — від самого дня минулої аварії, що сталася понад вісім тисяч років тому, коли метеорит пропав у товщі океану трикілометровий тунель і на останніх крихітках енергії пробив дірку завбільшки з м'яч для хрестболу в тоді ще не ударо-міцному куполі. Менш ніж за годину все місто затопило, кількість жертв переважила за п'ять тисяч. Понад сто років пішло на зведення нової Атлантиди на руїнах старої, і цього разу місто проектували в першу чергу з урахуванням стратегії евакуації. Згідно з цією стратегією, всіх дорослих мешканців міста і дітей належало вивезти менш ніж за годину. Тренування проводилися щотижня, а в дитячих садках діти насамперед завчали напам'ять такого віршика:

Синій купол-парасоль Не проб'є ніякий троль. Стане купол, як друшляк, Будь готовий до евак!

Турнбол Рут згадав цей чотиривірш, прямуючи коридором за Вішбі.

«Друшляк, евак? Що за рима? “Евак” — узагалі військове скорочення. Саме це слово полюбляв Джуліус. А ще я радий, що моїй коханій Леонор не довелося зустрітися з моїм неотесаним братиком. Інакше жодної магії не вистачило б переконати її вийти за мене заміж».

У глибині душі Турнбол чудово розумів: зустріч з Леонори з Народом він не допускав лише тому, що знав: десятихвилинна розмова з будь-яким мешканцем глибин розвінчала б в очах дружини його образ шляхетного революціонера, на створення якого Турнбол поклав стільки сил. На щастя для себе, Турнбол давно навчився не прислухатися до внутрішнього голосу.

Інші в'язні, важко волочучи ноги, виходили з камер і шкандибали

вузькими підмостками до головного проходу. На кожному були кайдани і вапняково-зелена в'язнична роба. Багато хто поводився демонстративно хоробро і самовдоволено, зневажливо посміхалися, але Турнбол з досвіду знав, що побоюватися треба тих, хто дивився спокійно. Ці вже не підлягали перевихованню.

— Ворушіться, кайданники! — гукнув особливо огидний, схожий на кроманьйонця здоровенний піксі — такі часом народжувалися в Атлантиді через постійне життя за підвищеного тиску. — Всі сюди. Не змушуйте мене вдаватися до кийка.

«Принаймні, на мені парадний мундир»,— подумав Турнбол, не звертаючи уваги на окрики наглядача, але це не надто втішило його. Мундир чи не мундир, а проходом його гнали як звичайного злочинця.

Грїла лише думка про те, як він при першій же нагоді прикінчить Вішбі, а потім відправить Літі електронною поштою листа з повідомленням про її новий сімейний стан. Мабуть, вона не засмутиться.

Вішбі підняв стиснуту в кулак руку, зупиняючи процесію на перехресті. В'язні мусили чекати, як худоба, поки повз них на повітряній подушці пропливе великий, оповитий титановими стрічками металевий куб.

— Опал Кобой,— пояснив Вішбі. — Її навіть тепер з клітки не випускають, така вона небезпечна.

Турнбол розсердився. Опал Кобой. Тут, на дні моря, про неї пятакали цілими днями. Якщо вірити останнім чуткам, десь існувала інша Опал Кобой, що прийшла з минулого, щоб урятувати себе тепер. Мешканцям Атлантиди жилося б набагато краще, якби вони позбулися нав'язливих думок про цю трикляту Опал Кобой. Якщо комусь і треба було хвилюватися про Опал Кобой, так це йому, Турнболу. Врешті-решт, це вона вбила його молодшого брата. Втім, краще про це не думати — думки про минуле можуть спровокувати загострення виразки.

Куб линув повз них у повітрі, здавалося, цілу вічність, і Турнбол устиг налічити троє дверей.

«Троє дверей. У моїй камері були лише одні. Чому Кобой надали таку велику, з трьома дверима?»

Неважливо. Скоро він вирветься на волю і зможе купатися в розкоші, мов король.

«Ми з Леонор повернемося на острів, де відбулася наша перша,

така драматична зустріч...»

Як тільки перехрестя звільнилося, Вішбі повів їх до причалу для шаттлів. Крізь прозорий пластик Турнбол бачив, як натовпи містян швидко, але без паніки йдуть до своїх рятувальних капсул. На верхньому рівні групи заможніших мешканців Атлантиди прямували до особистих евакуаційних шаттлів, кожен з яких, напевно, коштував більше, ніж Турнбол міг украсти за тиждень.

«Мереживні комірці і манжети знову в моді,— з деяким задоволенням відзначив він. — Я так і думав».

Коридор виходив на вантажний причал, на якому групи в'язнів нетерпляче чекали, коли відчиняться повітряні шлюзи, що виходили прямо в море.

— У всьому цьому немає ні найменшого сенсу,— зауважив Вішбі. — Водяні гармати рознесуть зонд на шматки. Всі ми повернемося сюди буквально через кілька хвилин.

«Не всі,— подумав Турнбол, навіть не приховуючи посмішку. Дехто з нас не повернеться ніколи».

І тут він зрозумів, що це справді так. Навіть якщо його план провалиться, він ніколи не повернеться сюди. Турнбол Рут так чи інакше вийде на волю.

Вішбі відчинив люк своїми ключами, і в'язні вервечкою пройшли в салон. Як тільки всі зайняли свої місця, Вішбі увімкнув захисні дуги, як на атракціонах, що тут виконували функцію ефективних обмежувачів свободи. Все ще закуті в кайдани в'язні виявилися притиснутими до крісел. Геть безпорадними.

— Усіх розсадив, Фішбі? — спитав піксі-кроманьйонець.

— Так, усіх. І мене звать Вішбі!

Турнбол посміхнувся. Знущання товаришів по службі — ще одна причина, яка допомогла йому так легко переманити Вішбі на свій бік.

— Я так і сказав, Фрішбі. А тепер чом би тобі не винести це відро звідси на фіг, дозволивши мені подбати про цих страшних кайданників?

Вішбі визвірився.

— Зачекай хвилинку...

У Турнбола Рута не залишалося часу, щоб дізнатися, чим закінчиться суперечка.

— Чудова думка, містере Вішбі. Скористайтеся своїм штурманським свідоцтвом, а вашому колезі дозвольте наглядати за

нами — страшними кайданниками.

Вішбі торкнувся пальцем шиї.

— Звичайно, чом би й ні? Я повинен вивезти звідси всіх, як годиться.

— Саме так. Ви ж розумієте, наскільки це розумно.

— Давай, Фішбой,— вискалився здоровенний наглядач, на нагрудному жетоні в якого значилося «К-Макс». — Роби, як каже кайданник.

Вішбі сів за пульт керування і швидко перевіряв прилади, тихенько насвистуючи крізь зябра, тільки б не чути кепкувань К-Макса.

«К-Макс ще не знає, як він ускочив»,— подумав Турнбол; ця думка йому надзвичайно сподобалась. Він почувався володарем безмежної влади.

— Вибачте... пане К-Макс, якщо не помиляюся?

К-Макс примружився і зміряв зухвалого в'язня грізним поглядом. Тобто це наглядач думав, що дивиться грізно, а насправді він мав вигляд короткозорого водяного ельфа, який страждав від запору.

— Не помилився, кайданнику. К-Макс — Король максимальної безпеки.

— О, розумію. Прізвисько. Як романтично!

К-Макс помахав електрошоковим кийком.

— Жодної романтики. Можеш запитати у моїх трьох колишніх дружин. Я тут, щоб життя вам раєм не здавалося.

— Ой! — грайливо вигукнув Турнбол. — Пробачте, що заговорив з вами!

Цей короткий обмін репліками дозволив Вішбі вивести шаттл із доку, а ще одному з пасажирів — зорієнтуватися і зрозуміти: старий ватажок починає діяти. Насправді десять із дванадцяти притиснутих до крісел страхувальними дугами запеклих злочинців у різний час працювали на Турнбола і здебільшого зовсім не бідували аж до самого арешту. Вішбі, повернувши собі штурманське свідоцтво, влаштував так, щоб усі вони сиділи поруч.

«Капітан порадіє, коли у критичний момент поруч будуть друзі»,— міркував Вішбі.

Найважливішим другом був Юнікс Б'лоб, спрайт з припеченими гулями на місці крил, його відділяв од Турнбола лише прохід з губчастої гуми. Колись Турнбол витягнув його з бійки з тролями, і відтоді спрайт

став його правою рукою. Ідеальний заступник, він завжди безвідмовно виконував усі накази. Юнікс не обговорював і не встановлював пріоритетів, він однаково був готовий померти, роздобуваючи Турнболу каву або крадучи ядерну боеголовку.

Турнбол підморгнув своєму підлеглому, даючи зрозуміти: час ікс настав. Юнікс ніяк не відреагував, оскільки практично до всього ставився з крижаною байдужістю.

«Юніксе, старий, вище носа! — хотілося гукнути Турнболу. — Скоро почнуться хаос і смерть!»

Але, зважаючи на обставини, довелося обмежитися лише підморгуванням.

Вішбі помітно нервував. Шаттл рушив уперед різким ривком, дряпаючи стіни стикувального доку.

— Чудова робота, Фрішбі! — прогарчав К-Макс. — Вирішив занапастити нас раніше, ніж це зробить зонд?

Вішбі почервонів і вчепився у штурвал так, що позеленіли кісточки пальців.

— Усе гаразд. Упораюся. Жодних проблем.

Шаттл вийшов із-під прикриття масивних стабілізаторів, що відводили від купола найсильніші підводні течії, і Турнбол почав насолоджуватися краєвидом нової Атлантиди, що зникала вдалині. Міський ландшафт був похмурим нагромадженням традиційних шпилів та мінаретів разом із сучаснішими пірамідами зі скла і криці. Сотні підвісних блоків з фільтрами розташовувалися по кутах гігантських п'ятикутників, з яких і складався захисний купол над Атлантидою.

«Якщо зонд потрапить у фільтраційний блок, купол розвалиться, — подумав Турнбол. — Ви лише погляньте, вони використали для прикраси хвилеломів дитячі малюнки. Як мило».

Вони пролетіли повз водяні гармати, що були приведені в готовність і чекали лише на координати цілі.

«Прощай, мій зонде! — подумав Турнбол. — Ти добре послужив, і мені тебе бракуватиме».

Від міста на всі боки розліталися підводні апарати: прогулянкові судна і муніципальні шаттли, військові кораблі і тюремний транспорт — усі намагалися дістатися до десятимильної позначки, де, як запевняли найкрутіші фахівці, вибухова хвиля вже розійдеться до ледве помітних брижів. І хоча втеча могла здатися хаотичною, насправді це було не так.

Кожному судну належало пришвартуватися до певного пірса, розташованого в десятимильній зоні.

Вішбі уже впевненіше керував шаттлом і незабаром підвів його похмурими глибинами до потрібної позначки, але тут він виявив, що бакен обвив гігантський кальмар і намагається пробити миготливий ліхтар дзьобом.

Водяний ельф розвернув шаттл вихлопною трубою до тварини, і та поспішила забратися геть, відчайдушно перебираючи щупальцями. Вішбі увімкнув команду автоматичного швартування, і судно опустилося прямісінько на магнітний причал.

К-Макс зневажливо засміявся.

— Що ж ти по родичах смалиш, Фішбі? Тебе перестануть запрошувати на родинні свята.

Вішбі луснув кулаком по приладовій панелі.

— Як ти мені остогид!

— Мені теж,— сказав Турнбол і непомітно зняв електрошоковий кийок у К-Макса з паска. Він міг би уразити здорового спрайта відразу, але хотів почекати, доки той усвідомить, що відбувається.

— Гей! — вигукнув К-Макс. — Ти що... Ти взяв мого... — Тут до нього нарешті дійшло. — На тобі немає наручників!

— Тямуций хлопець.

На цих словах Турнбол ткнув К-Макса кийком у живіт, пронизавши тіло піксі розрядом у десять тисяч вольт. Наглядач затрясся, немов у танці святого Вітта, і осів безформною купою на підлогу.

— Ти вирубив мого напарника,— тупо сказав Вішбі, — це має засмутити мене, але мені байдуже, навіть більш ніж байдуже, хоча по моему голосу цього не скажеш.

Турнбол ще раз підморгнув Юніксу, немов кажучи: «Дивися, як працює твій геніальний бос».

— Тобі не треба нічого відчувати, містере Вішбі. Просто вимкни дуги номер три і шість.

— Тільки три і шість? Хіба ти не хочеш звільнити всіх своїх друзів? Ти так багато часу провів наодинці, Турнболе.

Дуги три і шість різко піднялися, Турнбол підвівся і з насолодою розім'яв ноги, немов просидів прикутим цілу вічність.

— Не зараз, містере Вішбі. Деякі мої друзі, можливо, забули мене.

Юнікс теж звільнився і негайно почав знімати з К-Макса черевики та пасок. Він скинув верхню частину роби і опустив її до пояса, щоб укриті шрами гулі на місці крил обвіювало свіже повітря.

Турнбол відчув легке занепокоєння. Юнікс завжди його тривожив, оскільки, незважаючи на безмежну вірність до гробу, був не просто дивним, а позамежно дивним. Він давно міг найняти пластичного хірурга і зрізати ці обрубки крил, але волів носити їх, немов трофеї.

«Якщо помічу бодай найменші ознаки зради, доведеться вбити його, як собаку. Без вагань».

— Юніксе, все гаразд?

Блідий спрайт уривчасто кивнув і продовжив обшукувати К-Макса.

— Чудово. — Турнбол вийшов на середину, щоб виголосити свою коронну промову. — Панове, ми на порозі події, яку у пресі, як правило, називають «зухвалою втечею з в'язниці». Деякі з нас виживуть, деякі, на жаль, ні. Можу лише порадувати, що вибір — за вами.

— Я обираю життя,— сказав Чинг Майл, похмурий гоблін зі слідами укусів на черепі і м'язами аж до вух.

— Не так швидко, Майле. Треба вірити у власну правоту.

— Можеш розраховувати на мене, капітане.

Ці слова промовив Боб Регбі — гном, скутий не лише кайданами, а й кільцем на щелепах. Він за наказом Турнбола брав участь у багатьох сутичках, включаючи і найфатальнішу, на острові Терн Мор, де Джуліус Рут і Холлі Шорт нарешті заарештували Турнбола.

Турнбол лягнув по кільцю Боба, і воно задзвеніло.

— Можу, містере Регбі, чи ти ослаб за довгі роки, проведені у в'язниці? У тебе ще лишилися сміливість і кмітливість?

— Зніми кільце — і узнаєш. Я проковтну цього наглядача цілком.

— Якого наглядача? — спитав Вішбі, відчувши занепокоєння, незважаючи на пульсуючу на шиї руну поневолення.

— Не тебе, Вішбі,— заспокоїв його Турнбол. — Містер Регбі мав на увазі не тебе, чи не так, містере Регбі?

— Насправді якраз його.

Турнбол прикрив рота долонею.

— Яка прикрість! Виник конфлікт інтересів, містере Вішбі. Ти зробив мені величезну послугу, але Боб Регбі хоче тебе з'їсти, а це може виявитися кумедним, крім того, він стає дратівливим, якщо його не погодувати.

Вішбі хотів злякатися, зробити щось радикальне, але руна на його шиї забороняла будь-які емоції, крім легкого хвилювання.

— Прошу тебе, Турнболе, капітане... Я гадав, ми друзі.

Турнбол Рут на мить замислився.

— Ти зрадив власний народ, Вішбі. То хіба я можу вважати другом зрадника?

Навіть одурманений магією, водяний ельф уловив іронію. Врешті-решт, хіба не Турнбол Рут не раз зраджував своїх подільників, навіть приносив у жертву членів злочинного братства заради здобуття необхідних благ у камері?

— А як же частини для твоєї моделі... — слабо заперечив він. — І комп'ютер... Ти назвав мені імена...

Турнболу не сподобався хід розмови, і він, ступивши два швидкі кроки, ткнув бідолаху кийком у зябра. Той повалився на бік у крісло пілота і обм'як

на пасках, руки у нього безвільно повисли, зябра дрібно затремтіли.

— Бла-бла-бла,— веселим тоном промовив Турнбол. — Усі ці тюремники однакові. У них у всьому в'язні винні, еге ж, хлопці?

Юнікс розвернув крісло Вішбі і заходився ретельно його обшукувати, забираючи все, що могло згодитися, навіть маленьку упаковку пігулок від нетравлення — про всяк випадок.

— Варіанти такі, панове,— звернувся Турнбол до своїх мимовільних слухачів. — Вийти зараз назовні разом зі мною або залишитися і чекати, доки до вже чинного вироку додасться звинувачення в нападі на охорону.

— Пробач, вийти назовні? — спитав Боб Регбі, здавлено хихикнувши.

На чарівно-диявольському обличчі Турнбола з'явилася легка посмішка.

— Так, хлопці, саме так. Ми просто вийдемо У воду.

— Я десь читав про тиск під водою.

— Я теж чув про це,— сказав Чинг Майл, лизнувши очне яблуко.
— Хіба нас не розчавить?

Турнбол знизав плечима, зволікаючи час.

— Вірте мені, хлопці. Все залежить од віри. Якщо не вірите, залишайтеся гнити тут. Мені потрібні ті, кому я можу довіряти, особливо враховуючи мій задум. Уважайте це випробуванням.

Дехто застогнав. Капітан Рут завжди мав схильність до випробувань. Недостатньо було вважатися просто жорстоким мародером, треба було пройти всі ці випробування. Одного разу він змусив банду в повному складі їсти сирих черв'яків-вонючок, щоб переконатися в готовності всіх її членів виконати будь-який наказ, навіть Найбезглуздіший. Тими вихідними днями каналізація притулку мало не лопнула від перевантаження.

Чинг Майл почухав сліди від укусів на маківці.

— Наш вибір? Залишитися тут або вийти назовні?

— Коротко сказано, містере Майл. Іноді обмежений словниковий запас стає перевагою.

— Можна подумати?

— Звичайно. Скільки завгодно,— великодушно дозволив Турнбол.
— Але у вас не більше двох хвилин на ворущіння звивинами.

Чинг спохмурнів.

— У мене зазвичай звивини ворущаються по кілька годин, особливо якщо я поїв сирого м'яса.

Більшість підземних мешканців уважали м'ясо тварин огидним, але в кожному анклаві існувала група всеїдних мешканців.

— Лише дві хвилини? Ти серйозно, капітане?

— Ні.

Боб Регбі витер би лоба, якби міг до нього дотягтися.

— Слава богу.

— Тепер сто секунд. Покваптеся, панове. Цок-цок.

Юнікс припинив обшук і, не сказавши ні слова, став поруч із Турнболом.

— Один уже є. Хто ще хоче довірити своє життя мені?

Чинг кивнув.

— Розраховуй на мене, капітане. Я не нюхав свіжого повітря, доки не зв'язався з тобою.

— І я з вами,— вигукнув Боб Регбі, трясучи дугу. — Мені страшно, капітане, чого там приховувати, але краще померти піратом, ніж повернутися у «Безодню».

Турнбол підняв брову.

— І?

Голос у Регбі охрип від страху.

— Що «і», капітане? Я сказав, що вийду назовні.

— І це твоя мотивація, містере Регбі? Мені потрібне щось більше, ніж небажання повертатися у в'язницю.

Гном почав битися об страхувальну дугу головою.

— Більше? Я хочу піти з тобою, капітане. Слово честі. Присягаюся. Ніколи не зустрічав такого ватажка, як ти.

— Невже? Я навіть не знаю. Здається, ти вагаєшся.

Регбі ніколи не вирізнявся особливою кмітливістю, але нутром відчував: піти з капітаном набагато безпечніше, ніж залишитися тут. Турнбол Рут славився особливою жорстокістю щодо доказів і свідків. Підземними в'язницями ходила легенда, ніби одного дня капітан спалив цілий торговельний комплекс, щоб позбутися відбитку великого пальця, що його, можливо, він залишив у кабінці «Казкової фалафелі».

— Нічого я не вагаюся, капітане! Благаю, візьми мене з собою! Адже я твій вірний Регбі. Хто підстрелив того ельфа на острові Терн Мор? Я. Старий добрий Боб.

Турнбол змахнув з очей уявну сльозу.

— Твої жалібні благання зворушили мене, друже Боб. Добре. Юніксе, звільни панів Регбі і Чинга.

Спрайт-каліка виконав наказ, потім розстебнув паски на кріслі Вішбі і підняв ельфа у вертикальне положення.

— Перебіжчик? — запитав Юнікс.

Турнбол здригнувся, почувши зміїний голос Юнікса. Він раптом усвідомив, що за весь проведений у товаристві спрайта час він почув від свого заступника не більше сотні слів.

— Ні. Облиш його. Мене нудить від рисового вина.

Інші заступники, напевно, зажадали б пояснень, але Юнікса ніколи не цікавили непотрібні йому відомості, і навіть необхідна інформація вилітала у нього з голови, як тільки в ній відпадала потреба. Спрайт просто кивнув, а потім відкинув Вішбі убік, ніби мішок зі сміттям.

Регбі і Майл схопилися так різко, немов крісла підкинули їх.

Дивне відчуття,— повідомив гоблін, засунувши мізинець у черговий слід від зубів на лисому черепі. — Мені добре, бо я вільний, і трохи погано, бо можу померти.

— У тебе ніколи не було жодного фільтру між м'язами і ротом, містере Майл,— простогнав Турнбол. — Забудь. Це мені платять за те, щоб я думав. — Він обернувся до решти в'язнів. — Хто іще? У вас двадцять секунд.

У гору злетіли чотири руки, причому дві належали одному в'язню, який дуже не хотів залишатися.

— Надто пізно,— сказав Турнбол і жестом велів трьом своїм помічникам підійти ближче. — Ще ближче, ми повинні міцно обійнятися.

Усі знайомі з Турнболом Рутон ніколи не помічали за ним звички обійматися. Якось капітан застрілив ельфа лише за пропозицію «дати п'ять», тому Бобу і Чингу ледве вдалося приховати подив. Навіть Юнікс здивовано підкинув рвані брови.

— Сміливіше, джентльмени, невже я такий страшний?

«Так! — хотів закричати Боб. — Страшніший за маму-гномиху з ополоником на довгій ручці».

Але замість цього він скривив губи в деякій подобі посмішки і притиснувся до Турнбола. Потім в обіймах капітана опинилися Юнікс і Чинг.

— Дивна у нас компанія,— веселим голосом сказав Турнбол. — Справді, Юніксе, з тобою обійматися все одно що з дошкою. А від тебе, містере Регбі, смердить, як з вигрібної ями. Тобі говорили про це?

— Багато разів,— пробурмотів гном. — Тато і всі мої колишні кореші.

— Слава богу, не я почав. Легко підтверджую погані новини, але терпіти не можу повідомляти їх першим.

Боб Регбі мало не заплакав — чомусь ця безглузда балаканина сповнювала його жахом.

Дивний гуркіт прокотився по металевій обшивці шаттла. Він нестримно наростав і невдовзі заповнив увесь замкнутий простір. За п'ять секунд із нічого він став усім.

— Дві хвилини спливи,— оголосив Турнбол. — Настав час вірним соратникам вирватися із в'язниці.

Корпус над головами обійнятих полум'ям утікачів раптом розжарився до червоного, немов щось ззовні намагалося його розплавити. На моніторі пульта керування замиготіли аварійні сигнали.

— Вау! — вигукнув Турнбол. — Ні з сього ні з того — цілковитий хаос. Що б це означало?

Частина фюзеляжу над їхніми головами розплавилась, і розжареному металу належало б закапати вниз, пропалюючи живу плоть, але чомусь спостерігався зворотний процес. Розжарене вже до

білого велике коло зникало крапля за краплею, і ось уже натиск моря не стримує нічого, крім незрозумілого гелю.

— А нам не треба затримати дихання? — спитав Боб Регбі, стараючись не розридатися.

— Відверто кажучи, немає жодного сенсу,— відповів Турнбол, який завжди любив грати почуттями інших.

«Приємно знати більше за інших»,— подумав він, і в цю мить драглиста куля з чотирьох злитих воедино аморфоботів опустила в салон шаттла товсте щупальце і втягнула капітана Рута і його спільників у себе, акуратно і швидко, як гном висмоктує равлика з черепашки. Щойно вони стояли на палубі шаттла, а потім — раз! — і від них не залишилося нічого, крім невеличкої плями на підлозі й відлуння гучного хлюпінтливого звуку.

— Я такий радий, що тут,— сказав один із в'язнів, який ніколи не працював з Турнболом.

Насправді його засудили до шести років ув'язнення за якісну підробку колекційних ложок із зображеннями героїв коміксів.

Окрім нього, ніхто не вимовив жодного слова, оскільки всі раптом усвідомили, яка станеться катастрофа, якщо ця схожа на бульбашку штука зникне з пробоїни в корпусі.

Так і вийшло, але катастрофа не відбулася — як тільки аморфобот звільнив своє місце в просторі, його миттєво зайняв зонд-утікач, що раптово змінив

курс, щоб устроїтися в шаттл, затягти його глибоко на дно океану і зробити з нього плескач. Що стосується пасажирів шаттла, то вони просто перейшли в рідкий стан. Мине багато місяців, поки останки знайдуть, і ще більше часу, перш ніж їх розпізнають. Глибина кратера від удару досягла п'ятнадцяти метрів, а діаметр — ще більше. Ударна хвиля прокотилася по дну, знищивши все живе на своєму шляху і склавши штабелями з півдесятка рятувальних суден.

Гігантський аморфобот швидко виніс Турнбола і його спільників із зони ураження, ідеально імітуючи рухи гігантського кальмара, він навіть випустив гелеві щупальця, сформувавши з води щільний конус. Усередині заповненої гелем кулі панував цілковитий спокій: Турнбол був безтурботний, Юнікса останні події схвилювали анітрохи не більше, ніж усі інші за його довге життя. Боба Регбі, з другого боку, можна було б назвати зляканим до безтями, якби його крихітний мозок здатний був

з'їхати з глузду. Якщо Турнбол, який викликав аморфоботів, чудово знав, що має статися, то, з точки зору Боба, їх проковтнуло драглисте чудовисько і зараз волокно у своє лігво, щоб перетравлювати довгими зимовими вечорами. А в голові в Чинга Майла крутилася одна і та сама думка: «Даремно я стибрив той льодяник», що, швидше за все, стосувалося якогось випадку, важливого лише для самого гобліна і для того, у кого він цей льодяник поцупив.

Турнбол запустив руку в хитросплетіння електроніки в животі аморфобота, витягнув невелику безпроводну маску і зразу ж надягнув на обличчя. Гель давав змогу розмовляти, але маска істотно полегшувала завдання.

— Отже, мої сміливці,— почав він. — Тепер, коли ми офіційно мертві і вільні, можна спробувати вкрати наймогутніший природний ресурс Легітимної Ельфійської Поліції. Щось насправду чарівне.

Чинг нарешті отямився від думок про льодяник. Гоблін роззявив рота, щоб заговорити, але швидко зрозумів, що хоча гель якимсь чином забезпечував легені киснем, мову без маски підтримував не так охоче.

Побулькавши трохи, гоблін вирішив почекати з питаннями.

— Я здогадуюсь, що ти хочеш сказати, містере Майл,— промовив Турнбол. — На біса нам зв'язуватися з поліцією? Звичайно, слід було б триматися від неї якнайдалі. — Янтарне світло всередині аморфобота відкидало зловісні тіні на обличчя капітана. — А я кажу «ні». Кажу, ми повинні атакувати негайно і вкрати необхідне нам просто у них з-під носа, а крім того, посіяти руйнування і хаос, щоб замести сліди. Ви бачили, на що я здатен, сидячи у в'язничній камері, а тепер уявіть, як я розвернуся, маючи у своєму розпорядженні свободу і цілий світ.

Важко було із цим сперечатися, особливо враховуючи те, що ельф, який виголошував ці слова, керував гелевим ботом, від якого залежало їхнє життя. До того ж ніхто з «вірних соратників» не був певен, що у нього вийде заговорити. Турнбол Рут завжди вмів вибрати відповідний момент.

Аморфобот чкурнув за зубчастий риф, рятуючись від найсильнішої ударної хвилі. Уламки скелі і шматки корала, перекидаючись, падали крізь темну воду, але гель їх відбивав. Один цікавий кальмар підплив надто близько і зразу ж дістав удар струмом з гелевого щупальця. Дивлячись на величезну підводну скелю, що миготіла перед очима сірими і зеленими смугами, Турнбол зітхнув, і з-під маски звук вийшов

посиленим і спотвореним.

«Я йду до тебе, кохання моє,— подумав він. — Скоро ми будемо разом».

Він вирішив не промовляти ці слова вголос, тому що навіть Юнікс міг визнати їх за дуже театральні.

Несподівано для себе Турнбол зрозумів, що цілком щасливий і його зовсім не хвилює заплачена за це щастя ціна.

ГЛАВА 8: БЕЗБАШ

Мозок Артеміса Фаула, за кілька секунд до другого пострілу Холлі Шорт

АРТЕМІС стежив за всіма подіями і оцінював їх, замкнутий у власній голові, через заміноване вікно у своєму уявному кабінеті. Сценарій здався йому цікавим, навіть захопливим, і майже відвернув од власних проблем. Хтось перепрограмував посланий до Марса зонд Фоулі і спрямував його прямісінько на Атлантиду. Не могла бути збігом і зупинка зонда в Ісландії, що мала на меті розібратися з Він'айєю та її елітним підрозділом, не кажучи вже про найхитрішого і єдиного союзника народу — Артеміса Фаула.

«Перед нами розгортається ретельно розроблений план, а не серія збігів».

Не те щоб Артеміс не вірив у збіги — просто не міг проковтнути цілу серію.

Для Артеміса існувало ще одне питання: кому це вигідно?

Кому вигідно, щоб Він'айа загинула, а Атлантида була під загрозою?

Він'айа славилася нульовою терпимістю до злочинності, і багато правопорушників були б у захваті, дізнавшись про її смерть, але чому Атлантида?

Звичайно, в'язниця! Найпевніше, усе це задумала Опал Кобой, щоб вирватися на волю. Зонд приводить у дію план евакуації населення, тим самим даючи їй змогу покинути купол.

Опал Кобой — ворог суспільства номер один. Піксі, що підняла гоблінів на революцію і вбила Джуліуса Рута.

Так, це може бути лише Опал.

«Напевно, це Опал,— поправив себе Артеміс. — Не роби поспішних висновків».

Те, що він опинився у становищі в'язня у власному розумі, тоді як у світі розгортаються такі бурхливі події, розлючувало його. Дослідний

зразок гармати «Крижаний куб», що стріляє нанопластинами, знищено, але головне — на Атлантиду насувається зонд, потенційно здатний зруйнувати місто чи, принаймні, допомогти жорстокій піксі утекти з в'язниці.

— Випусти мене негайно! — закричав Артеміс у вікно у власному мозку, але мерехтливі четвірки відразу вишикувалися квадратами, і по утворених ґратах пробігли електричні заряди.

Артеміс дістав відповідь.

«Мене замкнула тут електрика, і вона не дає мені вийти».

Артеміс чудово знав про існування у світі достатньої кількості гідних довіри медичних установ, де для лікування деяких психічних захворювань дотепер застосовувалась електрошокова терапія. Він здогадався, що, коли Холлі вистрілила в нього з «Нейтрино», розряд підсилив особистість Оріона, зробивши її домінуючою.

«Шкода, що Холлі не вистрелить у мене ще раз».

Холлі вистрілила в нього ще раз.

Артеміс уявив дві зазублені виделки блискавки, що розколола повітря і змусила екран побіліти.

«Я не повинен відчувати болю,— з надією подумав Артеміс,— адже в цей момент формально я перебуваю в непритомному стані».

Незалежно від стану, Артемісові, як і Оріону, було дуже боляче.

«Звичайний мій день»,— подумав він, коли під ним підігнулися віртуальні ноги і хлопець упав на підлогу.

Північна Атлантика, наш час

Через деякий час Артеміс прийшов до тями від запаху смаленого м'яса в ніздрях. Про повернення

в реальний світ йому доповіли паски, що уп'ялися в плечі, і нудотне погойдування на хвилях.

Розплющивши очі, він побачив перед собою зад Фоулі. Кентавр судомно дриґав задніми ногами, очевидно борючись із демонами уві сні. Десь грала музика. Знайома музика. Артеміс заплющив очі і подумав: «Вона здається знайомою тому, що її створив я. “Пісня сирени” з моєї незакінченої Третьої симфонії».

А чому це важливо?

«Тому що я встановив цю музику як рингтон для матері. Вона

телефонує мені».

Артеміс не став ляскати по кишенях у пошуках телефону, оскільки апарат завжди лежав в одному місці. Він завжди просив кравців ушити блискавку зі шкіряними клапанамми у праву нагрудну кишеню, щоб апарат неможливо було покласти в інше місце. Тому що, якби Артеміс Фаул загубив свій модифікований комунікатор, виникли б дещо серйозніші проблеми, ніж якби Джонні Хайскул загубив останню модель свого тачфону. Тому що телефон Джонні Хайскула не обладнаний засобами для легкого злому будь-якого урядового сайта, чудесною лазерною указкою, здатною пропалювати метал, а крім того, не містить перший чорновий варіант мемуарів Артеміса Фаула, де розповідається далеко не про юнацькі романтичні мрії.

Пальці в Артеміса затерпли від холоду, але після кількох спроб йому вдалося розстебнути блискавку

і дістати телефон. На екрані з'явилося слайд-шоу із зображеннями матері, а крихітні динаміки і далі відтворювали вступні акорди «Пісні сирени».

— Телефон,— виразно промовив він, натиснувши кнопку на корпусі для активації голосового керування.

— Так, Артемісе,— відповів телефон голосом Лілі Фронди, який Артеміс установив, щоби просто позлити Холлі.

— Прийняти виклик.

— Звичайно, Артемісе.

За мить з'єднання було встановлено. Сигнал ішов слабкий, але це не мало значення, оскільки Артеміс оснастив телефон програмою автоматичної компенсації, що забезпечує дев'яностоп'ятивідсоткову точність відтворення.

— Привіт, мамо. Як ти поживаєш?

— Артї, ти мене чуєш? У мене якась луна.

— У мене жодної луни немає. Дуже добре тебе чую.

— Артемісе, не можу увімкнути відео. Ти обіцяв, що ми будемо бачити одне одного.

Така можливість існувала, але Артеміс вимкнув цю опцію, оскільки сумнівався, що мати зрадіє, побачивши сина розпатланим і повішеним на пасках у напівзруйнованій рятувальній капсулі.

«Розпатланим? Кого я обманюю? У мене вигляд біженця із зони бойових дій, що, втім, недалеко від істини».

— Тут, в Ісландії, немає відеомережі. Мені треба було заздалегідь перевірити.

— Гм,— промовила мати, і Артеміс чудово знав, що означає цей вигук: мати підозрює його в чомусь, але не знає, в чому саме. — Значить, ти в Ісландії?

Артеміс ще раз порадив, що немає відеосигналу, бо брехати, дивлячись матері в очі, набагато важче.

— Авжеж, а чому ти запитала?

— Тому що GPS стверджує, ніби ти в північній частині Атлантики.

Артеміс насупився. Мати наполягла на під'єднанні цієї функції, інакше відмовлялася відпускати його самого.

— Швидше за все, якийсь збій програми,— сказав він і швидко вніс у програму глобального пошуку корективи, щоб та відзначила його в Рейк'явіку,— Іноді локатор трохи відхиляється. Спробуй-но ще раз.

Нетривала тиша, яку порушувало лише клацання клавіш, потім чергове «гмм».

— Гадаю, зайве запитувати, чи не затіваєш ти чого-небудь. Артеміс Фаул постійно щось затіває.

— Ти до мене несправедлива, мамо,— заперечив Артеміс. — Сама знаєш, чого я намагаюся добитися.

— Знаю. На бога, Арті, ти здатен говорити лише про це? Про свій Проект?

— Це надзвичайно важливо.

— Знаю, але люди не менш важливі. Як справи у Холлі?

Артеміс кинув погляд на Холлі, що згорнулася калачиком під кріслом і спокійно сопіла. Форма пошарпана, з вуха сочилася кров.

— У неї... е... все гаразд. Мандрівка трохи втомила її, але вона цілком контролює ситуацію. Мам, я у захваті від неї, можеш мені повірити. У захваті від того, як вона справляється з усіма знегодами в житті й ніколи не здається.

Анджеліна Фаул мало не ахнула від здивування.

— Ну, Артемісе Фаул Другий, ти щойно промовив найдовшу в житті промову не на наукову тему. Холлі Шорт пощастило, що в неї є такий друг, як ти.

— Ні, не пощастило,— сумно відгукнувся Артеміс. — Не пощастило нікому, хто знає мене. Я нікому не здатен допомогти. Навіть самому собі.

— Це неправда, Артї,— суворим тоном сказала Анджелїна. — А хто врятував Небесне мїсто від гоблїнїв?

— Багато хто. Гадаю, і моя участь зіграла деяку роль.

— А хто знайшов батька в Арктиці, коли всі стверджували, що він мертвий?

— Я.

— Тодї не кажи, нїби нікому не здатен допомогти. Більшу частину життя ти присвятив допомозї іншим. Так, ти припустився кількох помилок, але серце у тебе добре.

— Дякую, мамо. Менї вже краще.

Анджелїна відкашлялася трохи нервово, як здалося Артемісовї.

— У тебе все гаразд? — запитав він.

— Так, звичайно. Просто хочу тобі дещо сказати.

Тепер занервував Артеміс.

— Що саме, мамо?

У голову полїзли думки про можливі викриття. Невже матерї стало вїдомо про деякі сумнівні операції? Вона все знала про рїзні проекти з Народом, але у нього були й пов'язанї з людьми справи, про які він ніколи не розповїдав.

«Звичайна проблема злочинця, що майже перевиховався,— нїяк не позбутися почуття провини. Викриття завжди маячить на вїдстанї одного телефонного дзвїнка».

— Це стосується твого дня народження.

В Артеміса полегшено опустилися плечї.

— Мого дня народження? І тїльки?

— Я дещо купила тобі, дещо... незвичне. Але буду щаслива, якщо ти приймеш дарунок.

— Якщо ти будеш щаслива, значить, і я буду щасливий, прийнявши твїй дарунок.

— Артї, пообїцяй менї, що будеш ним користуватися.

Вдача Артеміса не дуже дозволяла йому щось обїцяти.

— Що це?

— Пообїцяй менї, любий.

Артеміс виглянув в ілюмінатор. Він сидїв у напівзруйнованїй рятувальнїй капсулї посеред Атлантичного океану. Вони або потонуть, або вїйськово-морський флот якої-небудь скандинавської країни розстріляє їх, прийнявши за лїтаючу тарїлку.

— Добре, обіцяю. Що ти мені приготувала?
Анджеліна на мить затамувала подих.

— Джинси.

— Що? — прохрипів Артеміс.

— І футболку.

Артеміс розумів, що засмучуватися не слід, особливо враховуючи сучасні обставини, але не стримався.

— Мамо, ти мене обдурила.

— Я знаю, ти не визнаєш повсякденного стилю.

— Ти не цілком справедлива. Місяць тому на розпродажі тістечок я закотив обидва рукави.

— Артї, люди бояться тебе. Дівчата, побачивши тебе, жахаються. П'ятнадцятирічний хлопець у зшитому на замовлення костюмі, хоча ніхто не помер.

Артеміс кілька разів вдихнув і видихнув.

— А на футболці є який-небудь малюнок?

У динаміках телефону зашарудів папір.

— Так. Такий модний. Намальовано хлопчика, чомусь без шиї і лише з трьома пальцями на кожній руці, а за спиною у нього в стилі графіті написано слово «БЕЗБАШ». Значення не знаю, але звучить дуже сучасно.

«Безбаш»,— подумки повторив Артеміс і ледве не розридався.

— Мамо, я...

— Артї, ти обіцяв. Не відмовляйся.

— Так, я обіцяв, мамо.

— І я хочу, щоб ти називав мене матусею.

— Матусю! Твої вимоги безпідставні. Я — це я. Футболки і джинси — не для мене.

Анджеліна Фаул виклала козирну карту.

— Знаєш, Артї, інколи люди виявляються зовсім не такими, якими себе вважають.

Тут таївся не надто тонкий натяк на ту історію, коли Артеміс загіпнотизував власних батьків. Анджеліна Фаул дізналася про це, коли її тілом заволоділа Опал Кобой і Артемісовій мамі стали відомі всі таємниці Народу.

— Це нечесно.

— Нечесно? Зачекай, я зберу прес-конференцію. Артеміс Фаул

промовив слово «нечесно».

Артемів зрозумів, що мати ще не пробачила йому історію з гіпнозом.

— Добре. Я даю згоду носити джинси і футболку.

— Не розчула.

— Добре. Я погоджуюсь носити джинси і футболку... матусю.

— Я дуже рада. Передай Батлерові, що на це виділяється два дні на тиждень. На джинси і «матусю». Треба звикнути.

«Що далі? — думав Артемів. — Бейсболки козирком назад?»

— Сподіваюся, Батлер добре піклується про тебе?

Артемів почервонів. Знову брехня.

— Так. Бачила б ти його обличчя під час зустрічі. Він страшенно нудьгував від усієї цієї науки.

Голос Анджеліни змінився, став теплішим і емоційнішим.

— Я знаю, Артї, те, чим ти займаєшся, дуже важливо. Важливо для всієї планети. І я вірю в тебе, синку. Тому бережу твою таємницю і дозволяю тобі вештатися по всій земній кулі з твоїми казковими друзями, але ти мусиш присягнути, що тобі нічого не загрожує.

Артемів чув вислів «почуватися лайном», та лише тепер зрозумів справжнє його значення.

— Я найзахищеніша людина у світі,— промовив він самовдоволенням тоном. — Мене охороняють краще, ніж президента. І зброя у мене досконаліша.

Знову «гмм».

— Це остання самостійна операція, Артї. Ти мені обіцяв. Сказав, що мусиш урятувати світ, а потім проводитимеш більше часу з близнюками.

— Я пам'ятаю,— сказав Артемів, не цілком підтверджуючи згоду.

— Тоді побачимося завтра вранці. На світанку нового дня.

— Авжеж, побачимося завтра вранці, матусю.

Анджеліна повісила слухавку, її зображення зникло з екрана телефону. Артемів пошкодував, що не бачить більше її обличчя.

Фоулі, що лежав долі, раптом перевернувся на спину.

— Тільки не смугасті,— пробурмотів він. — Вони зовсім маленькі.

Потім він розплющив очі і помітив Артеміса, що спостерігав за ним.

— Я промовив це вголос?

— Так,— кивнув Артеміс. — Щось про смугастих, які зовсім маленькі.

— Дитячі спогади. Я їх уже практично позбувся.

Артеміс простягнув руку, щоб допомогти кентаврові підвестися.

— Я не потребую твоєї допомоги,— пробурчав кентавр, відмахуючись від запропонованої руки, як від оси. — Ситий тобою по вуха. Тільки здумай ляпнути ще раз про «прекрасного звіра» — дам по зубах.

Артеміс розстебнув пряжку на грудях, вивільняючись від пасків, і знову простягнув руку.

— Я шкодую про те, що сталося, Фоулі. Та тепер усе гаразд. Це я — Артеміс.

Цього разу кентавр погодився взяти простягнуту руку.

— Хвала богам. Той, інший, справді діяв мені на нерви.

— Не так швидко,— сказала Холлі, яка встигла, виявляється, вже цілком прийти до тям.

— Тпру! — вигукнув, позадкувавши, Фоулі. — Хіба не потрібно стогнати і важко дихати, коли приходиш до тям?

— Ні,— відповіла Холлі. — Спеціальна підготовка з курсу «ніндзя» в Легітимній Ельфійській Поліції. І цей хлопець — не Артеміс. Він сказав «мам». Сама чула. Артеміс Фаул ніколи не говорить «матуся», «мамуля» чи «мамочка». Це — Оріон, який намагається нас обдурити.

— Розумію, як це прозвучало,— сказав Артеміс. — Але ви повинні мені повірити. Мати змусила мене вимовити це лагідне звертання.

Фоулі постукав себе пальцем по довгому підборіддю.

— Змусила? Лагідне звертання? Це Артеміс, усе гаразд.

— Дякую, що вистрілила в мене ще раз,— сказав Артеміс, доторкнувшись до слідів від опіку на шиї. — Заряд на якийсь час звільнив мене від четвірок. Вибачте за дурниці, які молів цей Оріон. Уявлення не маю, звідки вони взялися.

— Ми поговоримо про це детальніше,— сказала Холлі, підходячи до пульта керування,— але не зараз. Насамперед треба з'ясувати, чи є зв'язок з Небесним містом.

Фоулі натиснув кнопку на екрані свого телефону.

— Уже є, капітане.

Після всього пережитого за останні кілька годин можливість просто подзвонити в Небесне місто і встановити зв'язок здавалася

неймовірною, але сталося саме це.

Командир Трабл Кельп прийняв виклик після першого гудка, і Фоулі перемкнувся в режим відеозв'язку.

— Холлі? Невже це ти?

— Так, командире. Зі мною Фоулі і Артеміс Фаул.

— Артеміс Фаул,— пробурчав Трабл Кельп. — Чому я не здивований? Треба було нам висмоктати в цього молокососа мізки через вуха, коли була нагода.

Трабл Кельп був відомий своєю вибуховою вдачею, за що по закінченні навчального закладу дістав ім'я «Трабл». Академією ходила надзвичайно правдива історія про те, як Кельп, тоді ще молодий патрульний, їхав на службовому скутері провулком у Булатауні під час сонцестояння і, побачивши з десяток гоблінів, що билися між собою, вимовив безсмертну фразу: «Вам потрібні трабли? Тоді ви їх зараз дістанете!» Гобліни досхочу нареготалися, відтак відколошматили поліцейського так, що він не скоро про це забув. Шрами зробили його обережнішим, але не надто.

Трабл Кельп, немов аршин проковтнувши, сидів за своїм столом у кабінеті на Поліцейській Плазі, одягнений у синій комбінезон командира з кетягом жолудів на грудях. Коротко обстрижене темне волосся підкреслювало великі загострені вуха, темно-лілові очі люто дивилися з-під зигзагуватих брів, коли він починав говорити.

— Вітаю, командире,— сказав Артеміс. — Приємно, коли тебе так високо цінують.

— Я вище ціную блоху під пахвою, ніж коли-небудь оціню тебе, Фауле. Досить про це.

Артеміс не замислюючись міг видати з півдесятка нищівних відповідей на цю заяву, але заради загального добра волів залишити їх при собі.

«Мені вже п'ятнадцять, пора поводитись по дорослому».

Холлі втрутилася в чоловічу суперечку.

— Командире, Атлантида в безпеці?

— Більша частина,— відповів Трабл. — Постраждало з півдесятка евакуаційних суден. Один шаттл дістав пряме попадання і впав на дно глибше від пекла. Кілька місяців піде, доки все розгребемо.

У Холлі опустилися плечі.

— Є жертви?

— Звичайно. Не знаємо, скільки саме, але багато. — Погляд Трабла Кельпа поважчав через відповідальність, що впала на нього як на командувача. — Це чорний день для нашого народу, капітане. Спочатку Вінйайа зі своїм загоном, тепер це.

— Що сталося?

Кельп відвів од екрана погляд, і його пальці затанцювали над віртуальною клавіатурою.

— Один із розумників Фоулі спробував усе змодельювати. Посилаю файл тобі.

Через кілька секунд у Фоулі на екрані телефону заблимає іконка повідомлення. Холлі натиснула на неї, і з'явилося звичайне 2-D відео: контур зонда, що входив в атмосферу Землі над Ісландією.

— Що-небудь бачиш, капітане?

— Так, усе отримала.

— Добре. Пояснюю як можу. Отже, посланий до Марса зонд Фоулі з'явився трохи нижче Північного полярного кола. Ми віримо вам на слово, оскільки самі не змогли його виявити через власні технології маскування — екрани, маскувальну фольгу тощо. Все обернулося проти нас самих. Що було потім, розповідати вам немає потреби.

На екрані зонд випустив лазерний імпульс у маленьку ціль на поверхні, потім викинув кілька ботів, щоб розправитися з уцілілими. Майже не сповільнюючи ходу, корабель пробив лід і попрямував на південний захід, прямо до Атлантиди.

— І цю частину моделі зроблено без комп'ютерних даних. Ми спиралися на твоє повідомлення, а також на зворотну екстраполяцію наших власних показань.

— Ваші прилади щось засікли? — втрутився Артемід. — З якого моменту ви почали знімати показання?

— Це найдивніше,— спохмурнівши, замислено сказав Трабл. — Ми врахували попередження капітана Шорт і зробили сканування. Нічого. А потім, усього через п'ять хвилин, на екранах з'явився зонд. Без жодного щита, як на долоні. Він навіть почав випромінювати тепло продувальними отворами, щоб ми його помітили. Ця штука виблискувала яскравіше за Полярну зірку. А на той випадок, якщо ми все-таки проґавимо його, надійшов анонімний дзвінок з якогось бару в Маямі. У нас було досить часу на евакуацію.

— Але недостатньо, щоб перехопити зонд,— задумливо промовив

Артеміс.

— Саме так,— сказав Трабл Кельп. Він навіть не помітив, що погоджується із запеклим злочинцем Артемісом Фаулом, чого ніколи б не зробив із власної волі. — Нам залишалося лише накачати водяні гармати, звільнити місто і чекати, коли зонд увійде в межі досяжності.

— А потім? — нагадав Артеміс.

— Потім я наказав дати кілька пробних залпів, щоб простежити траєкторію, перш ніж зонд увійде в радіус ураження. Потужності все одно не вистачало, щоб завдати шкоди, адже водяні снаряди швидко розвіюються, але, вочевидь, в одному із снарядів якимсь чином збереглося досить ударної сили, тому що зонд різко змінив курс і пірнув носом у морське дно, прихопивши із собою шаттл.

— На тому шаттлі була Опал Кобой? — швидко спитав Артеміс. — Це вона все придумала! Просто смердить Опал.

— Ні, Фауле, якщо ким-небудь і смердить, то це тобою. Все почалося з твоєї конференції в Ісландії, а закінчилося загибеллю наших кращих співробітників і евакуацією Атлантиди.

Артемісові кров ударила в голову.

— Забудь про своє ставлення до мене. Опал була в шаттлі?

— Ні! — гаркнув Трабл, аж завібрували динаміки рятувальної капсули. — Але ти був в Ісландії, а тепер опинився тут.

Холлі прийшла другові на виручку.

— Артеміс не причетний до цього, командире.

— Можливо, але забагато збігів, Холлі. Я хочу, щоб ти затримала цього Хлопця Бруду, доки я не пришлю по вас рятувальників. їм знадобиться кілька годин, тому заповни баластні цистерни, це зменшить плавучість. Під поверхнею вас навряд чи помітять.

Холлі такий план дій зовсім не сподобався.

— Сер, ми знаємо, що сталося. Але Артеміс має рацію: нам треба подумати про те, хто за цим стоїть.

— Поговоримо про це в Поліцейській Плазі. Зараз моє головне завдання — зберегти життя нашим людям. В Атлантиді ще залишилися мешканці. Всі герметичні судна направлені туди. Теорії Артеміса обговоримо завтра.

— А ми поки що станемо табором,— пробурмотіла Холлі.

Трабл Кельп був не схильний терпіти порушення субординації. Він нахилився до камери впритул, його лоб заповнив увесь крихітний

об'єктив.

— Ти щось сказала, капітане?

— Той, хто це задумав, ще не закінчив. — Холлі теж посунулася ближче до камери. — Зонд — частина якогось більшого плану, і затримувати Артеміса в цій ситуації — найгірше, що ви можете зробити.

— Невже? — Трабл несподівано хихикнув. — Дивно, але в попередньому повідомленні ти написала, що Артеміс злетів з катушок. Це твої точні слова...

Холлі винувато скривилася, глянувши на друга.

— Немає ніякої потреби наводити мої точні слова, сер.

— Тепер «сер»? Твоїми точними словами були, цитую тільки тому, що це твої точні слова: «Артеміс Фаул став божевільнішим, ніж хворий на стрижучий лишай троль, що нахлебтався морської води».

Артеміс кинув на Холлі повний докору погляд, немов кажучи: «Стрижучий лишай? Справді?»

Холлі, махнувши рукою, відмовилася від пояснень.

— То було раніше. Потім я двічі вистрілила в Артеміса, і він прийшов до тями.

Трабл посміхнувся.

— Двічі вистрілила в нього. Вже краще.

— Артеміс потрібен нам,— наполягала Холлі,— щоб у всьому розібратися.

— Як він розібрався з Джуліусом Руттом і командиром Рейн Вінйайєю?

— Так нечесно, Трабле.

Кельп і не думав здаватися.

— Траблом можеш мене називати в офіцерському клубі у вихідні. А поки я для тебе — командир. І я доручаю тобі, ні, наказую затримати людину на ім'я Артеміс Фаул. Ми не будемо забирати його під варту, просто хочеться трохи побалакати з ним тут, унизу. Чого я точно не хочу, так це діяти на підставі якихось його ідей. Усе ясно?

Обличчя Холлі стало дерев'яним, голос — тупим.

— Ясно, командире.

— Потужності капсули вистачить лише на живлення локатора, тому навіть не думай прямувати до берега. Капітане, у тебе вигляд — трохи блідіший, ніж у смерті, отже, гадаю, зайвої магії для маскуванню у

тебе не лишилося.

— Блідіший, ніж у смерті? Дякую, Крабле.

— Крабле, капітане? Крабле?!

— Я хотіла сказати — Трабле.

— Ось так краще. Просто не спускай з Хлопця Брудю очей, оце й усе. Ясно?

Голос Холлі був такий медоточивий, що міг зачарувати навіть ведмедя.

— Мені все ясно, Трабле. Капітан Холлі Шорт, найкраща нянька у світі, до ваших послуг.

— Гмм... — промовив командир тоном, до болю знайомим синові Анджеліни Фаул.

— Саме так, «гмм...» — сказала Холлі.

— Радий, що ми зрозуміли одне одного, — сказав Трабл, і одна його повіка здригнулася, що можна було витлумачити як підморгування. — Я, як твій командир, наказую тобі сидіти на місці і не намагатися вдаватися в те, що відбувається, тим більше за допомогою людини, тим більше за допомогою саме цієї людини. Ти мене чуєш?

— Чую вас чітко і ясно, Трабле, — відповіла Холлі, і Артеміс зрозумів, що Трабл Кельп не забороняє Холлі розбиратись у справі — просто намагається прикрити свій зад відеозаписом на випадок, якщо дії Холлі обернуться трибуналом, як це вже не раз бувало.

— Я теж чую тебе чітко і ясно, командире, — сказав Артеміс. — Якщо це, звичайно, має значення.

Трабл пирхнув.

— Пам'ятаєш блоху під пахвою, Фауле? Її точка зору має для мене більше значення, ніж твоя.

Він зник раніше, ніж Артеміс устиг промовити одну із заздалегідь заготовлених відповідей. І в майбутньому, коли професор Дж. Аргон опублікує біографію Артеміса Фаула «Фаул та Ельфи», яка миттєво стане бестселером, саме ця суперечка буде визнана такою, що має величезне значення, оскільки була однією з небагатьох, де останнє слово не залишилося за Артемісом Фаулом Другим.

Холлі верескнула, але не надто по-дівочому і радше від розчарування.

— Що сталося? — спитав Фоулі. — Мені здалося, розмова закінчилася зовсім непогано. Здається, командувач Трабл Кельп,

відомий як твій бойфренд, дав нам зелене світло на продовження розслідування.

Холлі розвернулася і прибила його поглядом різнобарвних очей.

— По-перше, він мені не бойфренд. Я сходила разок на побачення і розповіла тобі про нього по секрету, оскільки вважала тебе другом, який не плескатиме язиком про це при першій же нагоді.

— І зовсім не при першій. Коли ми пили той чудовий чай, я мовчав.

— Це не стосується справи! — закричала Холлі, склавши долоні рупором.

— Не хвилюйся, Холлі, все залишиться в цій кімнаті,— запевнив Фоулі, вирішивши поки не згадувати про розміщення цієї чутки у себе на сайті www.igogo.gnom.

— І по-друге,— вела далі Холлі,— може, Трабл і віддав мені двозначний наказ, але що ми можемо зробити посеред Атлантики, сидячи в цій нікчемній залізній коробці?

Артемів поглянув на небо.

— Розумієте, з цим я можу вам допомогти. Будь-якої секунди.

Минуло ще кілька коротких митей, але ситуація ніяк не змінилася.

Холлі підняла руки долонями вгору.

— Будь-якої секунди? Справді?

Артемів дозволив собі трохи образитися.

Не в буквальному розумінні. Можливо, знадобиться дві-три хвилини. Напевно, варто йому зателефонувати.

Через п'ятдесят дев'ять секунд щось стукнуло по люку рятувальної капсули.

— Ага,— промовив Артемів таким тоном, що Холлі захотілося його вдарити.

У небі над Атлантикою, за дві години до цього

— А посудинка нічого, між іншим,— сказав Мульч Діггумс і заради цікавості тицьнув кілька кнопок на пульті керування викраденого корабля найманців.

Натиснення однієї з них викликало випорожнення бака з нечистотами на глибоководний шотландський траулер, і гном вирішив припинити експерименти. (Один з рибалок, як виявилось, знімав чайок для університетської курсової роботи «Засоби масової інформації», і в

кадр потрапила падаюча з висоти безформна купа нечистот. У всіх, хто дивився відеозапис, склалося враження, ніби смердюча маса просто виникла в небі, а потім нестримно впала на нещасних моряків. Компанія «Скай-ньюс» розмістила сюжет у Мережі під заголовком «Паніка на юті корабля». Більша частина відвідувачів сайта поставилася до нього як до студентського жарту.)

— І як я не здогадався... — промовив Мульч без найменшої провини в голосі. — На кнопці намальовано крихітний унітаз.

Джульетта, майже впираючись маківкою в стелю, згорбилася на одній з установлених уздовж бортів вантажного відсіку пасажирських лавок, а на іншій лежав Батлер, бо вважав таку позу найзручнішою для польоту.

— Значить, Артеміс перестав спілкуватися з тобою? — спитала вона брата.

— Так,— пригнічено відгукнувся Батлер,— Ладен присягнувся, він перестав довіряти мені. Здається, він перестав довіряти навіть власній матері.

— Анджеліні? Як можна не довіряти місіс Фаул? Це просто дурниця.

— Знаю,— погодився Батлер. — Скажу більше. Артеміс не довіряє близнюкам.

Джульетта здригнулася і стукнулася головою об металеву стелю.

— Ой... Madre de dios!^[9] Артеміс не довіряє Майлсу і Беккету? Ще більша дурниця. Які жахливі диверсії могли скоїти хлопчики трьох років від народження?

Батлер поморщився.

— На жаль, Майле інфікував одну з Артемісових чашок Нетрі, коли хотів узяти пробу для власних дослідів.

— Це навряд чи можна вважати промисловим шпигунством. А що зробив Беккет?

— З'їв Артемісового хом'яка.

— Що?!

— Ну, трохи пожував його лапку. — Батлер засовався в тісному просторі.

Кораблі Народу не призначалися для перевезення гігантських бритоголових охоронців. Утім, голена голова тут не мала значення.

— Артеміс розлютився і заявив, що проти нього існує змова. Він

поставив кодовий замок на двері лабораторії, щоб брати не могли туди увійти.

Джульєтта усміхнулася, хоча розуміла недоречність веселощів.

— Допомогло?

— Ні. Майле простовбичив коло дверей цілих три дні, поки не підібрав правильну комбінацію коду. Списав кілька рулонів туалетного паперу можливими варіантами.

Джульєтта майже боялася поставити наступне запитання.

— А що зробив Беккет?

Поглянувши на сестру, Батлер усміхнувся у відповідь.

— Беккет викопав ловильну яму в парку, а коли Майле упав у неї, запропонував драбину в обмін на правильний код.

Джульєтта схвально кивнула.

— Я вчинила б так само.

— Я теж,— сказав Батлер. — Можливо, врешті-решт Беккет стане охоронцем Майлса. — Він одразу ж відкинув легковажний тон. — Артеміс не відповідає на мої дзвінки. Можеш собі уявити? Думаю, він змінив SIM-карту, щоб я не зміг за ним стежити.

— Але ж ми стежимо за ним.

Батлер поглянув на свій телефон із сенсорним екраном.

— Так, звичайно. Не лише Артеміс знає номер телефону Фоулі.

— І що саме дав тобі цей підлий кентавр?

— Ізотопний аерозоль. Наносиш його на поверхню і дістаєш можливість відстежувати об'єкт за допомогою однієї з мі-пі Фоулі.

— Мі-пі?

— Міні-програма. Фоулі використовує їх для контролю за своїми дітьми.

— І що саме ти оббризкав?

— Артемісові черевики.

Джульєтта хихикнула.

— Він любить, коли вони блищать.

— Авжеж.

— Ти починаєш думати як Фаул, братику.

— Боже, допоможи нам! — гукнув з кабіни Мульч Діггумс. — Тільки зайвих Фаулів світові бракувало.

Усі дещо винувато засміялися.

Гірокоптер найманців уважно досліджував Гольфстрім на північ від

узбережжя Ірландії, рухаючись зі швидкістю, що вдвічі перевищувала максимальну швидкість «Конкорда», потім по довгій дузі перемістився на північний захід, до Атлантики, коли комп'ютер виявив сигнал від Артемісового взуття.

— Артемісові черевики ведуть нас просто до нього,— засміявся Мульч власному жарту.

Батлери не приєдналися до веселоців не з лояльності до хазяїна, який теж іноді любив пожартувати, а тому що Мульч набив рота вмістом холодильника шаттла і вони не зрозуміли, що він сказав.

— Як хочете! — вигукнув Мульч, забризкавши лобове скло слиною із залишками пережованої солодкої кукурудзи. — Я щосили намагаюся говорити людською мовою, а ви, сноби від гумору, не удостоїли моїх зусиль навіть смішком.

Апарат летів за два метри над гребенями хвиль, його антигравітаційні імпульси періодично пронизували поверхню океану, мережачи її циліндричними дірками. Двигун майже не шумів, і його звук зливався зі свистом вітру, а будь-який розумний ссавець, здатний бачити крізь захисні екрани, сприйняв би машину за дуже товстого горбатого кита з дуже широким хвостом і вантажним майданчиком.

— Нам напевно пощастило з цим відром,— зауважив Мульч, чий рот, на щастя, вже спорожнів,— Воно більш-менш само керує польотом. Я просто вставив телефон у паз, відкрив міні-програму і задав курс.

Літальний апарат поведився майже як собака-шукач: раптом зупинявся, загубивши слід, починав розпачливо водити носом, намагаючись знову відшукати ізотоп. Одного разу він пірнув в океан і почав занурюватися вниз, аж поки від тиску не затріщала обшивка і шаттл не позбувся квадратного метра захисного екрана.

— Не хвилюйтеся, людиці,— заспокоїв пасажирів гном. — У будь-якого нашого апарата є підводні двигуни. Крім того, цілком розумно робити засоби пересування водонепроникними, якщо постійно живеш під землею.

Джульєтта хвилюватися не перестала, бо, наскільки вона знала, умовляння Мульча Діггумса заслуговували на таку ж довіру, що й коктейль із «Піттсбурзького Отруйника».

На щастя, підводна прогулянка тривала недовго, і незабаром вони знову летіли над гребенями хвиль. Обійшлося без пригод, за винятком того випадку, коли Мульч, забувши про обіцянку не торкатися до

таємничих кнопок, ледве не встромив апарат

у поцятковане сонячними полисками море, випустивши пучок міні-парашутів для аварійного гальмування.

— Ця кнопка так і притягувала мене,— промовив він на своє виправдання. — Не міг стриматися від спокуси.

Від різкого гальмування Батлер проїхався по лавці і, пролетівши вздовж усього фюзеляжу, врізався в перегородку кабіни. Удар головою об поручні вийшов несильним лише завдяки блискавичній реакції охоронця.

— Обережніше, а то наслідків не обберешся,— сказав Батлер, потираючи садно на маківці. — Сам сказав: для керування цією штукою ти не потрібен.

Мульч засміявся, продемонструвавши страшний, схожий на печеру стравохід.

— Слушно кажеш, Батлере, мій фантастично здоровенний друже. Але я точно потрібен, щоб його посадити.

Дзвінкий і мелодійний сміх Джульєтти, здавалося, відскакував від вигнутих металевих стін.

— І ти, Джульєтто? — докірливо спитав Батлер,

— Годі-бо, братику. Вийшло справді смішно. Ти теж посмієшся, коли Мульч покаже тобі відеозапис.

— А що, є відео? — спитав Батлер, викликавши у супутників новий напад сміху.

Усі ці веселощі аж ніяк не могла відтягнути зустріч Батлера з хазяїном — Артемісом Фаулом. Хазяїном, який більше не довіряв йому і, мабуть, збрехав з метою відправити Батлера на інший континент, використавши Джульєтту, щоб охоронець поїхав напевно.

«Я повірив, ніби моїй молодшій сестрі загрожує небезпека. Як ти міг, Артемісе?»

Коли він нарешті наздожене Артеміса, йому доведеться поставити хлопцеві важкі питання. І відповіді мають задовольнити його, інакше, вперше за багатовікову історію стосунків між їхніми сім'ями, Батлер міг відмовитися від виконання своїх обов'язків.

«Артеміс хворий,— подумав охоронець, оскільки це було єдине раціональне пояснення вчинкам його підопічного. — Він не відповідає за себе».

Можливо, Артеміс і не відповідав за свої вчинки. Але незабаром

йому доведеться за них відповісти.

Гірокоптер найманців нарешті різко зупинився у відкритому океані трохи вище шістдесятої паралелі. На перший погляд, це місце нічим не відрізнялося від багатьох квадратних миль сірої води, що простяглася на всі боки, доки антигравітаційна колона не опустилася на два метри нижче поверхні моря, оголивши гостроверху рятувальну капсулу.

— Обожнюю цей апаратик,— з гордістю промовив Мульч. — Він дозволяє мені здаватися розумнішим, ніж я є.

Вода навколо капсули кипіла і пінилась, поки невидимі імпульси перевіряли поверхню й ущільнювали хвилі для того, щоб апарат міг безпечно зависнути на одному місці. Внизу під оболонкою капсули ці імпульси відлунювали дзвоном.

— Агов! — гукнув Мульч. — Ми тут, над вами!

Батлер просунув голову в кабінку — більше б там нічого не помістилося.

— Ми можемо послати їм повідомлення?

— Послати повідомлення? — перепитав гном. — Ти погано знаєшся на житті злочинців-утікачів. Викравши поліцейський транспорт, ти насамперед викидаєш усе, що здатне передати сигнал у Поліцейську Плазу. Кожен дротик, кожен запобіжник, кожен лінзу. Тут нічого немає. Я знав хлопців, які попалися лише тому, що залишили аудіосистему. Старий трюк Фоулі. Він знає, що погані хлопці люблять слухати гучну музику, тому встановлює в кожен поліцейський шаттл комплект шикарних динаміків і ховає в кожному динаміку гелевий маячок. Тут майже не лишилося техніки.

— Ну?

— Що «ну»? — перепитав Мульч, немов не здогадувався, про що йдеться.

— Як ми будемо зв'язуватися з капсулою?

— У тебе ж є телефон чи ні?

Батлер опустив очі.

— Артеміс не відповідає на мої дзвінки. Він трохи сам не свій.

— Який жах,— сказав Мульч. — Як ти думаєш, у них є їжа? У деяких таких капсулах передбачено недоторканий запас. Жувати доводиться довго, але під пляшечку пива згодиться.

Батлер якраз прикидав, чи заслуговує така зміна теми добрячого ляща, коли у нього задзвонив телефон.

— Це Артеміс,— сказав він, переживши сильніший шок, аніж коли його оточили зомбовані аматори реслінгу.

— Батлере? — почув він голос Артеміса.

— Так, Артемісе.

— Нам треба поговорити.

— Буде краще, якщо розмова мені сподобається,— сказав Батлер і розірвав з'єднання.

Усього кілька секунд пішло на спуск рятувального крісла в капсулу і всього кілька хвилин — на підняття її мешканців у гірокоптер найманців. Холлі залишала капсулу останньою, але спочатку висмикнула шнур затоплення, щоб заповнити баластні цистерни капсули водою і опустити її на дно.

Ледве зачепившись ліктями за край люка, ельфійка почала давати вказівки:

— Проконтролювати канали радіозв'язку ЛЕП. Ми маємо знати, як іде розслідування.

Мульч посміхнувся їй з крісла пілота.

— Ага, розумієш, тут можуть виникнути проблеми, оскільки пташка крадена і все таке інше. Майже жодних засобів зв'язку. До речі, вітаю. Зі мною все гаразд, поки ще живий. Радий урятувати тобі життя. І взагалі, про яке розслідування йдеться?

Холлі, підтягнувшись, залізла на борт і кинула повний співчуття погляд на тонучу капсулу, де до недавнього часу працювала вся апаратура зв'язку.

— Ну що ж,— зітхнула вона. — Доведеться викручуватися з тим, що є.

— Красенько тобі дякую,— ображено промовив Мульч. — їжі не здогадалася взяти? У роті вже кілька хвилин ані крихти.

— Ні, жодної їжі. — Холлі міцно обняла Мульча. Вона була, можливо, однією з чотирьох живих істот у світі, готових із власної волі доторкнутись до гнома. Потім вона зіпхнула ненажеру з крісла пілота і зайняла його місце. — На цьому обмін люб'язностями закінчено. Потім куплю тобі цілий кошик барбекю.

— Зі справжнім м'ясом?

Холлі аж пересмикнуло від самої думки про це.

— Звичайно, ні. Яка гидота!

Батлер сів, швидко кивнув Холлі, а потім зосередив усю увагу на

Артемісові. Той поводився як колишній Артеміс, але без звичної самовпевненості.

— Ну? — промовив Батлер, уклавши в один-єдиний склад значення: «Якщо почуєте мені не сподобається, наші дороги розійдуться».

Артеміс розумів, що в цій ситуації належить, принаймні, міцно обійнятися з друзями, і коли-небудь у майбутньому, після багатьох років медитації, він, можливо, навчиться без збентеження обіймати інших людей, але зараз він зумів лише покласти одну руку на плече Джульєтти і другу — на передпліччя Батлера.

— Друзі, я так шкодую, що збрехав вам.

Джульєтта накрила його долоню своєю, оскільки для неї це було природно, але Батлер підкинув угору руку, немов його хотіли заарештувати.

— Артемісе, Джульєтта могла загинути! Нам довелося битися з натовпом загіпнотизованих фанатів реслінгу і командою гномів-найманців. Нам обом загрожувала смертельна небезпека.

Артеміс відхилився — хвилина душевного хвилювання закінчилась.

— Реальна небезпека? Отже, хтось шпигував за мною. Хтось, кому відомі наші наміри. Очевидно, той самий, хто послав зонд убити Вінйайю і зруйнувати Атлантиду.

Протягом кількох наступних хвилин, поки Холлі перевіряла системи і прокладала курс до місця аварії, Артеміс виклав Батлерові і Джульєтті останні події, залишивши власний діагноз на закуску.

— У мене виник розлад, який Народ називає синдромом Атлантиди. Він аналогічний неврозу нав'язливих станів, але виявляється також у формі марення, слабоумства і навіть роздвоєння особистості.

Батлер повільно кивнув.

— Зрозуміло. Значить, коли ти відсилав мене, ти перебував у владі цього синдрому Атлантиди.

— Саме так. Тоді хвороба була на першій стадії, яка характеризується параноєю як одним із симптомів. Другу стадію ви пропустили.

— На щастя для вас! — гукнула Холлі з кабіни. — Той хлопець, Оріон, був надміру дружелюбний.

— Моя свідомість створила особистість Оріона як альтер его. Артеміда, як ви пам'ятаєте, була богинею полювання, а Оріон, згідно з легендою,— її смертельним ворогом, і вона послала скорпіона вбити його. У моєму розумі Оріон не був обтяжений почуттям провини, що поступово нагромаджувалося в результаті здійснення деяких моїх планів, особливо через те, що я загіпнотизував батьків, викрав Холлі і, головне, дозволив Опал заволодіти свідомістю матері. Можливо, якби я не розважався магією, обійшлося б незначним розладом особистості, хоч би синдромом геніальної дитини, але тепер я розумію, що синдром Атлантиди був неминучий, оскільки всі мої нервові канали вкривала украдена магія. — Артеміс опустил очі. — Я вчинив ганебно. Виявив слабкість і шкодуватиму про це до кінця життя.

Вираз обличчя Батлера полагіднів.

— А тепер з тобою все гаразд? Електричний розряд тебе зцілив?

Увага до Артеміса як до основного доповідача почала набридати Фоулі, і він, відкашлявшись, висловив свою думку:

— Згідно з довідковою мі-пі в моєму телефоні, шокова терапія — архаїчний метод лікування і не приводить до безповоротних наслідків. Позбутися синдрому Атлантиди можна лише шляхом тривалого курсу лікування й обережного вживання психотропних засобів. Дуже швидко нав'язливий стан Артеміса відновиться, і він відчує непереборне бажання завершити свою місію, рахувати предмети і уникати числа «чотири», яке, наскільки я пам'ятаю, в китайській мові співзвучне слову «смерть».

— Значить, Артеміс не видужав?

Артеміс раптом зрадів тому, що крім нього їх у шаттлі п'ятеро. Добра ознака.

— Ні. Я ще не видужав.

«Ознака? Знову починається».

Артеміс стиснув руки, у нього це було фізичним вираженням рішучості.

«Я так швидко не здамся».

І, щоб довести це, навмисно склав фразу з чотирьох слів:

— Усе буде як слід.

— Ого! — вигукнув Мульч, який ніколи не вмів одразу оцінити серйозність ситуації. — Чотири! Жах.

Найперше треба було дістатися до місця аварії, оскільки всі (за

винятком, звичайно, Мульча) розуміли: не міг космічний зонд, що з такою надзвичайною точністю маневрував у атмосфері, потім випадково зіткнутися з в'язничним шаттлом. Дуже скоро викрадений корабель під керуванням Холлі вже мчав в глибинах Атлантики, залишаючи за собою покритий бульбашками слід.

— Щось насувається,— задумливо промовив Артеміс, міцно стиснувши пальці лівої руки, сподіваючись утамувати тремтіння. — Вінйайю усунули, щоб утруднити роботу ЛЕП, потім зонд відкрито передає свої координати, і хтось телефонує, тим самим забезпечуючи владі Атлантиди час на евакуацію, а потім зонд приземляється на шаттл. Пасажирам не пощастило?

— Це одне з так званих риторичних запитань? — поцікавився Мульч. — Ніколи їх не розумів. До речі, коли вже ми заговорили на цю тему, чим відрізняється метафора від порівняння?

Холлі ляснула пальцями.

— Хтось хотів, щоб усі, хто перебував на борту шаттла, загинули.

— Хтось хотів, щоб усі, хто перебував на борту шаттла, вважалися загиблими,— поправив її Артеміс. — Чудовий спосіб сфальсифікувати власну смерть. Минуть місяці, перш ніж у поліції виникнуть підозри, якщо взагалі виникнуть. Непогана фора для злочинця-втікача.

Холлі обернулася до Фоулі.

— Мені треба знати, хто був на борту цього в'язничного шаттла. У тебе є своя людина у Поліцейській Плазі?

Батлер здивувався.

— Своя людина? Я думав, ви всі — свої.

— Ми тепер певною мірою «чужі»,— призналася Холлі. — Мені наказано взяти Артеміса під варту.

Джувльетта плеснула в долоні.

— А ти коли-небудь виконувала наказ?

— Точно кажучи, це наказом не було, крім того, я виконую лише розумні накази. У цьому випадку безглуздо стовбичити в капсулі цілу годину, тоді як наш ворог переходить до другої фази.

— Згоден,— сказав Артеміс, намагаючись говорити спокійно.

— Звідки ми знаємо про другу фазу? — поцікавився Батлер.

Артеміс похмуро посміхнувся.

— Звичайно, існує друга фаза. Нам протистоїть жорстокий і розумний ворог. Кращої нагоди скористатися своєю перевагою йому не

випаде. Кілька років тому я сам учинив би так само. — Звичайний спокій на мить залишив його. — Мені потрібен цей список, Фоулі! — гаркнув він на кентавра. — Хто був у шаттлі?

— Добре, добре, хлопче. Я вже працюю над цим. Доводиться використовувати обхідний шлях, а то мій запит опиниться на столі у Трабла. Це дуже складне технічне завдання.

Кентавр ніколи в житті не признався б, що насправді попросив свого обдарованого племінника Майна зламати сайт поліції і переслати потрібний список. За це Фоулі обіцяв після повернення додому купити юному хакерові величезну порцію морозива.

— Ось, я отримав його від мого... е... джерела,

— Менше слів, більше діла, Фоулі.

Кентавр вивів зображення з екрана свого телефону на стіну. Поряд з кожним ім'ям стояло посилання на базу даних, де зберігалася вся інформація про в'язня, включаючи колір нижньої білизни — мало що, раптом виникне потреба в подібних відомостях, адже серед психологів Народу все більшу вагу набирала теорія про зв'язок кольору боягузів і розвитку особистості.

Мульч побачив знайоме ім'я, що не належало злочинцеві.

— Гей, погляньте! Шаттл вів старий Вішбі. Напевно, йому повернули свідоцтво.

— Мульч, ти його знаєш? — різко спитала Холлі.

Для запеклого злочинця Мульч був надзвичайно образливим.

— Гей, чому так сердито? Я допомогти намагаюся. Звичайно, я його знаю. Інакше з чого б я раптом сказав: «Гей, погляньте! Шаттл вів старий Вішбі. Напевно, йому повернули свідоцтво».

Холлі глибоко вдихнула і нагадала собі, як саме треба спілкуватися з Мульчем.

— Ти, звичайно, маєш рацію. Отже, як ти познайомився зі «старим Вішбі»?

— Правду кажучи, смішна історія. — Мульч облизнув губи і пошкодував, що у роті немає курячої ніжки. — Я утік від нього кілька років тому, коли тебе звинувачували в убивстві Джуліуса. Він так і не заспокоївся. Досі ненавидить мене, ненавидить ЛЕП за те, що його позбавили штурманського свідоцтва. Інколи посилає мені образливі листи. Я посилаю у відповідь короткі відеозаписи, на яких регочу. Це зводить його з розуму.

— Невдаха з каменем за пазухою,— сказав Артеміс. — Цікаво. Ідеальний навідник. Але хто ж його врятував?

Холлі повернулася до списку.

— Цей спрайт, Юнікс. Я заарештувала його. Один із поплічників Турнбола Рута. Холоднокровний убивця. — Ельфійка зблідла — І Боб Регбі тут. І сам Турнбол. Усі вони — з банди Турнбола. Яким чином, заради всього святого, він зумів зібрати свою банду на борту одного шаттла? Комп'ютер десять разів повинен був передати сигнал тривоги.

— Якщо, звичайно... — Артеміс переглядав список на екрані телефону Фоулі. Він торкнувся посилання на досьє Боба Регбі. Світлина і файл відкрилися в окремому вікні, і Артеміс швидко переглянув

дані. — Погляньте, Турнбол Рут ніде не згадується. Згідно із записами, Регбі заарештували за шахрайство з використанням пошти, у нього немає відомих спільників і він не є членом якої-небудь банди. — Він торкнувся іншого посилання і прочитав уголос. — Файл завантажив... містер Вішбі.

Холлі була приголомшена.

— Турнбол Рут! Це все він.

Вона особисто брала участь в арешті Джуліусового брата під час її посвячення в поліцейські. Вона багато разів переказувала Фоулі цю історію.

— Судячи з усього, нашим супротивником є Турнбол Рут, а це дуже погані новини. Та, навіть ураховуючи його інтелект і владу над цим Вішбі, ми не знаємо, як йому вдалося захопити космічний зонд.

— Це просто неможливо,— заявив Фоулі, пирхнувши по-конячому, щоб надати заяві, у яку він сам не надто вірив, більшої переконливості.

— Можливо чи ні, потім обговоримо,— сказала Холлі, вирівнюючи нахил шаттла. — Ми на місці аварії.

На загальну полегкість, викрадений транспорт закінчив занурення, не розвалившись. Найманці, найпевніше, виламали все, до чого дотяглися, щоб зменшити вагу, і напевно працювали ломами дещо нерозсудливо. Одна ослабла заклепка, одна тріщина у зварному шві — і тиск усередині впав би на кілька атмосфер, а сам апарат розчавило б, немов бляшанку з-під лимонаду в руці гіганта, що мав величезну силу і не любив бляшанки з-під лимонаду.

Але посудина уціліла, незважаючи на зловісні зморшки, що раптом виникли по всій довжині фюзеляжу.

— Кому яке діло? — здивувався Мульч, як завжди випустивши з уваги загальну картину. — Це ж навіть не наш корабель. Що зроблять ті найманці? Подадуть на нас до суду? — Але Мульчів гумор був злегка підфарбований почуттям втрати.

«Я ніколи не зможу знову зайти до “П’яного папуги”, — усвідомив він. — А там чудово готували карі. І справжнє м’ясо».

А довкола і під ними снували рятувальні кораблі Атлантиди, буксируючи потерпілі від аварії шаттли і в авральному режимі зводячи герметичний купол, де бригади медиків-чаклунів могли б зцілити поранених. Морські будівельники в екзоспорядженні пробивалися крізь камені та уламки на морському дні, закладаючи губчастий ущільнювач, на якому виросте новий купол. Саме місце аварії нікого особливо не цікавило. Щонайперше треба було подбати про тих, що вціліли.

— Я мушу повідомити про версію, що до цього причетний Турнбол Рут, — сказала Холлі. — Щоб майор Кельп міг урахувати її у своїй роботі.

— Треба діяти самим, — заперечив Артеміс. — Кораблі Небесного міста прибудуть сюди не раніше ніж через годину. Надто пізно. Ми повинні знайти докази, тоді Трабл зможе подати доказову базу Раді.

Пальці Холлі завмерли над телефоном Фоулі. Сперечатися з майором з приводу стратегії ніколи. Вона чудово вивчила характер Трабла — на це не треба було багато часу. Якщо зателефонувати йому зараз, він нав’яже їм свій план, згідно з яким вони повинні будуть стати табором і чекати його прибуття.

Тому замість відеодзвінка вона послала коротке текстове повідомлення, виділивши ім’я Турнбола Рута у списку пасажирів, якого їм мати не належало, і вимкнула телефон.

— Він неодмінно перетелефонує, — пояснила вона. — А я увімкну телефон, коли у нас буде що йому сказати.

Фоулі зміряв її спопеляючим поглядом.

— Я пропущу оновлення хрустбольної ліги! — вигукнув він. — Розумію, для вас це дрібниця, але я зробив передплату.

Артеміс зосередився на розв’язанні проблеми, намагаючись відвернутися від стіни мерехтливих четвірок, що полинула за ним з вікна в мозку і тепер, здавалося, оточувала його з усіх боків.

«Не думай про них, — наказав він собі. — Зосередься на фокусі Гудіні».

— Як Турнболу вдалося вибратися з шаттла живим? — поцікавився він уголос. — Фоулі, у нас є доступ до місцевої системи прихованого відеоспостереження?

— Тільки не з цього корабля. Колись він був чудовим рятувальним апаратом. Я допомагав проектувати цю модель. Якщо ж говорити про рівень оснащення, свого часу наш красень сам-один міг повністю звільнити зону катастрофи. А тепер у нього ледве вистачає засобів запобігти нашому зіткненню зі стіною.

— Значить, у нас немає можливості дізнатися, чи зустрічалися які-небудь кораблі з в'язничним шаттлом?

— Звідси — ні.

— Але я повинен з'ясувати, яким чином утік Турнбол! — вигукнув Артемід, знову втративши самовладання. — Інакше як я зможу його знайти? Хто-небудь ще це розуміє? Чи я залишився один у Всесвіті?

Батлер присунувся до нього, практично обгорнувши своїм величезним тілом.

— Ти все розумієш, Артемісе. Це твій дар. А ми ті, хто втілюємо твої плани в життя.

— Кажу за себе, — перебив його Мульч. — Особисто я сам планую і сам виконую. А якщо й виконую, то без великого бажання, особливо якщо у справу вплутаний Артемід.

У вертикальній зморщі між бровами в Артеміса виступила крапелька поту.

Я знаю, давній друже. Мені необхідно працювати — це єдине, що може мене врятувати. — Він задумався на мить. — Ми можемо проскакувати іонний слід, залишений іншим кораблем?

Звичайно, — відгукнувся Фоулі, — навіть це розтрощене корито не може обійтися без омнідатчика. Він відкрив програму на екрані, і на зображення опустився темно-синій фільтр. Іонні сліди рятувальних кораблів відображувалися як примарні стрічки, що світлячками тягнулися за двигунами. Один такий слід вів до місця зіткнення з боку Атлантиди, а другий, щільніший промінь пронизував глибини від самої поверхні.

Це слід в'язничного шаттла, а це слід зонда. Більше нічого. Як він це зробив?

— Може, він нічого і не робив? — припустила Джульєтта. — Раптом його план не вдався? Останнім часом багато геніїв дуже

лажають, якщо ти розумієш, про що я, Артемісе.

Гой криво посміхнувся.

— Я розумію, що ти намагаєшся сказати, Джульєтто. В основному тому, що ти говориш про це прямо і відкрито, не намагаючись жаліти мої почуття.

— Щиро кажучи, Артемісе,— сказала Джульєтта,— натовп загіпнотизованих фанатів реслінгу нас ледве не затоптав, тому я вирішила тебе трохи провчити. Крім того, я на тебе не працюю, тому ти не можеш наказати мені заткнутися. Гадаю, тобі нічого не варто урізати зарплату Батлерові, але це я вже якось переживу.

Артеміс кивнув Холлі.

— А ви, часом, не родички? — Він зірвався на рівні, мало не вдарившись головою об низьку стелю шаттла. — Фоулі, мені треба спуститися туди.

Холлі постукала пальцем по глибиноміру.

— Жодних проблем. Я обігну цей хребет і сховаюся за ним від рятувальних кораблів. Навіть якщо нас помітять, то подумают, що ми — посланці Небесного міста. У гіршому разі запропонують забратися з місця пригоди.

— Я маю на увазі, мені треба спуститися на дно,— пояснив Артеміс. — У скриньці є скафандр, доведеться взяти в Фоулі телефон і пошукати докази, як у давні добрі часи.

— Як у давні добрі часи,— повторив Мульч. — У футуристичному скафандрі і з чарівним телефоном.

Почувся шквал гучних заперечень:

— Тобі не можна, це дуже небезпечно!

— Я піду замість тебе!

— Навіщо тобі мій телефон?!

Артеміс дочекався, поки крики стихнуть, і, як завжди, коротко і поблажливо, спростував заперечення за пунктами:

— Я повинен спуститися на дно, тому що наступна фаза плану Турнбола неминуче пов'язана з подальшими жертвами, а краще ризикнути кількома життями, ніж поставити під удар життя багатьох.

— Я бачив таке в «Зоряній дорозі»! — утрутився Мульч.

— Спуститися повинен саме я,— вів далі Артеміс,— оскільки скафандр у нас лише один, причому приблизно мого розміру. І якщо я не помиляюся (а ймовірність того, що я помиляюся, дуже мала),

відповідність розміру життєво важлива для застосування скафандрів, якщо, звичайно, не хочеш, щоб очі вилізли з орбіт.

Якби ці слова промовив хтось інший, вони прозвучали б як жарт, покликаний розрядити атмосферу, але у вустах Артеміса Фаула це була проста констатація факту.

— І нарешті, Фоулі, мені потрібен саме твій телефон, тому що, наскільки я знаю твої стандарти, він здатний витримувати надзвичайно високий тиск. Слушно кажу?

— Слушно,— сказав Фоулі, відповівши на комплімент кивком витягнутої голови. — Маєш слухність і відносно відповідності розміру скафандра. Ці штуки навіть не герметизуються, якщо їх не влаштовують твої габарити.

Батлерові все це не подобалося, але врешті-решт він був лише найнятим працівником, хоч Артеміс і не став нагадувати йому про це.

— Я мушу йти, Батлере,— сказав він твердим тоном. — Власний мозок поїдає мене живцем. Думаю, основна проблема — почуття провини. Треба зробити все можливе, щоб спокутати провину.

— І? — спитав Батлер, якого його словами ніскілечки не переконали.

Артеміс витягнув уперед руки, щоб Фоулі надягнув на них рукави костюма.

— І я не дозволю, щоб якийсь осел узяв наді мною гору.

— Осел? — ображено перепитав Фоулі. — У мене, між іншим, любий дядечко — осел!

Насправді скафандр складався з двох костюмів. Внутрішній шар являв собою суцільну мембрану з вмонтованою мережею життєзабезпечення, а зовнішньою оболонкою був риштунок з мінливою поверхнею, що поглинала тиск води і використовувала його для запуску сервомеханізмів. Дуже розумна конструкція, як і всі, розроблені в лабораторії «Кобой».

— «Кобой...» — пробурмотів Артеміс, коли йому на очі потрапив логотип компанії. Навіть людина, що не переймається ознаками, трохи засмутилася б, побачивши ім'я свого залятого ворога на костюмі, покликаному врятувати йому життя. — Не дуже окрилює.

— Ну, ти ж не літати зібрався,— сказав Фоулі, опускаючи прозорий щиток шолома.

— Я певен, ви обоє тільки що грандіозно пожартували,— зауважив

Мульч. Він знову щось жував — решта воліли не замислюватися про те, що саме і де він це взяв. — Та я не певен, бо у мене від ваших жартиків уже розпрямилася та звивина, що відповідає за почуття гумору.

Оскільки Мульч уставляв подібні зауваження практично постійно, решта до цього часу вже ставилися до них як до безглузлого звукового фону.

Фоулі закріпив свій телефон на омнідатчику в передній частині шолома.

— Ось тепер, щоб зірвати його з місця, потрібно, щоб тебе кит ударив хвостом. Телефон витримає будь-яку глибину чи будь-який тиск, окрім того, здатний сприймати мовні коливання і перетворювати їх на звукові хвилі. Тільки постарайся чітко вимовляти слова.

— Тримайся ближче до скелі. — Батлер навіть стиснув долонями шолом, аби переконатися, що Артеміс його слухає. — І при перших же ознаках небезпеки наказ тягнути тебе назад віддаю я, а не ти. Ти розумієш мене, Артемісе?

Хлопець кивнув. Скафандр з'єднувався з майданчиком на корпусі корабля електромагнітним променем високої інтенсивності, покликаним у разі небезпеки забезпечити миттєву евакуацію.

— Просто швидко зніми на телефон Фоулі місце аварії й одразу ж повертайся. У тебе всього десять хвилин, потім доведеться винаходити щось інше. Зрозуміло?

Артеміс ще раз кивнув, хоча, схоже, зовсім не слухав Батлера, думаючи про щось своє.

Велетень ляснув пальцями.

— Артемісе, зосередься! Ще буде досить часу зайнятися твоїм синдромом Атлантиди. А зараз за цими дверима розташовується одна з Атлантичних западин, і над нами шість миль води. Треба весь час бути напоготові, якщо хочеш залишитися живим. — Він обернувся до Холлі: — Все марно. Я скасовую операцію.

Холлі, міцно стиснувши губи, похитала головою.

— Військово-морський статут, Батлере. Ти на борту мого корабля, а значить, виконуєш мої накази.

— Наскільки мені пригадується, привів корабель я.

— Так, дякую, що привів мій корабель.

Артеміс скористався їхньою суперечкою і підібрався ближче до кормового повітряного шлюзу, куди Батлер за ним піти не міг.

— Десять хвилин, давній друже,— промовив він механічним через динаміки шолома голосом. — Потім тягни мене назад.

Батлер раптом подумав про те, що сказала б Анджеліна Фаул, якби дізналася про цю витівку сина.

— Артемісе, стривай. Має бути інший спосіб...

Але його заперечення відскочили від плексигласу, коли перегородка, що відділяла повітряний шлюз,

опустилася вниз зі звуком перекочуваних по дну бляшанки кульок від підшипника.

— Не подобається мені цей підшипниковий звук,— сказав Мульч. — Не дуже він водонепроникний.

Ніхто не став сперечатися. Всі зрозуміли, що він мав на увазі.

В Артеміса, досить було йому опинитися за перегородкою, виникли власні погані передчуття. Аж тепер він помітив назву, дану кораблю найманцями і написану на зовнішніх дверях нібито кров'ю, чого бути ніяк не могло, інакше її давно змило б.

«Мабуть, якийсь розчин на латексній основі»,— подумав Артеміс, але не основа використаної найманцями фарби стурбувала його, а сама назва «Грабіжник», написана, зрозуміло, гномського мовою. Дієслово «грабувати» звучало як «чотиричот», а суфікс «ник», що перетворював дієслово на іменник, звучав як «тир», що означає: одне слово походить від іншого. Якщо відкинути граматику, слово «грабіжник» вимовлялося гномського приблизно як «чотиричотиричотири».

«Чотири, чотири, чотири,— подумав Артеміс, і обличчя його під шоломом зблідло. — Смерть, смерть, смерть».

Ледве він устиг це подумати, як двері шлюзу піднялися, видавши ще гучніший підшипниковий звук, і океан утягнув його в свої темно-сині глибини.

«Не квапся,— наказав собі Артеміс, коли зовнішня оболонка скафандра завібрувала й увімкнула світляні диски на скронях, кінчиках пальців і колінах. — Не рахуй, не систематизуй, роби все, як радив Батлер, і зосередься».

Відчуття від навколишнього середовища не змінилися, хоча він знав, що перебуває під водою. Тіло не відчувало очікуваного опору з боку океану, моторні навикі не ослабли, Артеміс зберіг здатність рухатися зі звичною плавністю, хоча Батлер ніколи б не назвав його рухи плавними.

Усе б нічого, але гігантський кальмар, на чю територію увігнався Фаул-молодший, схопив світляного непроханого гостя десятьма товстими щупальцями і потягнув у своє лігво.

«Ах, міфічний гігантський спрут, Genus Archi-teuthis,— подумав Артеміс з дивною незворушністю перед лицем катастрофи, що заслуговувала найсерйознішого занепокоєння. — Не такий уже він і міфічний, як здавалося досі».

ГЛАВА 9: ЗАБОРОНЕНЕ КОХАННЯ

ТУРНБОЛ Рут познайомився з Леонор Керсбі на далекому гавайському острові Лехуа влітку одна тисяча дев'ятсот тридцять восьмого року. Леонор опинилася там у результаті аварійної посадки — на своєму «локхід-електра» вона приземлилася на північному схилі вулканічного хребта, що утворював острівець, і скотилася у природний канал чудернацької форми, який був відомий під назвою «Замкова Щілина» і перетинав цей клаптик суші від краю і до краю. А Турнбол опинився там тому, що на цьому незаселеному острові містилася його зимова резиденція, де він любив пити вино і слухати джазові записи, плануючи черговий розбій.

Вони були дуже різними, але знайомство в екстремальній ситуації незрідка змушує серця битися частіше і створює правдоподібну ілюзію кохання з першого погляду.

Леонор Керсбі була не лише багатую спадкоємицею з Мангеттена, а й членом-засновником організації жінок-пілотів «Дев'яносто дев'ять», першим президентом якої була Амелія Ергарт. Коли Ергарт пропала безвісти в Тихому океані, Леонор Керсбі запряглася завершити політ, початий її героїчною подругою.

У квітні одна тисяча дев'ятсот тридцять восьмого року вона вилетіла з Каліфорнії зі штурманом і збільшеними паливними баками. Шість тижнів потому Леонор Керсбі прибула в «Замкову Щілину» без того й іншого, втративши їх на безжалісному серпуватому хребті Лехуа. Сама вона вижила дивом, захищена лише каплеподібним ліхтарем кабіни «локхіда».

Юнікс під час щоденного обходу островця натрапив на багату спадкоємицю — та лежала розпростерта на пласкому камені біля самої крайки води. Стан її був далеко не найкращий: зневоднення, складний перелам ноги, лихоманка. Словом, дівчина була при смерті.

Спрайт повідомив про знахідку, чекаючи дістати наказ на знищення, але щось у жіночому обличчі на екрані зацікавило Турнбола. Він велів Юніксові нічого не робити і чекати на нього.

Турнбол узяв на себе клопіт поголитися, зав'язати волосся хвостиком на потилиці і надягнути свіжу мереживну сорочку, перш ніж піднятися ліфтом з печери на поверхню. Юнікс сидів навпочіпки поряд з найпрекраснішою істотою на світі. Навіть із неприродно вивернутою ногою, вкритою кров'ю і саднами, вона здалася Турнболові напрочуд гарною.

Коли він стояв над Леонор під сонцем, що било йому в спину, відкидаючи густі тіні на його обличчя, льотчиця розплющила очі, поглянула на Турнбола і вимовила всього два слова:

— Боже мій...

Відтак вона знову знепритомніла.

Незнайомка заінтригувала Турнбола. Він відчув, як серце, довгі десятиліття вкрите кіркою льоду, починає відтавати. Хто ця жінка, що впала з небес?

— Віднеси її до нас,— наказав він спрайтові. — Використай усю магію, яка є, щоби зцілити її.

Юнікс, як завжди, виконав наказ без заперечень. Чимало інших заступників завагалися б, чи так уже розумно витратити рештки танучих магічних активів банди на зцілення людини. Був у них один новачок, що зберіг приблизно половину своєї магії. Якщо вичерпається і вона, хто знає, коли їм удасться поповнити запаси?

Але Юнікс не став заперечувати чи скаржитися, так само як і решта, оскільки всі знали, що Турнбол скигління не терпить і що скиглії зазвичай опиняються в якому-небудь дуже незатишному місці, чекаючи на майбутнє, сповнене страшних мук.

Отже, Леонор Керсбі перенесли до печери і почали виходжувати. На ранніх стадіях зцілення Турнбол не брав у процесі активної участі, волюючи з'являтися за мить-другу до того, як Леонор опритомніє, щоб у неї створювалося враження, ніби він постійно перебуває поруч. Перший час дівчина лише спала, але через кілька тижнів їй стало набагато краще і вона почала розмовляти, спочатку невпевнено, але потім питання посипалися з неї, як горох з мішка — Турнбол ледве встигав на них відповідати.

— Хто ти?

— Чим займаєшся?

— Як ти мене знайшов?

— Чи живий мій штурман П'єр?

— Коли я зможу летіти далі?

Зазвичай Турнбол ставився до запитань так само, як до скигління, але на кожне питання Леонори Керсбі поблажливо посміхався і відповідав якнайдетальніше.

«Чому? — дивувався він. — Чому я терплю цю жінку, замість того, щоб, як заведено, кинути її на поживу акулам? Я витрачаю на неї час і магію у надмірних кількостях!»

Турнбол почав думати про обличчя Леонори, коли не дивився на неї. Плескіт хвиль нагадував йому її сміх. Часом він був певен, що чує, як вона кличе його, хоча був на іншому кінці острова.

«Дорослішай, дурню! — переконував він себе. — Який з тебе романтик?»

Але серце не обдуриш, і дуже скоро Турнбол Рут зрозумів, що кохає Леонор Керсбі. Він скасував два набіги на федеральні сховища золотих злитків, щоб залишитися поряд з нею, облаштував свій кабінет у її кімнаті і працював, поки вона спала.

Леонор Керсбі теж покохала його. Знала, що він не людина, але все одно покохала. Він розповів їй про все, крім насильства. Турнбол видавав себе за революціонера, що переховується від несправедливої влади, і вона повірила йому. А як же інакше? Для неї він був сміливий герой, що врятував їй життя, а Турнбол потурбувався, аби його дружки не розвіяли цих ілюзій.

Коли Леонор достатньо поздоровішала, Турнбол на своєму шаттлі підняв її на вершину Евереста, і вона розплакалася від захоплення. Вони кружляли над вершиною в білосніжному серпанку, і Турнбол поставив питання, що мучило його вже два місяці.

— Люба, коли твої очі вперше зустрілися з моїми, ти сказала: «Боже мій...» Чому?

Леонор витерла сльози.

— Турнболе, я вмирала. Ти сміятимешся... напевно, подумаєш, що я дурненька.

Рут узяв її за руку.

— Ніколи так не подумаю. Ніколи.

— Добре. Я скажу. Турнболе, я тоді вирішила, ніби вже померла, а ти — несамовитий і прекрасний ангел, що прийшов забрати мене на небеса.

Турнбол не став сміятися і не подумав, що вона дурненька. Тієї

миті він зрозумів, що ця прекрасна мініатюрна жінка — його кохання на все життя і повинна належати лише йому.

Тому коли Леонор заговорила про повернення до Нью-Йорка, де, за її словами, Турнбол стане справжньою сенсацією, він проколов великий палець голкою, написав кров'ю руно поневолення і приготував собі вечерю з кореня мандрагори з рисовим вином.

Венеція, Італія, наш час

Гігантський аморфобот ніс Турнбола Рута до коханої, що чекала втікача коло підвального причалу в їхньому власному будинку у Венеції. Цей чотириповерховий палаццо збудували під керівництвом самого Турнбола одна тисяча сімсот дев'яносто восьмого року з найкращого реконструйованого італійського мармуру з додаванням розроблених Народом полімерів. Отриманий матеріал поглинав напругу, викликану поступовим зануренням міста, без утворення тріщин.

Мандрівка забрала кілька годин. Увесь цей час аморфобот підтримував життя Турнбола і його товаришів, періодично спливаючи на поверхню для поповнення запасів кисню в клітинах і роблячи краплинні внутрішньовенні вливання соляних розчинів для живлення. Турнбол даремно часу не гаяв і, підімкнувшись до комп'ютера в череві аморфобота, перевіряв, чи все готово до здійснення наступної фази його плану.

Турнболові дуже сподобалося працювати в такому захищеному середовищі, дивлячись на світ, що проносився повз нього. Він нічим не ризикував і при цьому контролював ситуацію.

У безпеці...

Краєм ока крізь каламутний шар гелю Турнбол помітив на фізіономіях Боба Регбі і Чинга Майла вираз, близький до благоговіння, вочевидь викликаний ефектним способом їхньої втечі. Благоговіння. Приємна річ.

У міру наближення до берегів Італії Турнбол відчув, як спокійне самовдоволення залишає його і в шлунку заворушилася змія тривоги.

«Леонор, як я скучив за гобою!..»

Відтоді як Турнбол дістав доступ до комп'ютера, вони писали одне одному, не пропустивши ні дня, але Леонор навідріз відмовилася брати

участь у сеансах відеозв'язку, і Турнбол, звичайно, знав чому.

«Для мене ти завжди будеш вродливою, кохана».

Аморфобот минув увесь Великий канал, огинаючи гори сміття, і нарешті зупинився біля єдиних підводних воріт, обладнаних омнідатчиком. Бот блимнув датчику, датчик блимнув у відповідь і, розпізнавши своїх, не став розстрілювати їх зі встановлених у нішах колон «Нейтрино», а відчинив ворота.

Турнбол підморгнув своїй команді.

— Хвала богам, обійшлося. Іноді ворота поводяться не так доброзичливо. — Гель, що огортав зуби, утрудняв мову, але Турнбол визнав це зауваження гідним витрачених зусиль. Леонор погодилася б із ним.

Команда нічого не відповіла, бо всі її члени разом займали простору менше, ніж сам капітан. їх притисло один до одного, як солоних морських равликів у бляшанці.

Бот витягнувся і легко прослизнув у вузький канал, що вів до підземного причалу. Темряву порушували освітлювальні стрічки, тунель ішов усе глибше під будинок. Нарешті бог обережно випустив Турнбола на похилий майданчик. Капітан опорядив на собі одяг, тугіше зав'язав хвостик на потилиці і повільно попрямував пандусом до тендітної фігурки, що чекала на нього.

— Приспи решту,— наказав він боту. — Мені треба поговорити з дружиною.

Плазмовий заряд поширився по боту, позбавивши пасажирів свідомості. Юнікс ледве встиг закотити очі, перш ніж відключитися.

Турнбол невпевнено ступив крок уперед, немов юний ельф перед першим побаченням.

— Леонор? Кохана, я повернувся додому, до тебе. Ну ж бо, поцілуй мене.

Його дружина виступила з півтемряви, важко спираючись на тростяний ціпок з ручкою слонової кістки. Ревматизм скрючив її пальці, запалені суглоби розпухли, пишні мережива спідниці не могли приховати неприродний вигин тіла і тонкі гострі кінцівки. Одне око дивилося вниз, друге зовсім не розплющувалося, потемніле обличчя поорали глибокі старечі зморшки.

— Турнболе. Гарний, як завжди. Як же дивно бачити тебе на волі. Леонорин голос змучено скрипів, немов вимовляти слова для неї було

боляче. — Тепер, коли ти вдома,— промовила вона, затинаючись,— я можу дозволити собі померти.

У Турнбола завмерло серце. Потім забилося шалено, лоб ніби скувало розпеченим обручем. Усі подвиги, усі звершення раптом виявилися марні.

— Ти не можеш померти! — видихнув він, люто натираючи великий палець, щоб розігріти руну. — Я кохаю тебе. Ти потрібна мені!

У Леонори затремтіли повіки.

— Я не можу померти? — повторила вона. — Але чому. Турнболе? Я занадто стара, щоб жити. Лише надія побачити тебе підтримувала в мені життя, але мій час пішов без вороття. Я ні про що не шкодую, лише про те, що ніколи не піднімуся в небо. Я так хотіла, але не могла... Чому?

«Моя влада над нею слабшає. Старе заклинання вичерпало силу».

— Ти вибрала життя зі мною, кохана. — Він бігом здолав останні сходинки, що розділяли їх. — Але я знайшов секрет вічної молодості, скоро ти знову станеш молодою і зможеш літати, куди захочеш.

Турнбол відчув легеньке стискання, коли її тендітні пальці стиснули його руку.

— Ах, якби це було так, коханий.

— Так і буде,— відповів Турнбол і повів дружину до ліфта. — А тепер ти повинна відпочити. Мені треба багато що зробити перед нашим від'їздом.

Леонор слухняно йшла поруч, як завжди не в змозі опинатися чарівливості свого чоловіка.

— Упізнаю свого Турнбола. Ти завжди мене рятуєш. Коли-небудь і я врятую тебе.

— Ти й так рятуєш мене,— щиро промовив Турнбол. — Щодня.

Серце кольнуло почуття провини, адже він знав, що ніколи не дозволить Леонор знову піднятися в повітря. Якщо вона злетить, то може полетіти назавжди.

Немічність Леонори вразила і злякала Турнбола. Якимсь чином саме одруження з ельфом уповільнило процес старіння, але тепер вона, схоже, не могла більше затримувати свою кончину. І тоді Турнбол узяв свій страх за дружину, обернув його на лють і обрушив на свою команду.

— Нам випала історична нагода,— кричав він банді, що зібралася

докупи в бібліотеці на другому поверсі,— завдати удару в самісіньке серце нашого найлютішого ворога і здобути невичерпне джерело магії! Якщо хтось із вас, тюремних пацюків, зірве здійснення цього плану, над розробкою якого я працював довгі місяці сам, на цій планеті не знайдеться місця, де ви зможете сховатися від мене. Я знайду вас і здеру скальпи з ваших голів. Усім ясно?

Куди вже ясніше. Традиційно погрози Турнбола були розпливчасті і кучеряві, та якщо він переходив до конкретики, всі розуміли: капітан справді на межі.

— Чудово, чудово... — Турнбол перевів подих. — Іntenданте, все готово?

Іntenдант Арк Сул виступив наперед. Незвично високий для гнома, він до недавнього часу служив офіцером у відділі внутрішніх розслідувань ЛЕП. Бувши розжалуваний у рядові за результатами перевірки етичності методів його роботи, Сул вирішив перетворити накопичені за десятиліття знання і досвід розслідування кримінальних злочинів на золото, до якого гноми відчували нестримний, майже гіпнотичний потяг. Він розмістив оголошення з пропозицією своїх послуг у «П'яному папузі», незабаром з ним зв'язався Турнбол (звісно, анонімно), і аж тепер вони зустрілися віч-на-віч.

— Усе готово, капітане,— доповів Сул, чітко виструнчившись. — Шаттл, викрадений з парку ЛЕП, переобладнано в санітарний транспорт Атлантиди. Мені вдалося неабияк скоротити бюджет, і я дозволив собі замовити для вас кілька нових комплектів парадної форми.

— Чудова робота, інтенданте,— сказав Турнбол. — Твоя частка збільшилася на три відсотки. Ініціатива винагороджується. Ніколи не забувай про це.

Він потер руки.

— Коли ми можемо розпочати операцію?

— Коли накажете, капітане. Санітарний транспорт стоїть біля пірса і готовий відчалити.

— Лазер?

— Модифіковано згідно з вимогами. Поміщається в кишені.

— Ти починаєш мені подобатись, Суле. Продовжуй у тому ж дусі, і скоро станеш рівноправним партнером.

Арк ледь помітно вклонився.

— Дякую вам, сер.

— Утрати в процесі закупівель?

— Не з нашого боку, сер.

— А інша сторона нікого не хвилює.

Турнболу подобалося, коли не обходилося без крові. Це надавало справі додаткові ваги.

— Отже, всі ми знаємо, що я — себелюбний ельф, і це дозволяло нам жити і мати великі успіхи, за винятком нашого недавнього ув'язнення на радість Раді. Якщо я дістану бажане, ми всі станемо до біса багаті. А я хочу здобути джерело магії, досить сильне, щоб повернути моїй дружині молодість. Якщо ж зазначене джерело за одним заходом і ваші мрії здійснять, я лише порадію. До недавнього часу невичерпних джерел не існувало, але тепер з Гібраса повернулися демони разом з могутнім чаклуном. Це молодий демон з дивним ім'ям Номер Перший.

— Дрібний підлесливий вискочка,— зауважив Сул. — Відмовлявся віддавати честь і носити уніформу.

— Знімаю один відсоток частки за те, що перебив,— спокійним тоном промовив Турнбол. — Якщо повториться, відрубаю руку.

Арк відкрив був рота, щоб вибачитися, але, подумавши, вирішив обмежитися ще одним кивком.

— Ти новачок. Незабаром усе зрозумієш. А якщо не зрозумієш, містер Регбі, принаймні, поїсть досхочу. Він обожнює кінцівки.

Гном підтвердив це, клацнувши величезними зубами.

— Отже, продовжуємо, без перерв: тепер у Небесному місті є демон-чародій. Якщо ми захопимо його, він забезпечить нам вічний захист і поверне мені Леонор. Питання є?

Боб Регбі підняв палець.

— Що, містере Регбі?

— А до цього Номера Першого важко дістатися?

— Чудове запитання, містере Регбі. Судячи з усього, ти не такий дурний, як здаєшся. І ти маєш рацію. Зазвичай таку поважну особу ховають, як останнього черв'яка-вонючку на вечірці гномів біля мулистого ставка, але, коли трапляється лихо в морі, коли медичний персонал працює з граничною напругою, такого могутнього чаклуна направляють у розпорядження медиків. Таким чином, наш демон опиниться на борту підводного човна «Ностреміус», що являє собою плавучий шпиталь.

Обличчя гнома розпливлося в широкій посмішці.

— А у нас є підроблений санітарний транспорт. — Саме так, Бобе. Ти швидко схоплюєш.

У Чинга теж виникло питання.

— Якщо він і справді такий могутній... мабуть, ЛЕП одразу кинеться за нами, щоб його повернути?

Саме це питання і хотів почути Турнбол. Він був у захваті від ходу презентації.

— Дозволь відповісти тобі питанням на питання, щоб змусити твій мозок працювати, бо я вірю, що ти не просто тупий гоблін. Ти розумієш, навіщо я влаштував зіткнення космічного зонда з в'язничним шаттлом?

Кол, зосередившись, зморщив зміїну морду і неухважно облизав очні яблука.

— Я думаю, ти влаштував це, щоб лепреконці вирішили, ніби ми загинули.

— Правильно, містере Майл. Я організував цю страшну катастрофу для того, щоб усі повірили в нашу загибель. — Турнбол знизав плечима. — Ніскільки не шкодую про це. Ми перебуваємо у стані війни з лепреконцями, як ти їх назвав. Наступна катастрофа, може, і викличе у мене децицію жалю. Я трохи сентиментальний щодо лікарень: адже в одній з них я народився.

Гном підняв той самий палець.

— Е... капітане, ти пожартував?

Турнбол чарівно посміхнувся.

— Авжеж пожартував, містере Регбі.

Боб Регбі зареготав.

Атлантична западина, наш час

Артеміс Фаул відчув, як щупальця гігантського кальмара стискають його. Сферичні присоски завбільшки з блюдце, укриваючи слизом поверхню, обліпили скафандр. Розташовані кільцями всередині кожного присоска гострі, як лезо, хітинові зуби несамовито намагалися вгризтися в захищені скафандром кінцівки і тулуб Артеміса.

«Два щупальці і вісім рук, наскільки я пам'ятаю,— подумав Артеміс. — Тобто дві четвірки. Помри! Помри!»

Артеміс трохи не захихикав — навіть перебуваючи в смертельних

обіймах найбільшого кальмара з усіх будь-коли бачених людьми, він не міг позбутися імпульсивної поведінки.

«Дуже скоро я знову почну рахувати слова».

Коли гострі присоски не змогли дістатися до ніжної плоті всередині скафандра, кальмар прибрав від Артеміса величезну мантию.

Потім чудовисько почало бити здобич одним з двох довгих щупалець, розмахуючи ним, як булавою. На Артеміса обрушився нищівний удар, але скафандр витримав.

— Раз, два, три, чотири, п'ять! — задирливо закричав Артеміс. — Надягай скафандр, підемо гулять!

«Вірші з числівниками. Повертаємося на вихідну позицію».

Щупальце ще тричі цвѐохнуло по скафандру, потім обвило корпус Артеміса товстими кільцями і засунуло його шолом глибоко в скреготливий дзьоб кальмара. Фаулу завжди уявлялося, що саме такий звук виникне, якщо гігантський кальмар спробує розкусити шолом скафандра.

«Якщо виберуся звідси, почну думати про дівчат — як нормальний п'ятнадцятирічний підліток».

Через кілька хвилин, протягом яких в Артеміса кілька разів завмирало серце, кальмарові, вочевидь, набридло це заняття, і він відкинув Артеміса на купу кісток та іншого сміття, що нагромадилося на виступі підводної скелі.

Артеміс, лежачи на спині, спостерігав, як чудовисько розпрямило мантийну порожнину, увібравши в себе сотні галонів морської води, потім скоротало мантию і миттєво зникло в чорній як смола безодні поблизу.

Хлопець відчув, що в цих обставинах цілком виправдано вдатися до вульгаризму.

— Вау! — видихнув він. — Ця тварюка, мабуть, найстрашніша з усього того, що будь-коли намагалось мене вбита.

Трохи згодом частота пульсу в Артеміса впала майже до норми, миготливий індикатор датчика роботи серця на скафандрі згас, і Фаул відчув, що може пересуватися, не ризикуючи зазнати нападу нудоти.

— Я змінив дислокацію,— промовив він на випадок, якщо телефон Фоулі, прикріплений до шолома над щитком, пережив обійми кальмара. — Спробую визначити своє місцезнаходження, щоб ви могли врятувати мене.

— Змінив дислокацію? — перепитав Фоулі, чий голос передавався ледве помітною вібрацією шолома і тому, здавалося, лунав з усіх боків. — М'яко сказано. Спробуємо тебе наздогнати.

— Постарайся знайти які-небудь орієнтири,— пролунав інший голос, що належав Батлерові. — Ми використаємо їх для тріангуляції із сигналом телефону Фоулі і точно визначимо твоє місцезнаходження.

План, був, м'яко кажучи, відчайдушний, але Артемід розумів: краще робити хоч щось, аніж просто сидіти і чекати, коли кінчиться повітря.

— До речі, скільки у мене кисню?

На це технічне питання відповів, звичайно, Фоулі.

— Скафандр обладнано зябрами, вони добувають кисень прямо з океану. Отож ти дихатимеш навіть після смерті, так би мовити. А втім, смерть тобі не загрожує.

Хлопець перевернувся і став накарачки. Тіло слухалося не до кінця, оскільки ще не відійшло від шоку, викликаного нападом головоногого, але скафандр працював ідеально (згодом він здобуде галузеву премію саме за те, як функціонував у цих обставинах).

«Ступи п'ять кроків,— наказав собі Артемід. — Саме п'ять. Ні в якому разі не зупиняйся... за крок до п'яти».

Артемід ступив п'ять невпевнених кроків, щоразу перевіряючи поверхню виступу, перш ніж поставити ногу, і намагаючись не впасти у прірву. Найпевніше, падіння він переживе, але ні найменшого бажання видряпуватися по скелі назад він не мав.

— Я на довгому пласкому козирку, на краю прірви,— промовив він неголосно, побоюючись потривожити яких-небудь чутливих до вібрації морських мешканців — акул, наприклад.

Судячи з усього, кальмар скинув його в якусь подобу лігва. Спати тут чудовисько не спало, але явно харчувалося і збирало уподобані речі. Артемід розгледів кілька скелетів, включаючи гігантські ребра кашалота, на які спочатку подумав, що то шпангоути потерпілого від аварії корабля. У купі попадалися невеликі човни, величезні бронзові гвинти, блискотливі шматки кварцу, фосфоресцентні камені, ящики різних розмірів і навіть пом'ятий помаранчевий батискаф з вишкіреними скелетами всередині.

Артемід квапливо відійшов від нещасного апарата, хоча розум підказував, що скелети не можуть завдати йому шкоди.

«Вибачте, але на цьому етапі я не дуже довіряю своєму розуму».

Фаула здивувало, що серед цього мотлоху немає предметів, виготовлених Народом, хоча Атлантида — буквально за перевалом. Та трохи згодом він переконався, що це не так. Буквально за десять метрів од нього над поверхнею виступу плавав невеликий залізаний кубик комп'ютера з легко впізнаваним маркуванням.

«Ні, стривай, не плаває. Висить усередині гелю».

Артемід обережно доторкнувся до речовини, жодної реакції, лише іскорка проскочила з легким шипінням. Тоді він сміливо сунув руку до плеча всередину і схопив кубик за ріжок. Завдяки потужності сервомоторів він легко дістав комп'ютер з гелю.

«Напевно, уламки зонда»,— подумав він і голосно промовив:

— Дещо знайшов. Можливо, це має стосунок до справи. Фоулі, ти бачиш?

Відповіді не було.

«Треба повернутися на корабель або спуститися у вирву, що залишилася після зіткнення. Однаково куди, тільки б подалі від гігантського кальмара, що прагне згризти з мене м'ясо і висмоктати кістковий мозок».

Артемід одразу пошкодував про слова «висмоктати кістковий мозок» — уява намалювала надто натуралістичну картинку, і його знову трохи не знудило.

«Я навіть не знаю, куди йти,— подумав хлопець. — Уся ця операція суперечить здоровому глузду. Чи великий шанс відшукати доказ на дні океану?»

Як згодом виявилось, ключовий доказ він за іронією долі тримав у цю мить у своїх руках.

Фаул покрутив головою, сподіваючись вихопити з темряви променем вмонтованого в шолом прожектора щось, здатне навести на потрібну думку. Проте крім майже прозорої риби, що штовхала вперед своє роздуте тіло куцими плавцями і фільтрувала планктон через круглі ніздрі, нічого не траплялося.

«Бодай щось би сталося!» — подумав Артемід з легким присмаком відчаю. Він раптом усвідомив, що стоїть на дні океану на глибині шести миль і не уявляє подальшого порядку дій, і це його зовсім не обнадіяло. Фаул-молодший завжди чудово справлявся з тиском, але тиск цей зазвичай мав інтелектуальну природу (такий, наприклад, відчуває

шахіст у кінці втомливого матчу), а не фізичну і не загрожував потрощити кістки і витиснути з легенів усе повітря, до останньої бульбашки. Реальний тиск води.

Проте дещо вже відбувалося: кальмар повернувся і тягнув у своїх щупальцях щось схоже на носовий конус космічного зонда.

«Цікаво, навіщо він йому? — подумав Артеміс. — Працює майже як інструментом».

Але для чого? Який горіх вирішив розколоти цей морський гігант?

— Мене! — випалив Артеміс уголос. — Горіх — це я!

Хлопець міг присягнутися, що кальмар підморгнув йому, перш ніж опустити п'ятитонний уламок космічного корабля на шматочок м'яса у блакитній шкаралупі.

— Я — горіх! — знову крикнув Артеміс, треба сказати, з відтінком істерики в голосі.

Він позадкував по виступу. Двигуни скафандра лише трішечки додавали йому швидкості. Але цих метрів за секунду виявилось досить, щоб відчути ударну хвилю, але не сам удар. Ніс зонда устряв у скелю, як тесак у м'яке м'ясо, вибивши клиноподібний провал, тріщина від якого побігла в Артеміса прямо між підшвами.

«Ось і користі від тієї геніальності, — з гіркотою подумав Артеміс. — Один широкий жест, і ти перетворюєшся на корм для риб».

Кальмар висмикнув знаряддя зі скелі і високо підняв його, накачуючи мантійну порожнину водою для наступного удару. Хлопець опинився в буквальному розумінні припертий до стіни. Діватися було нікуди, і він був легкою мішенню.

— Батлере! — гукнув Артеміс суто за звичкою.

Він, звичайно, не розраховував, що його охоронець раптом матеріалізується поряд з ним, але навіть коли б гігант зумів дістатися сюди, його чекала б лише загибель.

Кальмар примружив одне величезне око, ретельно прицілюючись.

«А ці тварюки куди розумніші, ніж гадають учені, — подумав Артеміс. — Шкода, не вдасться написати про це статтю».

Носовий конус почав опускатися, стискаючи воду і розштовхуючи її в різні боки. Метал закрив Артемісові поле зору, і хлопець раптом усвідомив, що саме цей ніс уже двічі замалим не розчавив його: спочатку на льоду, тепер під водою.

«А за третім разом він мене все-таки розчавить».

Але вийшло знову «майже». На внутрішньому екрані шолома запульсувало червоно-жовте коло, що означало, як сподівався Артеміс, відновлення електромагнітного зв'язку між ним і кораблем.

Так і виявилось насправді. Фаул відчув легке посмикування, а потім потужний ривок відірвав його від виступу і потягнув угору до навислого над скелею корабля найманців. Промінь ліхтаря його шолома висвітив магнітну пластину на череві корабля.

Внизу гігантський кальмар пожбурих імпровізований молоток і кинувся навздогін.

«Мабуть, ближче до пластини моя швидкість знизиться»,— з надією подумав Артеміс.

Швидкість не знизилася, але зіткнення з кораблем вийшло таки менш болючим, ніж потенційний удар озброєного гігантського кальмара.

Зазвичай водолаза миттєво втягували всередину, але цього разу Холлі вирішила, що раціональніше залишити Артеміса зовні і спробувати збільшити відстань між ними і гігантським спрутом. Згодом Артеміс визнав правильність цього рішення, але в ту мить не стримався від розпачливого крику.

Він обернувся і побачив масивну голову кальмара, що кулею летів навздогін. Його щупальці оберталися, ніби скакалки, лише ці скакалки, усіяні присосками з гострими як бритва зубами, цілком могли розчавити бронетранспортер, не кажучи вже про їхню здатність маніпулювати інструментами.

— Холлі! — закричав Артеміс. — Якщо ти чуєш мене... Швидше!
Вона вочевидь його почула.

Холлі опустила корабель майже на саме дно залишеної після аварії вирви і, лише переконавшись по приладах, що кальмара немає, перевернула магнітну пластину, перемістивши Артеміса, який усе ще притискав до грудей чарівну коробочку, у повітряний шлюз.

— Гей, погляньте! — вигукнув Мульч, коли з перехідної камери злилася вода. — Це ж горіх! — Він, завиваючи, забігав колами по відсіку. — Я горіх, я горіх! — Гном зупинився і реготнув. — Я ледве не луснув од сміху.

Батлер поспішив до Артеміса.

— Діггумсе, не чіпляйся. Він тільки що бився з гігантським кальмаром.

Та це не справило на Мультча ані найменшого враження.

— Пам'ятаю, одного разу я закусив одним з них. Причому великим, а не дрібною, як оце наш.

Батлер допоміг Артемісові зняти шолом.

— Переломи є? Можеш поворушити пальцями на руках і ногах? Назви столицю Пакистану.

Артеміс відкашлявся і витягнув шию.

— Переломів немає. Пальці ворухнуться, а столиця Пакистану — Ісламабад, який, варто зауважити, побудований, щоб бути столицею.

— Добре, Артемісе,— сказав Батлер. — З тобою все гаразд. Не проситиму порухувати до п'яти.

— Я волів би рахувати п'ятірками, якщо ти не проти. Фоулі, вітаю. Ти створив надзвичайно міцний телефон з чудовою програмою стеження.

Холлі висунула водяні закрилки, щоб знизити швидкість корабля.

334

— Що-небудь знайшов?

Артеміс простягнув їй системний блок.

— Уламки після аварії зонда. Цю штуку вкривав якийсь гель. Цікава структура, напхана кристалами. Твоя робота, Фоулі?

Кентавр, цокаючи копитами, підійшов до нього і взяв металеву коробку.

— Перед вами серце аморфобота,— з гордістю сказав він. — Ці малята ідеальні фуражири. Здатні поглинати все що завгодно, включаючи один одного.

— Може, вони й Турнбола з його хлопцями ковтнули? — напівжартома припустила Джульєтта.

Артеміс уже збирався пояснити звичним поблажливим тоном неможливість подібного результату, коли раптом до нього дійшла не лише можливість, а й імовірність такого розвитку подій.

— Вони не запрограмовані на рятувальні операції,— заявив Фоулі.

Холлі сердито глянула на нього.

— Якщо ти ще раз скажеш, мовляв, ці аморфобота не запрограмовані на те-то й те-то, я особисто поголю тобі зад, поки ти спиш.

Артеміс підповз до сталеві лавки.

— Тобто ви, панове, всю дорогу знали про існування цих

аморфоботів?

— Авжеж знали. Вони напали на нас в Ісландії. Пам'ятаєш?

— Ні, я лежав непритомний.

— Правильно. Здається, років сто минуло відтоді.

— Значить, я даремно бився з кальмаром?

— Зовсім не даремно. Я б установив з'єднання лише через кілька хвилин, і то не факт. — Фоулі набрав на телефоні код для від'єднання від скафандра. — А тепер перевіримо його мізки.

Кентавр під'єднав телефон до мозку аморфобота і, побачивши, як засвітився екран, мало не умлів від захоплення. Виконавши кілька тестів, він легко виявив приховану програму.

— Є над чим подумати. Боту задали нові параметри місії, причому через блок керування орбітою. І в даний момент він досить зворушливо наказує гелю вбити нас. Ось чому ми не виявили жодного зовнішнього втручання. Його просто не було. Була проста шпигунська програма — кілька рядків коду. Її легко знищити.

Що він і зробив натисненням кількох клавіш.

— А де цей блок керування? — поцікавився Артеміс.

— У моїй лабораторії, в Небесному місті.

— У ньому могли подовбатися?

Фоулі не довелося довго думати, перш ніж відповісти.

— Це неможливо, і, повірте, я не намагаюся, як завжди, зняти відповідальність з мого устаткування. Я перевіряю його майже щодня. Буквально вчора виконав системну перевірку і не побачив нічого

незвичайного в статистичних даних керування орбітою. Тому, хто це влаштував, довелося завантажувати інструкції в зонд кілька тижнів, якщо не місяців.

Артеміс заплющив очі, щоб не бачити примарних блискотливих четвірок, які повернулися і почали із злісним шипінням кружляти салоном шаттла.

«Я зумів пережити напад гігантського кальмара, а тепер боюся шиплячих четвірок. Грандіозно».

— Мені треба, щоб усі сіли на протилежну лавку в ряд за зростом.

— Це говорить синдром Атлантиди, хлопче,— зауважила Холлі. —

Пручайся.

Артеміс закрив долонями очі.

— Будь ласка, Холлі. Заради мене.

Мульча вочевидь розважала нова гра.

— Ми повинні взятися за руки? Чи співати хором? Як щодо: «П'ять — нумо співать, чотири — хочеш зефіру»?

— Вірші з числівниками? — скептично уточнив Артемів. — Смішно. Прошу вас, сядьте так, як я попросив.

Неохоче і з бурчанням друзі підкорилися. Фоулі і Мульч засперечалися, хто з них двох менший. У тому ж, хто найвищий, жодних сумнівів не виникло. Батлер згорбився на краю лавки, мало не торкаючись підборіддям колін. Поряд з ним сіла Джульєтта, за нею — Фоулі, потім — Мульч і, нарешті, Холлі, що встигла поставити передачу на нейтрал.

«П'ятеро, — подумав Артемів. — П'ятеро друзів, які збережуть мені життя».

Не знімаючи скафандра, він сів навпроти, збираючи сили й думки.

— Фоулі, — сказав він нарешті. — Повинен існувати другий блок керування.

Фоулі кивнув.

— Так і є. Ми завжди виготовляємо резервний. У цьому випадку використали клон, оскільки оригінал вийшов з ладу. Незначний, правду кажучи, збій, але ризикувати, коли справа стосується польоту в космосі, не варто було. Перший блок відправили на переробку.

— Куди?

— До Атлантиди. Контракт належав лабораторії «Кобой». Звичайно, це сталося раніше, ніж ми зрозуміли, наскільки Опал ненормальна.

— Таким чином, якщо допустити, що Турнбол Рут роздобув другий блок керування зондом, відремонтований Вішбі або кимось іншим з його спільників, корабель підкорився б командам цього блоку?

— Звичайно. Без питань. їх можна було посилати з будь-якого комп'ютера, обладнаного супутниковим зв'язком.

Батлер підняв палець.

— Можна, я скажу дещо?

— Авжеж, давній друже.

— Фоулі. Твоя система безпеки нікуди не годиться. Коли ви хоч чогось навчитися? Кілька років тому гобліни самі побудували шаттл, а тепер в'язні зуміли дістати доступ до керування твоєю космічною програмою.

Фоулі тупнув копитом.

— Гей, друже, поменше суб'єктивних оцінок. Про наше існування багато тисяч років ніхто й гадки не мав. Ось наскільки надійна наша система безпеки.

— П'ять, десять, п'ятнадцять, двадцять! — закричав Артеміс. — Прощу вас. Ми повинні діяти швидко.

— А можна, я тебе потім подражню? — спитав Мульч. — У мене зібралось стільки матеріалу.

— Хай потім,— відрізав Артеміс,— Зараз треба зрозуміти, куди прямує Турнбол і з якою метою.

Заперечень не було, і він провадив далі:

— Припустімо, Турнбол використав вихідний блок для керування зондом і задіяв аморфоботів, щоб утекти. Ми можемо відстежити переміщення цих аморфоботів?

Фоулі чи то кивнув, чи то мотнув головою.

— Можливо. Але не дуже довго.

Артеміс усе зрозумів.

— Гель розчиняється в морській воді.

— Саме так. Тертя між водою і ботами викликає знос гелю, але як тільки він відділяється від мозку, так одразу починає розчинятися. Жодних зарядів, жодних молекулярних зв'язків. Для бульбашки завбільшки з диню процес забирає кілька годин.

— Кілька годин ми вже втратили. У нас ще є час?

— Може виявитися вже занадто пізно. Точнішу відповідь зможу дати, якщо мені дозволять вийти з-за парти.

— Звичайно, будь ласка.

Фоулі, витягнувши вперед руки, встав з незручного для нього сидячого положення і, цокаючи копитами, пройшов до кабіни, де швидко ввів хімічний склад гелю у примітивний комп'ютер гірокоптера й опустив фільтри перед кожним ілюмінатором.

— Нам пощастило, найманці не зіпсували сканери. Хай кожен вибере собі ілюмінатор. Я запустив програму сканування для виявлення особливого випромінювання, і слід гелю повинен відобразитися зеленим свіченням. Кричіть, якщо помітите щось незвичайне.

Усі розташувалися поряд з ілюмінаторами, за винятком Холлі, яка зайняла крісло пілота, щоб негайно зірватися з місця у напрямі сліду.

— Бачу! — закричав Мульч. — Ні, чекайте... Це розлючений

кальмар у пошуках свого горішка. Вибачте. Розумію, час не найудаліший, але я зголоднів.

— Є! — гукнула Джульєтта. — Щось бачу по лівому борту.

Артеміс кинувся до її ілюмінатора. З глибини вирви піднімалася звивиста цівка бульбашок, що танула просто на очах, бульбашки в нижній її частині розділялися на дрібніші, а далі слід і зовсім зникав.

— Швидше, Холлі! — вигукнув Артеміс. — За цими бульбашками! Холлі врубала двигуни на повну потужність.

— Ніколи б не подумала, що мені доведеться почути від тебе таке...

Гірокоптер найманців йшов слідом бульбашок, хоча Фоулі наполягав на тому, що, точно кажучи, це були не бульбашки, а краплі, і в результаті дістав штурхана у плече від Джульєтти.

— Гей, не треба мене бити! — верескнув кентавр.

— Точно кажучи, це був не удар, а так, поплескування,— поправила його Джульєтта. — А ось це — удар...

Слід танув просто на очах, і Холлі швидко ввела програму відстежування курсу на випадок, якщо «краплі» змінять напрям чи просто зникнуть з екрана.

Артеміс сидів у кріслі другого пілота, затуливши око однією долонею, а другу тримаючи перед особою.

— Великий палець зазвичай теж уважається пальцем,— повідомив він Холлі. — У цьому разі нам нічого не загрожує, оскільки всього виходить п'ять пальців. Але деякі фахівці стверджують, ніби великий палець являє собою щось інше, що відрізняє нас від тварин, і в цьому випадку у нас на кожній руці всього по чотири пальці. Це дуже погано.

«Хвороба прогресує»,— занепокоєно подумала Холлі.

Батлер потрапив у безвихідь. Якщо Артемісові хтось загрожує, порядок дій очевидний: «Уразити супротивника і відібрати зброю». Але в цьому разі Артеміса атакував його ж власний розум, що настроював хлопця проти всіх, включаючи Батлера.

«Хіба я можу довіряти будь-якому відданому Артемісом наказу? — мучився охоронець. — Він може бути звичайною хитрістю, щоб прибрати мене з дороги. Як тоді, коли він відіслав мене до Мексики».

Він сів поряд з підопічним.

— Артемісе, зараз ти мені довіряєш?

Фаул-молодший спробував поглянути йому просто в очі, але не зміг.

— Стараюся, давній друже. Дуже хочу, але сили ось-ось залишать мене. Мені потрібна буде допомога, причому дуже скоро.

Вони обоє знали те, чого Артеміс недоговорив: «Мені потрібна буде допомога, доки я остаточно не з'їхав з глузду».

Вони пропливли за бульбашками на схід через Атлантику, минули Гібралтар і увійшли до Середземного моря. Незадовго до полудня слід раптово зник. Остання зелена бульбашка луснула, коли вони були на глибині п'ятнадцяти метрів за дві милі від Венеціанської затоки, і прилади відображали на екрані лише яхти та гондоли.

— Це, напевно, Венеція,— Холлі спливла на перископну глибину, користуючись нагодою поповнити резервуари повітря і вирівняти корабель. — Вона просто перед нами.

— Венеція — велике місто,— зауважив Батлер. — І не найзручніше місце для пошуків. Як ми знайдемо тут цих хлопців?

Мозок аморфобота в руках Фоулі раптом запищав, установивши зв'язок з аналогічним приладом.

— Схоже, це не буде проблемою. Вони близько. Дуже близько. Дуже, дуже близько.

Артемісові вочевидь не сподобалася ця емоційна заява.

— Дуже, дуже близько? Серйозно, Фоулі? Ти ж учений. Наскільки близько?

Фоулі показав на люк гірокоптера.

— Ось настільки.

Наступні хвилина чи дві буди жахливими, здавалося, ніби всі події дня спресувалися в ці кілька секунд. Для Артеміса і Фоулі все довкола перетворилося на спалахи світла і змазані рухи. Батлер, Холлі і Джульєтта, буди досвідченими солдатами, побачили більше. Велетень навіть устиг піднятися з лавки, але це аж ніяк не полегшило його долю.

Люк суденця крякнув, немов гігантська пластикова пляшка, розчавлена ногою велетня, після чого просто зник. Точніше, здалося, ніби він зник. Насправді його зірвали і з неймовірною силою запустили в небо. У результаті кришка люка встромилася в колону дзвіниці на площі Святого Марка, що викликало неабияку паніку в місті. Особливо злякався маляр, чий трос від люльки перерізав металевий диск, що обертався з дикою швидкістю. Пролетівши тридцять метрів, робітник упав на спину рідному братові. Брати й без того часто сварилися, і цей інцидент зовсім не поліпшив їхніх стосунків.

Вода зразу ж ринула в салон гірокоптера, але більшу частину вільного простору заповнили шість аморфоботів, що оберталися і з цвірінканням вибирали собі цілі. Все скінчилося менше ніж за секунду. Боти кинулися на свої жертви, огорнули їх задушливим гелем і затягнули в блакитні глибини Середземного моря.

Поки вони мчали до похмурого силуету підводного корабля, кожен бранець думав про своє і по-своєму оцінював те, що сталося.

Артемід дивувався, наскільки це його нинішнє становище нагадує той час, коли він був у полоні власного розуму.

Холлі прикидала, працює її зброя у цьому липкому лайні чи знову перетворилася на непотрібний мотлох.

Фоулі не міг стриматися від деяких теплих почуттів до аморфобота, що полонив його,— врешті-решт, кентавр особисто виростив його в лабораторній пробірці.

Джув'єтта намагалася не спускати очей з Батлера. Вона почувалася у відносній безпеці, поки бачила брата.

Батлер спочатку чинив опір, але швидко усвідомив марність своїх зусиль і прибрав пози ембріона, зберігаючи сили для одного вибухового руху.

Мульч теж подумав про вибуховий рух. Може, він і не зможе втекти, але змусити безформну тварюку пошкодувати про вибір бранця він цілком міг. Гном повільно підтягнув коліна до грудей, щоб газ у його «нижньому тунелі» зібрався в подовжені бульбашки. Скоро газ нагромадить досить енергії і вирветься на волю — або він залишиться плавати всередині найбільшої в світі гелевої лампи.

Турнбол Рут непогано проводив час. Він проводив би час і зовсім чудово, якби його кохана Леонор не перебувала в такому жахливому стані та якби його не мучив страх утратити її. Адже після тілесного воскресіння дружина швидко зрозуміє, що він зовсім не принциповий революціонер, яким завжди прикидався, і розлюбить його. У Леонор було дуже розвинене почуття справедливості, і її, безперечно, обурило б сама думка про те, що ціною її вічної молодості стало поневолення демона-чаклуна.

Турнбол поглянув на накреслену кров'ю руну на великому пальці. Хитромудра в'язь спіралей і символів утримувала Леонор на гачку, але влада руни слабшала з кожною хвилиною. Покинула б його дружина, якби чари перестали діяти? Можливо. Напевно.

Турнбол міг уважатися головним фахівцем із рун у світі. Вони цілком задовольняли його потреби, оскільки для їх активації була потрібна лише крихітна іскорка магії, після чого вони працювали винятково на власній енергії символів. Люди реагували на вплив рун по-різному. Деякі підкорялися десятиліттями, інші миттєво відкидали чорну магію і втрачали розум. Леонор виявилася ідеальною рабинєю, оскільки більша частина її єства сама хотіла вірити в те, що говорив Турнбол.

А модифікований лазер дозволить Турнболу поневолити кого завгодно і на скільки завгодно довгий час, незалежно від ставлення, причому для цього навіть чарівної іскорки витратити не треба буде.

Узяти, наприклад, цих нових бранців — справжня скриня зі скарбами. Хто знає, коли стане у пригоді геніальний хлопець чи підкований в технічному плані кентавр, особливо враховуючи довіру до них обох з боку маленького демона. Здобувши владу над цими двома і чаклуном, Турнбол міг, маючи бажання, заснувати власне князівство.

«Так, я непогано проводжу час,— подумав Турнбол,— Але скоро проводитиму його просто чудово.

Залишилося вбити ще одну групу знайомих. Або дві».

Аморфоботи увійшли до санітарного транспорту через повітряний шлюз і злилися в єдиній камері. Щоправда, бот з Мульчем усередині відокремився, оскільки інші боти не змогли визначити хімічний склад газів, що були в тілі гнома, крім того, їм не сподобалася зовнішність Діггумса. Таким чином, бот, попри відчайдушні спроби злитися з товаришами, зазнав остракізму і понуро завмер у кутку.

Турнбол Рут з поважним виглядом: спустився крученими сходами з містка і зайшов у камеру, щоб позуватися з бранців.

— Глянь-но,— звернувся він до похмурого, як завжди, Юнікса, що стояв позаду. — Кращі голови Народу і людства зібралися всі разом.

Вони висіли перед ним у полоні розумного гелю і могли лише неглибоко дихати і ворухити кінцівками, ніби сонні плавці.

— Навіть не намагайтеся викликати допомогу чи вирватися з боєм, — провадив далі Турнбол. — Я заблокував ваші телефони і зброю. — Він нахилився ближче до мерехтливої поверхні бота. — А це одна з улюблених учениць Джуліуса. Юніксе, хіба ми її не пристрілили?

Хитра посмішка з'явилася на обличчі спрайта, але добрішим на вигляд він від цього не став.

— І великий Фоулі. Рятівник народу. Втім, уже ні, мій маленький конику. Скоро ти станеш моїм рабом і невимовно від цього радітимеш.
— Турнбол показав бранцям великі пальці, щоб усі розгледіли червоні руни.

— А це у нас хто? — спитав він, зупинившись перед Батлерами. — Нефритова Принцеса і Скажений Ведмідь. Минулого разу вам удалося вислизнути від мене, але цього більше не повториться.

— А як щодо мене? — поцікавився Мультч, і бот перетворив вібрації його голосових зв'язок на звук.

— Щодо тебе? А що?

— Я негідний опису? Я теж небезпечний.

Турнбол засміявся, але тихо, боячись розбудити Леонор, що спала в каюті на верхній палубі.

— Гноме, ти мені подобаєшся. У тебе є характер, але я все одно уб'ю тебе, адже ти мені не потрібен, якщо, звичайно, не захочеш обійняти посаду придворного блазня. Товстого смердючого блазня. Гадаю, від тебе тхне. Навіть не сумніваюся в цьому, судячи з твого вигляду.

Турнбол обернувся до Артеміса.

— І звичайно, Артеміс Фаул. Колишній видатний злочинець, а нині психопат. Як розвивається хвороба, Артемісе? Певен, у тебе є нещасливе число. Яке? П'ять? Чотири? — Мабуть, хлопець здригнувся, і Турнбол зрозумів, що вгадав. — Значить, чотири. Хочеш дізнатися, звідки мені відомо про твій синдром Атлантиди? Від твого друга Фоулі. Саме він забезпечує мене інформацією.

Артеміс анітрохи не здивувався, що його параноїдальні ідеї хай почасти, але підтвердилися.

Турнбол почав ходити перед бранцями, ніби генерал, що віддає останні накази перед битвою.

— Я дуже радий бачити усіх вас тут. Справді радий. Бо всі ви можете мені стати у пригоді. Розумієте, моя дружина дуже стара, і, щоб зберегти їй життя й повернути молодість, мені потрібен дуже могутній чарівник.

У Артеміса округлилися очі. Він одразу ж усе зрозумів. Усе було затіяно з метою виманити Номера Першого з Небесного міста.

— Ваш друг, Номер Перший, допомагатиме пораненим на борту «Ностреміуса». Ми проберемося туди, прикинувшись пацієнтами, і

змусимо його покинути човен за допомогою мого супер-пупер модифікованого лазера. Але досі залишався невеликий ризик, що малий спробує наживати п'ятами, використовуючи свої магічні сили, перш ніж я встигну підкорити його собі. А тепер Холлі Шорт, його найкращий друг у всьому світі, сама приведе його до мене.

Турнбол обернувся до Юнікса:

— Накажи боту відпустити капітана Шорт.

Юнікс поглянув на комп'ютерне відображення бота і його вмісту на стіні й одним доторком пальця

витагнув Холлі з гелю. Бот повторив його дію майже миттєво. Холлі почувалася так, немов якесь чудовисько відригнуло її на холодну металеву підлогу. Вона полежала, важко дихаючи, поки легені не звикли заново вдихати чисте повітря. Розплющивши очі, вона побачила Турнбола. Ельф посміхався, схилившись над нею.

— З часом я згадую тебе все частіше, — сказав він і копнув її в бік ногою в чорному боті. — Я не забув, як ти посадила мене у в'язницю. Втім, неважливо. У тебе з'явився шанс спокутати свою провину, зробивши мені послугу.

Холлі виплюнула на палубу згусток гелю.

— Навряд чи, Турнболе.

Той копнув її ще раз.

— Завжди будеш звертатися до мене на звання. — Сумніваюся, — процідила Холлі.

— А я не сумніваюся, — сказав Турнбол, наступивши їй на горло, і дістав з кишені предмет, що нагадував ліхтарик у вигляді авторучки.

— Схожий на ліхтарик.

Холлі не відповіла, але почала підозрювати в тоненькому циліндрику більшу небезпеку, ніж просто яскравий промінець.

— Усе правильно, він здатний не лише освітлювати. Як ти напевно здогадалася, я давно захоплююся рунами чорної магії. Незаконно? Так. Але майже всі мої справи незаконні, то чи варто хвилюватися? Цей маленький лазер випалює руну просто на шкірі істоти, яку я бажаю поневолити. Жодної магії. Оскільки у мене на тілі є відповідна руна, ти станеш моєю рабинею навіки.

Турнбол показав Холлі великий палець, на подушечці якого червоніла руна, що поневолила Вішбі. Тепер, коли водяного ельфа не стало, магія символу передасться їй.

— До речі, знаєш що, люба? У моїй організації якраз відкрилася нова вакансія.

Рут увімкнув лазер, почекав, наспівуючи, поки кінчик не розжариться до червоного, а потім притиснув його до шиї Холлі, затаврувавши її руною по неволення.

Ельфійка скрикнула і забилася у викликаному чорною магією нападі.

— Менш приємно, ніж звичайний дотик,— зауважив Турнбол, відступаючи на кілька кроків на випадок, якщо жертву занудить.

Напад тривав менше хвилини, Холлі випросталася на підлозі, дихаючи неприродно часто, її повіки затремтіли.

Турнбол облизнув накреслену кров'ю руну на своєму великому пальці.

— А тепер, міс Шорт, як ви дивитеся на ідею викрасти чаклуна?

Холлі звелася на ноги, руки у неї безвільно висіли уздовж тіла, погляд блукав.

— Буде зроблено, капітане.

Турнбол поплескав її по спині.

— Ось так краще, Шорт. Хіба ти не відчуваєшся вільнішою, позбувшись вибору? Просто виконуєш накази і ні за що не відповідаєш.

— Так, капітане. Почуваюся вільнішою.

Турнбол передав їй «Нейтрино».

— Можеш убити будь-кого, хто стане на твоєму шляху.

Холлі, як досвідчений солдат, перевірила рівень зарядки батареї.

— Уб'ю будь-кого, хто стане на моєму шляху.

— Що за чудо ці лазери,— сказав Турнбол, крутячи в пальцях пристрій для нанесення рун. — Треба обробити ще кого-небудь. Юніксе, накажи ботам виплюнути цього шмаркача Фаула. Приємно завести ручного генія.

Юнікс провів пальцем по сенсорному екрану, і Артемід, задихаючись, як викинута на берег рибина, гепнувся на підлогу.

Підводний човен «Ностреміус», Атлантична западина, наш час

Юний демон-чаклун, що прибрав собі ім'я Номер Перший, був дуже не в гуморі. Він відзначався великою чутливістю, яку важко було запідозрити у власнику сірої броньованої шкіри і голови з низьким

лобом, що виростала, здавалося, прямо з товстих плечей. Але він справді відчував чужий біль як свій, і саме ця особливість, за словами вчителя, зробила його таким чудовим магом.

Багато болю було в чарівному світі сьогодні. Спричинені марсіанським зондом руйнування в Ісландії та в Атлантиді стали найстрашнішими за останній час бідами Народу. Якби таке сталося в світі людей, напевно, не всі великі радіостанції потурбувалися б повідомити про це в новинах, але нечисленні й обережні з природи підземні мешканці сприймали наслідки двох пов'язаних із зондом лих, які до того ж сталися в один день, як катастрофічні. Правда, ще масштабнішої трагедії вдалося уникнути завдяки своєчасній евакуації населення Атлантиди.

Номер Перший лише почав удаватися в тугу за загиблими друзями, коли Легітимна Ельфійська Поліція повідомила, що Холлі, Фоулі та Артеміс живі. Командир Трабл Кельп попросив його вирушити на борту «Ностреміуса» до Атлантиди і допомогти зцілити потерпілих від викликаного падінням зонда ударної хвилі. Молодий демон одразу погодився, сподіваючись хоч трохи відвернутися від сумних думок і допомагаючи комусь. А потім просочилися чутки, ніби рятувальна капсула Холлі потонула і що всі, хто був на борту, загинули. Це було вже дуже важко перенести: спочатку мертві, потім живі і знову мертві. Якби у Холлі залишилося хоч трохи магії, Номер Перший відчув би її, але зараз його чуття мовчало.

Ось уже кілька годин Номер Перший, не шкодуючи себе, зціляв страждених. Він зрощував кістки, закривав глибокі рани, відновлював пошкоджені органи, витягував морську воду з легенів, заспокоював тих, що впали в істерику і в найскладніших випадках видаляв усі важкі спогади. Вперше, відколи він став чаклуном, Номер Перший почувався геть виснаженим. Але піти він не міг, оскільки динаміки підводного човна повідомили про швартування чергового санітарного судна.

«Треба поспати,— подумав демон утомлено. — Але без сновидінь. Мені може снитися лише Холлі. Просто не віриться, що її більше немає».

Щось змусило його підвести погляд, і він побачив, як Холлі Шорт іде коридором до дверей ізолятора. Від несподіванки Номер Перший навіть не здивувався.

«Це Холлі, але йде вона якось дивно. Немов під водою».

Номер Перший закінчив зрощувати кістку і дозволив медсестрі завершити роботу. Він прочовгав до захисних дверей, де Холлі проходила перевірку сітківки ока. Комп'ютер підтвердив достовірність її посвідчення офіцера Легітимної Ельфійської Поліції, і пневматичні двері з шипінням відчинилися.

Номер Перший вискочив у коридор, не давши Холлі увійти.

— Ця зона має залишатися стерильною,— пояснив він. Не найвдаліші слова для друга, який тільки що воскрес із мертвих. — А в тебе такий вигляд, мовби ти вибралася із звалища отруйних відходів. — Він міцно обійняв її. — І пахне від тебе, як від звалища отруйних відходів. Але ти жива. Хвала богам. А Фоулі? Скажи, що він живий. А як Артеміс? Було нестерпно почути, що ви всі загинули.

Холлі відвела погляд.

— Артеміс хворий. Ходімо зі мною.

Номер Перший миттєво упав у відчай — настрій у нього змінювався швидко, як у маленької дитини.

— Артеміс хворий? О ні! Привези його сюди, і ми його вилікуємо.

Холлі обернулася і попрямувала до виходу.

— Ні, його не можна перевозити. Ти повинен сам піти до нього.

Номер Перший підтюпцем побіг за своїм другом Холлі, не вагаючись ані секунди.

— Який-небудь перелом? Артеміса не можна перевозити? А з Фоулі все гаразд? Куди ви потрапили?

Але відповідей маленький демон не почув і просто йшов швидкою ходою за по-військовому прямою фігуркою Холлі крізь натовп ходячих поранених повз ліжка, поспішно встановлені в коридорі.

Запах дезинфікуючих засобів обпалював йому ніздрі, а від криків поранених стискалося серце.

«Я просто швидко зцілю Артеміса. Може, полежу хвилинку й одразу повернуся до роботи».

Номер Перший був добрим і довірливим, йому й на думку не спало перевірити стан самої Холлі. Він і припустити не міг, що кращий друг веде його в рабство.

Турнбол сидів біля ліжка сплячої Леонори на борту викраденого санітарного транспорту і тримав її за руку. У нього трохи наморочилося в голові через те, що останньої миті він змінив свій план. Це був досить романтичний жест, і приплив адреналіну нагадав йому дні юності.

— Доки не потрапив до в'язниці, я діяв суто інтуїтивно,— признавався він сплячій Леонор. — Служив капітаном в Легітимній Ельфійській Поліції та водночас керував злочинним світом. Відверто кажучи, до моєї появи злочинного світу як такого не існувало. Вранці я вів нараду, де обговорювалося, як би мене заарештувати, а ввечері укладав угоди на чорному ринку з бандами гоблінів. — Турнбол посміхнувся і похитав головою. — Чудові деньки...

Леонор ніяк не реагувала на його слова, оскільки Турнбол вирішив, що краще дати їй заспокійливого, поки чаклун не поверне їй молодість. З розмов про смерть він зрозумів, що втрачає владу над дружиною і що в неї не вистачить сили пережити дію оновленої руни поневолення.

«Спи, кохана. Спи. Скоро все буде як раніше».

Як тільки капітан Шорт повернеться з демоном. А якщо ні? Тоді Турнбол підніметься на борт «Ностреміуса» і захопить демона силою. Можливо, він утратить кількох членів банди, але всі вони мають бути щасливі віддати життя заради дружини свого ватажка.

Палубою нижче у приміщенні гауптвахти вартував бранців Боб Регбі, і виконання цього обов'язку давало йому ні з чим не порівнянну втіху, бо він уважав це відшкодуванням за всі ті роки, що сам провів під вартою. Боба нітрохи не хвилювало, що скуті гелем істоти не мали жодного відношення до його арешту — з його точки зору, їм просто не пощастило. Особливо його тішило знущатися з Мульча Діггумса, його вічного конкурента у злочинному світі гномів,— він давно розробляв план помсти, просиджуючи довгі години в туалеті через напівфабрикати, основну їжу ув'язнених.

З метою збереження безпеки Турнбол наказав йому розділити аморфоботів, і ті висіли тепер по кутках камери, схожі на гігантські драглисті мішечки.

«Коли який-небудь із них спробує діяти самостійно, використовуй шокер за власним розсудом,— наказав Турнбол. — А якщо спробують вирватися

з боєм, обов'язково запиши на відео, щоб ми потім змогли вдосталь посміятися».

Регбі твердо вирішив використати шокер при першій же провокації, а то й раніше.

— Гей, Діггумсе, чому ти не намагаєшся зжертви гелю і дати мені

привід торохнути тебе струмом?

Мульч вирішив не витратити сили на балачки, просто вишкірився, показавши величезні зуби.

— Та ну? — не вгамовувався Регбі. — Не такі вже вони й великі. Чим більше я на тебе дивлюся, Діггумсе, тим менше вірю в казки, що їх розпускають твої дружки в «П'яному папузі». Про мене, ніякий ти не грабіжник, Діггумсе. Радше шарлатан. Дурисвіт, хвастун і брехун!

Мульч підняв долоню до обличчя і позіхнув.

Артемісові, що після таврування повернувся в липкі обійми аморфобота, залишалося лише намагатися міркувати, відчуваючи, як зникають рештки його і без того пошарпаної особистості. Витиснена на шиї руна лещатами стискала його волю. Він як і раніше міг мислити і розмовляти за власним бажанням, але це коштувало йому величезних зусиль. На цій підставі Артеміс цілком справедливо запідозрив, що при першій же вказівці від Флінта він утратить і цю здатність. Досить дістати команду, і опір стане неможливим.

«І Турнбол зможе наказати мені все що завгодно»,— зрозумів він.

Поспостерігавши крізь спотворювальний шар гелю, як Регбі знущається з Мульча, Фаул вирішив узяти участь у суперечці, сподіваючись здобути з цього яку-небудь користь.

Розмовляти крізь гель виходило через силу, оскільки формувати слова треба було, зціпивши зуби, щоб гель не потрапляв у рот, але вловлював вібрацію голосових зв'язок.

— Привіт, містере Регбі,— промовив Артеміс.

Аморфобот, висунувши гелевий динамік, перетворював коливання на слова.

— Ви тільки погляньте! — зрадів Регбі. — Раб заговорив. Чого тобі? Може, тебе струмом луснути?

Артеміс вирішив, що вести інтелектуальну розмову з такою істотою неможливо, і перейшов безпосередньо до особистих образ.

— Хочу, щоб ти помився, гноме. Від тебе смердить.

Регбі з готовністю відвернувся від Мульча.

— Вау! Я чую мову не хлопчика, але мужа. Ти в курсі, що охоронець тобі не допоможе?

Якби Батлер мав лазерні очі, у черепі в Боба Регбі вже давно з'явилися б дві дірки.

«Що ти задумав, Артемісе? — дивувався він. — Такі образи не в

твоєму стилі».

— Я з тобою і без охоронця розберуся,— вів далі хлопець. — Вистачить відра води і дротяної щітки.

— Смішно,— сказав Регбі, проте веселості в його голосі трохи поменшало.

— Ще, мабуть, який-небудь дезинфікуючий засіб — щоб твої мікроби не розповзлися.

— У мене грибок,— насупився Регбі. — Це суто медичний показник, і мені неприємно чути, як ти говориш про це.

— О,— сказав Артеміс. — Великий сильний гном образився?

Регбі вирішив, що з нього досить.

— Зараз ти теж образишся,— гаркнув він і наказав боту пропустити через гель електричний розряд.

Артеміса пронизали білі блискавки. Він кілька разів сіпнувся, немов маріонетка в руках дитини, і завмер, знепритомнівши.

Гном розреготався.

— Тепер не так смішно?

Батлер заричав — це прозвучало б грізно, якби динаміки бота не перетворили гуркіт гніву на невиразне механічне буркотіння,— а потім рвонувся назовні. Справжнього удару без належної опори він завдати, звичайно, не міг, але якимсь чином йому вдалося розтягнути гель, і бот заверещав, як від лоскоту.

— Які ви смішні, хлопці.

Регбі дозволив Батлерові вибитися із сили, а потім, коли видовище йому набридло, пропустив електричний заряд через гель, щоб угамувати охоронця. Заряд не мав достатньої сили, і гігант не знепритомнів, але удар струмом його дещо заспокоїв.

— Двоє — поза грою,— веселим тоном оголосив гном. — Хто наступний?

— Я,— буркнув Мульч. — Я наступний.

Боб Регбі обернувся і побачив тильну частину Мульча Діггумса, спрямовану в його, Боба, бік. Жодна тканина зазначену частину не прикривала — іншими словами, гармата завмерла розчохлена і готова до бою.

Регбі, сам гном і передплатник щомісячника «Куди віє вітер», розумів, чим це може обернутися.

— Не вийде,— видихнув він.

Регбі міг уразити Діггумса електрошоком, але в цьому разі позбувся б захопливого видовища. Якщо ситуація вийде з-під контролю, натиснути кнопку він завжди встигне, а тим часом можна просто спостерігати. Він вчасно перемкнув камери спостереження на запис — раптом капітанові захочеться поглянути.

— Давай, Діггумсе! Якщо зумієш вирватися, я сам підставлю свій зад для копняка.

Мульч нічого не відповів. Він і так ледве дихав усередині гелю і не хотів витратити енергію на підштрикування Боба Регбі. Замість цього він обхопив руками кісточку ніг і зосередив увагу на товстій кишці, набряклій, немов дуже довга надувна змія.

— Давай, Мульче! — заволав Регбі. — Хай народ гордиться тобою! Сам знаєш, запис з'явиться в мережі буквально через п'ять хвилин.

Спочатку з'явилася булька завбільшки з канталупу^[10]. Ці великі бульки називалися у тунельних гномів «затичками» ще з тих часів, коли затичками закорковували пляшки. Дуже часто такі бульки видалялися, щоб звільнити прохід для основного потоку.

— Гарненька затичка,— визнав Регбі.

Видаливши затичку із системи, Мульч виділив ряд дрібніших петард, чия початкову швидкість гель швидко погасив.

— І це все, на що ти здатен? — дещо розчаровано спитав Боб. — Я чекав на більше.

Але Мульч зовсім не вичерпав своїх запасів. Він випустив понад сотню інших бульок різної форми — кулеподібної, овальної. Регбі міг присягнути, що він побачив навіть куб.

— Та ти просто випендрюєшся!

Бульки різних форм і розмірів з'являлися безперервно. Одні виходили прозорими, інші підозріло каламутними, у деяких містилися клуби газу, що потріскував при контакті з гелем.

Бот стурбовано зацвірінкав, металеве серце заблимає червоно-жовтим, коли спектрометр спробував визначити хімічний склад газу.

— А ось такого я ще не бачив,— сказав Регбі, і його пальці нависли над кнопкою шокера.

А бульки йшли і йшли, і невдовзі аморфобот роздувся до удвічі більших розмірів. Цвірінкання ставало все пронизливішим, поки від нього не почали тріскатися лабораторні колби, що стояли поряд, потім перейшло в ультразвуковий діапазон, однаково недоступний слуху

людей і представників Народу.

«Виск припинився,— подумав Боб,— Отже, небезпека минула».

Як з'ясувалося, він дуже помилявся.

Мульч практично зник у хмарі бульок, його зображення багато разів спотворювалось і відображалось їх вигнутими поверхнями. Бульок ставало все більше й більше. Діггумс показав себе переконливою подобою клоунської машини, що вміщає більше пасажирів, ніж те дозволяється законами фізики. Аморфобот роздувся до межі, від непомірного тиску його поверхня взялася плямами. Він застрибав на місці, випускаючи струмені таємничого каламутного газу.

— Гаразд, Мульче, я добре розважився,— І Регбі, навіть із деяким небажанням, натиснув кнопку шокера, чого, як виявилось, не варто було робити.

Навіть аморфобот спробував не виконати наказ, але гном наполягав, тицяв у кнопку пальцем, аж поки від двох вузлів на металевому серці з тріском не побігли вже знайомі іскри.

Будь-який першокурсник хімфаку пояснив би Регбі, наскільки небезпечне виникнення іскор поряд з невідомим газом.

На жаль, Регбі не знався з першокурсниками і дуже здивувався, коли випущений Мульчем газ почав спалахувати, булька за булькою, в ланцюговій реакції міні-вибухів. Бот роздувся ще дужче, його оболонка луснула, і додолу струменями бурхнув гель. Він застрибав од підлоги до стелі, потім прокотився камерою, підім'явши під себе Регбі, ніби гігантська шина. Тим самим аморфобот підтвердив надійність придуманої Фоулі конструкції і стандартів, відповідно до яких зберігав цілісність навіть у найнебезпечніших ситуаціях. Він переносив гель із пошкоджених ділянок у неушкоджені і намагався усунути течу.

Оглушений Регбі валявся на палубі, а бот, тремтячи, прилип до люка, то роздуваючись, то спадаючи. І, як приписувалося для подібних випадків, почав виконувати глибоко приховану команду самозбереження, яку Турнбол не знайшов часу заблокувати. Якщо пробний зразок, відібраний аморфоботом, становив загрозу для його існування, об'єкт негайно відлучався. А цей смердючий гном становив очевидну загрозу, тому аморфобот викинув його на задимлену палубу, де Мульч і завмер, оповитий клубами диму.

— Даремно я доїв цю полівку під соусом карі,— пробурмотів він і відключився.

Першим до тьми прийшов Боб Регбі.

— Ну ти даєш! — сказав він, виплюнувши грудку обгорілого гелю.
— Ти вибрався, хай мене чорт візьме, тому я відчуваю себе зобов'язаним підставити зад для копняка.

Регбі підвівся, помістивши свій широкий зад над обличчям непритомного Мульча, але жодної реакції не діждався.

— Немає охочих? — спитав він. — Тоді не кажіть потім, ніби я не пропонував.

— Є,— почув він голос за спиною. — Не заперечуєш, якщо я тебе копну?

Боб обернувся і встиг побачити величезний черевик, що летів до його заду, а за черевиком розсерджене обличчя, що, незважаючи на деяку розпливчатість картинки в очах гнома, безперечно належало людині на ім'я Батлер.

Відверто кажучи, Мульч не розраховував вирватися з черева аморфобота, він просто сподівався на кілька секунд відвернути увагу Боба Регбі, поки Фоулі здійснить одну зі своїх геніальних технічних ідей.

Це йому вдалося. Поки Регбі спостерігав за травними вправами гнома, Фоулі синхронізував комп'ютер, що його підібрав Артеміс на місці аварії, зі своїм аморфоботом. У лабораторних умовах на під'єднання й відправлення одного рядка коду, що вимикає подавані вкраденим блоком керування команди, пішло б секунд десять, але підвішений в аморфобота кентавр витратив на це майже півхвилини. Коли дисплей засвітився зеленим, Фоулі зв'язався по мережі з іншими ботами і передав їм команду розчинитися.

Буквально через півсекунди Джульєтта і Батлер вивалилися на палубу, очі у них сльозилися, а в горлі дерло від гелю. Артеміс як і раніше був непритомний після ураження електричним розрядом.

Батлер приземлився на ноги, виплюнув гидоту і кинувся в атаку.

Бідолаха Регбі не мав ані найменших шансів, Батлерові навіть майже нічого не довелося робити. З одного стусана ногою гном запанікував, заборсався і вривався в металеву лаву. Там він і обм'як, заскімливши на диво по-дитячому.

Батлер миттєво підскочив до Артеміса і перевіряв його пульс.

— Із серцем усе гаразд? — запитала Джульєтта, схилившись над Мульчем.

— Б'ється,— відповів брат. — Більше нічого не можу сказати. Потрібно переправити його у плавучий шпиталь. І Мульча теж.

Гном закашлявся і пробурмотів щось про пиво й пиріжки із сиром.

— Що? Пиріжки під пиво? Чи пивні пиріжки? — Джульєтта кинула погляд на брата. — По-моєму, Мульч марить, не розберу до пуття.

Батлер зняв з паска в Боба Регбі пістолет, потім безцеремонно завдав гнома на широку спину Фоулі.

— Добре. Зробимо таким чином. Переправимо Артеміса і Мульча на борт «Ностреміуса», а потім, якщо треба буде, я врятую Холлі.

Джульєтта відкинула назад голову.

— Але Фоулі може...

— Ворушися,— прогримів Батлер. — Вирушаємо негайно. Це не обговорюється.

— Гаразд. Але якщо ти не повернешся до нас через п'ять хвилин, я прийду по тебе.

— Буду вельми вдячний,— відгукнувся Батлер, закидаючи на спину Фоулі Мульча, а затим — непритомного Артеміса. — А якщо здибаєш дорогою і приведеш із собою війська, то взагалі буде здорово.

— Війська на борту плавучого шпиталю? — перепитав Фоулі, намагаючись не принохуватися до того, чим його нав'ючили. — Це має добряче пощастити.

У Мульча вивалився з рота язик і торкнувся шиї кентавра.

— Ммм... — промимрив гном. — Кінь... Гам-гам...

— Рушаймо,— з тривогою в голосі промовив Фоулі. — Рушаймо негайно.

Санітарний транспорт здавався крихітним у порівнянні з навислим над ним підводним кораблем. Транспорт мав усього дві палуби: внизу містилися лазарет і карцер, де тримали бранців, нагору йшов кручений трап до містка і невеликої каюти капітана — і більше нічого, крім двох ніш, що їх використовували під комори і для переробки відходів.

На щастя для Батлера та решти, гнучкий перехід, що сполучав судно з «Ностреміусом», підвели до нижньої палуби.

Чинг Майл спостерігав за коридором, чекаючи, коли повернеться Холлі з демоном-чаклуном.

— Будь ласка,— прошепотіла Джульєтта, показавши поглядом на гобліна. — Можна, я?

Батлер притримував Артеміса і Мульча на спині у Фоулі. Боб Регбі

його мало хвилював.

— Розважся, точніше, зроби цьому хлопцеві приємність.

Джульєтта, як справжня артистка, не могла просто підскочити до Чинга Майла і вирубити його — все мало бути зроблено гарно.

І вона побігла коридором, істерично волаючи:

— Допоможи мені, містере Гоблін! Урятуй мене!

Чинг прибрав пальці від щрамів на черепі — погано заліковані, вони безперервно свербіли.

— Гм... урятувати від чого?

Джульєтта схлипнула.

— Якийсь величезний потворний гоблін намагається завадити нам покинути судно.

Майл потягнувся до зброї.

— Хто намагається завадити?

— Величезний мерзенний хлопець із запаленими дірками в черепі.

Чинг облизнув очні яблука.

— Запаленими дірками? Гей, Зачекай-но...

— Нарешті,— сказала Джульєтта і, зробивши гідний фігуристки пірует, завдала удару своїм фірмовим нефритовим обручем. Чинг упав на підлогу гнучкого коридора і сповз у нижню точку. Джульєтта встигла зловити його зброю на льоту.

— Ще один готовий,— сказала вона.

— Могла просто луснути його по довбешці,— пробурчав Батлер, проводячи повз неї Фоулі. — А то: «Допоможіть-урятуйте». Що за балаган... Хіба сучасна жінка так поводитьсья?

— Поводиться, якщо не дурепа,— відрізала Джульєтта. — Він навіть вистрілити не встиг.

Це не справило на Батлера ані найменшого враження.

— Він не повинен був устигнути навіть згадати про зброю. Наступного разу просто бий гобліна. Добре ще, він не уразив тебе кульовою блискавкою.

— О ні,— втрутився Фоулі, заглядаючи в перехід крізь мотузяну запону, судячи з усього, просочену дезинфікуючим засобом. — Жодного відкритого вогню поряд з переходом. У нього накачана гелієво-киснева суміш з високим умістом кисню для підтримування тиску. Одна іскра — і ми вибухнемо, а потім тунель лусне, і нас розчавить товща океанської води.

Вони одне за одним увійшли до гнучкого підводного коридора. Конструкція вражала уяву. Це був тунель із подвійними стінками з надміцного пластика, посиленого восьмигранними гніздами дротяної арматури. По всій довжині тихо гуділи повітряні насоси, і освітлювальні лампи привертали до переходу увагу морських істот, включаючи гігантського кальмара, якого так уподобав Артеміс. Той обвив тунель щупальцями і намагався перекусити дротяний каркас дзьобом. Його усіяні хітиновими зубами присоски ковзали поверхнею пластика, залишаючи глибокі сліди.

— Не хвилюйтеся, — упевнено сказав Фоулі. — Ця тварюка не зможе дістатися сюди. Ми провели тисячі стендових випробувань.

— Зі справжнім гігантським кальмаром? — поцікавилася Джульєтта, відчувши цілком виправдане занепокоєння.

— Ні, — признався кентавр.

— Значить, лише комп'ютерні імітації?

— Звісно ні, — заперечив ображений Фоулі. — Ми використовували маленького кальмара і зменшену модель підводного тунелю. Все йшло нормально, поки одному з моїх лаборантів-гномів не закортіло поласувати головоногим.

Джульєтта здригнулася.

— Просто мені не дуже подобаються гігантські кальмари.

— А кому подобаються? — пирхнув Фоулі і процокав копитами повз неї в коридор.

Перехід являв собою п'ятдесятиметрову трубу з невеликим ухилом на обох кінцях. Підлогу під

ногами вкривала липка речовина, покликана запобігти випадковому виникненню іскор, і по всій довжині тунелю через рівні інтервали розташовувалися протипожежні бомби з великою площею дії, що автоматично заповнювали тунель порошком у разі спалаху.

Фоулі показав на одну таку бомбу.

— Правду кажучи, звичайна показуха. Якщо тут виникне хоч одна іскра, навіть гігантському кальмарові не минути лиха.

Вони йшли тунелем, відчуваючи холодну присутність океану, вдихаючи насичене киснем повітря. Чотирипалубний підводний лайнер «Ностреміус» загрозливо нависав над ними, його опуклі борти рясніли тисячами освітлених ілюмінаторів, а самого його тримали на місці з десятків якорів завбільшки як автобус. Гнучкі підводні переходи

тягнулися від безлічі шлюзів, і в них виднілися примарні фігури, що снували від інших суден до «Ностреміуса» і назад. Уся картина здавалася похмурою і сюрреалістичною.

Першим ішов Фоулі. Він ніс на спині Артеміса, Мульча і Боба Регбі, який витинав хропака, і на кожному кроці скаржився:

— Пасажири! Кентаври не возять пасажирів. Те, що у нас є кінські спини, ще не означає, що ми повинні виконувати кінську роботу. Просто принизливо!

Ні Джульєтта, ні Батлер не звертали на його слова ані найменшої уваги. Над ними нависла смертельна небезпека, і якщо їм чинитимуть опір, придушити його доведеться дуже швидко, інакше всі вони знайдуть останній притулок на дні океану.

Артеміс, що лежав на спині Фоулі, застогнав і заворушився. Батлер поплескав його по плечу.

— Спи поки що, хлопче. Немає сенсу прокидатися.

Батлер, попри всю його повагу до Артемісових талантів, уявити собі не міг, яка від них користь хазяїну в даній ситуації, особливо враховуючи страшного вигляду руни в нього на шії.

Вони минули вже дві третини тунелю, коли люк з боку «Ностреміуса» відчинився і звідти з'явилася Холлі в супроводі Номера Першого.

Погляд ельфійки не виявляв жодних емоцій, але вона, спокійно оцінивши обстановку, дістала з кобури «Нейтрино» і швидко прицілилася в лоб Батлерові. Судячи з обличчя, мішень не мала для неї значення.

— Ні, капітане Шорт,— пролунав за спиною у Батлера голос Турнбола. — Відставити вогнепальну зброю.

Турнбол стояв біля люка санітарного транспорту, поруч з ним, як завжди, маячив Юнікс, а трохи віддалік — Арк Сул.

Джульєтта була в ар'єргарді.

— А ось і наш життєрадісний пірат! — сказала вона братові. — І його веселі недоумки. Гадаю, без

зброї шанси у нас цілком пристойні. Мені піти трохи повчити їх поважати життя?

Батлер підняв два пальці. «Зачекай».

Гіршого варіанту розвитку подій будь-якому охоронцеві не побажаєш: опинитися всередині прозорого тунелю на глибині кількох

міль, коли з одного боку тобі протистоїть банда кровожерних злочинців-утікачів, а з другого — поневолений, але при цьому дуже досвідчений офіцер поліції.

Бідолаха Номер Перший досі гадки не мав, у яку халепу вскочив.

— Холлі, що діється? Це одна з твоїх карколомних пригод? Я повинен когось торохнути?

Холлі стояла з байдужим виглядом, але промовлені Номером Першим слова почуте Батлер.

— Жодної магії, Номере Перший. Одна іскра — і ми всі вибухнемо. Демон важко зітхнув.

— Ну чом би хоч раз не влаштувати приємний пікнік? Невже не можна обійтись без вибухів?

Артемід, застогнавши, зісковзнув повз Мультча зі спини Фоулі на підлогу тунелю.

Стоячи в шлюзі викраденого санітарного транспорту і дивлячись уздовж тунелю на Батлера, Турнбол зрозумів, що у нього в колоді є кілька цяткованих карт.

— А,— сказав він. — Мій маленький геній прийшов до тями. Гра стає ще цікавішою.

Батлер повернувся боком, намагаючись зменшити площу ураження. Про використання вогнепальної зброї і мови не могло бути, але холодної ніхто ж не скасовував.

— Зайди назад усередину, — велів він Номеру Першому. — І зачини за собою люк.

Демон поплескав Холлі по плечу.

— Холлі, я повинен піти? Іншого виходу немає?

Ельфійка не відповіла, але, торкнувшись її, Номер Перший відчув руну поневолення. Для нього значок був ліловим і злісним і, здавалося, був наділений власною свідомістю. В уяві демона змієподібна руна, що присмокталася до мозку Холлі, огризнулася на його дотик і клацнула отруйними зубами.

— Ой! — вигукнув Номер Перший, швидко прибравши палець.

«Я можу зняти заклинання, — подумав він. — Але діяти треба вкрай обережно, щоб не пошкодити мозок, і не можна допустити виникнення іскор».

Він повільно відступив на крок, але Холлі швидко обійшла його і вдарила по запірному механізму шлюзу, заблокувавши двері. Тепер

залишалося лише чекати ремонтників, а вони швидко не приходять.

— Тобі не вдасться утекти, головний демоне,— сказав Турнбол. — Мені потрібна твоя магія.

«Моя магія,— подумав Номер Перший. — Можливо, не все втрачено. Для гіпнозу не потрібні іскри».

— Холлі, послухай мене,— звернувся до подруги демон, його голос буквально сочився чаклунством. — Поглянь мені в очі.

Більше він нічого не встиг сказати, бо Холлі вдарила його ребром долоні точно між броньованими пластинами на грудях і шиєю. Прямо по дихальному горлу. Демон, хапаючи ротом повітря, упав на підлогу. Навіть дар мови міг повернутися до нього лише через кілька хвилин.

Турнбол зло розреготався.

— Схоже, руна виявилася сильнішою за гіпноз.

Батлер постарався відмовитися від екзотичних зовнішніх обставин, як від вибухонебезпечного газу, що вони ним дихали, чи злого погляду гігантського кальмара, що намагався дістатися до них крізь прозорі стінки тунелю, і оцінити ситуацію як звичайну бійку в темному провулку.

«Я сотні разів потрапляв у подібні перипетії. Нас обійшли з флангів, але ми з Джульеттою впораємося з ворогами, навіть якщо їх виявиться значно більше. Холлі у змозі чинити опір, але перебуває під гіпнозом, і це, безперечно, сповільнить її реакцію. Чому Турнбол почуває себе так упевнено, взявши з собою лише гнома і спрайта?»

— Готова, сестричко? — спитав він.

— Чекаю команди,— відповіла та.

— Я займуся Турнболом з приятелями. Ти затримай Холлі, без шкоди для неї, наскільки це можливо.

— Домовилися, брате.

— А мені що робити? — спитав Фоулі, намагаючись не заіржати від страху.

— Стань над Артемісом і Мульчем і охороняй їх.

— Добре, Батлере,— відгукнувся кентавр, як завжди в критичних ситуаціях почувуючись геть безпорадним. — Можеш на мене розраховувати.

Батлер і Джульетта помінялися місцями, непомітно торкнувшись руками одне одного.

— Будь обережна. Холлі спритна.

— І ти теж. Я не довіряю цьому Турнболові.

Як виявилось, обидві заяви відповідали істині. На жаль, Батлер розробив план їхніх дій, не врахувавши життєво важливої інформації. По-перше, Холлі не була під гіпнозом; її поневолили за допомогою руни, а руни, на відміну від гіпнозу, не сповільнювали реакції особи, що підпала під їхній вплив, але прискорювали їх. Насправді руни забезпечували жертві, що перебувала під їхнім впливом, набагато кращий доступ до запасів життєвих сил. До речі, саме тому істоти, піддані тривалому поневоленню, могли буквально спалити себе, якщо перебували в напрузі дуже довго. По-друге, Батлер уявлення не мав, що Турнбол передбачав можливість прориву з боєм через підводний тунель і озброївся відповідним чином.

Обох Батлери вирубили за кілька секунд. Джульєтта стрімко кинулася на Холлі — без зайвих слів і театральних рухів, адже Холлі була серйозним супротивником, Серйозний супротивник з байдужим виглядом стояв перед нею, опустивши руки, до останньої миті, потім пригнувся так швидко, що, здавалося, на тому місці, де щойно була Холлі, залишилося її примарне зображення, і збила Джульєтту з ніг. Дівчина врізалась головою в підлогу, а трохи прийшовши до тями, побачила Холлі — та сиділа у неї на грудях і впиралася в лоб «Нейтрино».

— Жодних іскор,— хрипко видихнула Джульєтта. — Тільки не іскри.

— Жодних іскор,— тупо повторила Холлі і, засунувши ствол зброї у виріз костюма Нефритової Принцеси, натиснула на курок. Джульєтта здригнулася і знепритомніла. Жодних іскор.

Батлер на своєму кінці тунелю не кинувся в атаку так необачно. Він легко міг узяти гору над Турнболом і його поплічниками. Можливо, вистачило б одного загрозливого руху, щоб вони злякано відступили.

Проте Турнбол мав дещо знервований вигляд, але зовсім не зляканий.

— Містере Батлер, невже ви, так довго прислуговуючи геніальному стратегові, не здогадалися, що не менш геніальний стратег передбачить ваш наступний крок?

У Батлера впало серце. Турнбол був озброєний.

Залишалося лише спробувати здолати відстань між ними, поки Турнбол не встиг прицілитися.

І йому це майже вдалося, але «майже» в бою нітрохи не краще за гумові спиці на конкурсі плетіння.

Турнбол відстебнув короткоствольний пістолет, що теліпався на паску за спиною, і вісім разів вистрілив Батлерові у груди і голову. У охоронця закотилися очі, але він за інерцією продовжив рухатися вперед, і Турнбол поспішив відскочити вбік, щоб не бути розчавленим. Арку і Юніксу пощастило менше. Батлер звалився на них, як метеорит, вибивши повітря з легенів і зламавши кілька ребер.

— Ole!^[11] — вигукнув Турнбол, який завжди відвідував кориду, коли опинявся в Іспанії. Судячи з усього, втрата банди його анітрохи не стурбувала.

Вібрація, вочевидь, привела в дію один з найбільш чутливих вогнегасників, і той миттєво заповнив тунель білим порошком.

— О, погода просто жах! Піх-пах! — проспівав Турнбол, прицілившись у Фоулі, що храбрував з усієї сили. — Подобається моя зброя? Розроблена для придушення перших бунтів гоблінів. Чиста хімія. Стріляє паралізуючими кульками, покритими сіллю винної кислоти золпідему. Приводиться в дію газом, гільзи розчиняються. Жодних іскор. Інколи вживання примітивних технологій виправдано.

Артемів раптом глибоко зітхнув, немов тільки що випірнув на поверхню океану.

— А, мій геній спливає. Підводься, Артемісе, я наказую тобі.

Фаул, увесь засипаний білим порошком, на силу звівся на ноги.

— Прошу тебе, придуши для мене кентавра.

Артемів спробував знайти опертя на широкій шиї Фоулі, потім стиснув її з усіх своїх невеликих сил, викликавши у кентавра радше незручність, аніж біль.

Турнбол змахнув скупу сльозу.

— Це вже занадто. Та я мушу виявити поблажливість — на мене чекає Леонор. Артемісе, ходімо зі мною, і ти, капітане Шорт. Не забудь прихопити з собою демона. Ми повинні піти, перш ніж вибухнуть генератори санітарного судна.

Артемів і Холлі виконали наказ, діючи як автомати. Холлі тягнула за комір бідолоашного Номера Першого, а Артемів пройшов повз Фоулі, не сподобивши того навіть поглядом. Риби і гігантський моллюск зачаровано спостерігали за ними — підводне життя досить монотонне, а тут хоч якась розвага.

Турнболові раптом захотілося швидше покинута це місце.

— За мною, раби. Де ваша хвалена спритність?

Артеміс попрямував зі швидкістю, якої від нього ніхто не чекав.

— Отак краще,— похвалив Турнбол. — Можливо, я збережу тобі життя.

— Приємно чути,— відгукнувся хлопець. — Обов'язково передам йому при зустрічі.

— Гм... — промовив спантеличений Турнбол і тієї ж миті відчув, як людина, з вигляду Артеміс Фаул, ткнула його напруженими пальцями в живіт.

— Батлер показував цей удар Артемісові тисячу разів. Він не слухав, а я все запам'ятав.

Турнбол хотів щось сказати, але в нього перехопило дух. А втім, він не знайшов би, що відповісти, навіть якби міг говорити.

— Тому що я не Артеміс Фаул, підлий ельфе,— сказав Оріон, вихопивши пістолет з безвільної руки Турнбола. — Я — молодий романтик, який завжди знав, що його час настане, і тому уважно слухав Батлера. І ось час настав, і я до нього готовий.

У Турнбола вистачило повітря всього на одне слово: — Як?..

— Артеміс шукав спосіб позбутися влади руни, що контролювала його розум, тому спровокував твоїх бовдурів уразити його струмом, звільнивши тим самим мене. А наді мною твоя руна не владна.

Турнбол притиснув долоні до живота.

«Ну звичайно, синдром Атлантиди! Друга фаза».

Він уперся ліктями в коліна і прохрипів:

— Холлі, убий його. Убий хлопчиська.

Оріон швидко обернувся і навів пістолет на Холлі.

— Прощу тебе, прекрасна дівчино. Заради загального добра не змушуй мою руку завдавати удару.

Холлі відштовхнула Номера Першого і швидко побігла зигзагом.

— Артеміс не вміє стріляти! — проричала вона.

Оріон розпрямив плечі і витягнув руки, підтримуючи праву руку лівою. Обидва Артемісові «я» вільно володіли обома руками, але Оріон волів працювати правою. Він чудово пам'ятав слова, які Батлер не втомлювався повторювати йому: «Прицілься уздовж руки. Потім видихни і плавно натисни на курок».

Перша куля вцілила Холлі в щоку, друга — у лоб, третя влучила у

плече, але під шкіру проникла не одразу. Холлі за інерцією піднялася до середини дугоподібної стіни, але потім тіло перестало їй підкорятися, і вона долілиць упала на підлогу.

Оріон обернувся до Турнбола, що підкрадався до нього.

— Замри, мерзенний демоне.

— Гей! — вигукнув Номер Перший, звівши дух.

— Даруйте, добрий маге, — відгукнувся Оріон. — Я мав на увазі лише цього ворога.

— Чотири! — з відчаєм у голосі промовив Турнбол. — Чотири, чотири, чотири!

Оріон розсміявся гордовитим сміхом героя.

— Та ба, Турнболе Рут. Твої підлі плани зруйновані. Змирися з долею.

Обличчя Турнбола почервоніло. Подібна реакція була сімейною рисою Рутів.

— Мені потрібен демон! — закричав він, бризкаючи слиною. — Віддай його мені, або ми всі загинемо!

— Час порожніх погроз минув, мій друже. Тебе перехитрили. Сиди спокійно і чекай, поки мій товариш, шляхетний жеребець, зв'яже тобі руки.

Турнбол, відкашлявшись, глибоко вдихнув і випростався.

— Ні! У мене ще залишився козир. Це санітарне судно заміновано. Автопілот виведено з ладу, захист генератора вимкнено. Назад дороги немає. Віддайте мені демона, і я занурю шаттл на дно западини, а потім утечу в череві аморфобота. Там вистачить місця ще для однієї істоти окрім Леонори. Можу взяти тебе замість Номера Першого.

Фоулі облизнув губи.

— А... Гаразд. Та є невеличка проблема — я розчинив аморфоботів.

— Так от який був твій план! — вигукнув Оріон, розмахуючи пістолетом, немов абордажною шаблею. — Забрати потрібне, а докази знищити вибухом!

Турнбол знизав плечима, раптом цілком заспокоївшись. Він завжди знав, що подібний день настане.

— Раніше завжди виходило. — Він поглянув на таймер свого наручного комп'ютера. — Через п'ять хвилин шаттл вибухне, і ми всі загинемо. Якщо дозволите, я мав би за краще опинитися поруч із дружиною.

Обернувшись, він побачив, що дружина ближче, ніж він сподівався. Леонор, важко спираючись на тростяну палицю, стояла біля штори, що закривала підводний тунель. Обличчя її відбивало блідістю.

— Турнболе, що відбувається? — Говорила вона через силу, але широко розплющені очі дивилися ясно. Ясніше, ніж при першій їхній зустрічі.

Турнбол кинувся до неї і обійняв за плечі.

— Кохана, навіщо ти встала! Скоро все буде гаразд.

— Ти сказав, корабель от-от вибухне,— різко, як ніколи раніше, промовила Леонор.

У Турнбола від здивування округлились очі — його кохана дружина ніколи не розмовляла з ним подібним тоном,— але потім на губах у нього заграла легка посмішка.

— Хіба це має значення, якщо ми разом? Навіть смерть не зможе нас розлучити.

Леонор знайшла у собі сили випростатися.

— Я готова зануритися у вічний сон, Турнболе. Але ти молодий, і ці люди молоді. І хіба ми не пришвартовані до плавучого шпиталю?

— Так, пришвартовані, але вони — вороги. Вони переслідували мене.

Турнбол лизнув накреслену на великому пальці руну, але Леонор уже звільнилася від його влади.

— Думаю, і ти далеко не бездоганний, любий, але я була засліплена коханням. Я завжди кохала тебе, Турнболе. І завжди кохатиму.

Оріон занепокоївся. Час спливав, а він не відчував ані найменшого бажання побачити обохнювану Холлі в епіцентрі вибуху.

— Відійдіть убік, мадам,— звернувся він до Леонор. — Я повинен занурити цей корабель на дно западини.

Леонор тремтячою рукою підняла тростяну палицю.

— Ні, я пройду цей шлях сама. Я й так надто довго прожила на цій землі і заплющувала очі на те, що коїлося довкола. Тепер я нарешті відлечу туди, де ніколи не мріяла опинитися. — Вона провела долонею по залитих сльозами щоках Турнбола і поцілувала його. — Нарешті я знову зможу літати.

Турнбол ніжно обійняв дружину.

— Ти зможеш літати, ти літатимеш, але не зараз. Цей політ смертельно небезпечний, а я без тебе не можу. Хіба ти не хочеш

повернути колишнє?

— Наш час минув,— просто відповіла Леонор. — Можливо, ми зустрілися помилково. Але тепер у тебе є вибір — відпустити мене або спробувати зупинити.

Це був ультиматум, якого Турнбол боявся почути відтоді, як доторкнувся пальцем з руною до шиї Леонор. Він утрачав кохану і нічого не міг з цим удіяти. Горе і сум'яття немов невидимим пером прокреслили навколо його очей глибокі зморшки.

— Я маю піти, Турнболе,— тихо сказала Леонор.

— Відлітай, кохання моє,— промовив Турнбол. Він раптом відчув себе таким же старим, як дружина.

— Дозволь зробити це для тебе, коханий, дозволь урятувати тебе, як ти врятував мене так багато років тому. — Леонор поцілувала його і зникла за шторою.

Турнбол постояв, опустивши голову, його плечі затряслися. Потім він усе ж таки опанував себе, підійшов до Оріона і показав пальцем на санітарний транспорт.

— Я мушу йти. Леонор не зможе сама піднятися трапом.

На цих словах він пішов, і люк зачинився за його спиною.

— Стримано, але витончено,— промовив Оріон. — Прекрасний відхід.

Обоє Батлерів лежали непритомні (що пізніше стане приводом для родинних жартів і взаємного збентеження) і не бачили, як викрадений санітарний транспорт від'єднався від гнучкого переходу і відійшов од «Ностреміуса». На містку біля пульта виразно виднілися Турнбол і Леонор. Шаттл по довгій гарній дузі занурився на дно Атлантичної западини.

— Ця жінка — пілот вищого класу,— сказав Оріон. — Певен, вони тримають одне одного за руки і сміливо усміхаються.

Через якусь мить пекельний спалах осяяв дно западини, але мільйони тонн води швидко погасили його. Проте ударна хвиля прокотилася схилом підводної скелі, зриваючи з місця вікові корали, розірвала, як дитина скакалку, повітряний тунель і змусила гігантського кальмара пошукати безпечніше місце.

Усіх героїв і лиходіїв, що були в тунелі, відкинуло до люка «Ностреміуса», який буквально через кілька секунд відчинив збитий з пантелику технік. Бувалий моряк, на свій сором, заверещав, як

маленький спрайт, побачивши перед собою величезну, засипану білим порошком людину.

— Зомбі! — заволав бідолаха.

На його лихо, у нього за спиною, в повітряному шлюзі, стояли двоє вахтових матросів. Йому довелося три тижні пригощати їх пудингом, щоб ті тримали язик за зубами.

ЕПІЛОГ

ПРИЙШОВШИ до тьми, Артемід побачив схилену над ним Холлі. Вона дивилася стурбовано, тоді як Фоулі з-за її плеча роздивлявся його, ніби піддослідну тварину.

«Мені не боляче,— подумав Артемід. — Найпевніше, мені дали якісь ліки».

А потім: «Треба розрядити обстановку».

— А, моя принцеса. Шляхетний жеребець. Як ви себе почувасте цього чудового ранку?

— Дарвіт! — вигукнула Холлі. — Знову рицар у сяючому обладунку!

— Гмм... — пробурмотів Фоулі. — Такі властивості синдрому Атлантиди. Неможливо передбачити наступний стан. Я думав, коктейль ліків поверне Артеміса чи, принаймні, Оріон відкриє нам його задум. — Кентавр нахилився ближче. — Оріоне, шляхетний хлопче. Ти, часом, не знаєш пароль від Артемісового комп'ютера?

— Звичайно знаю,— відповів Артемід. — М-О-Л-О-Д-И-Й, пробіл, О-С-Л-И-К.

Фоулі майже до кінця записав ці слова, коли до нього дійшло.

— О, ха-ха-ха, Артемісе. Дуже смішно. До речі, я давно зрозумів, що це ти.

Холлі не засміялася.

— Нічого смішного. Із синдромом Атлантиди не жартують.

На першу ж згадку про хворобу Артемід відчув, як у глибині свідомості заворушилися четвірки.

«Тільки не це»,— подумав він.

— Мені б значно полегшало, якби ви помінялися місцями,— сказав він, намагаючись говорити спокійно і впевнено. — До речі, будьте ласкаві, запніть фіранки на двох ілюмінаторах або відіпніть їх, тільки не залишайте в середньому положенні. У цьому немає жодного сенсу.

Холлі дуже хотілося тріпонути Артеміса, щоб він вийшов із цього стану, але доктор Аргон зі Спілки психіатрів просив їх розважати

хлопця, доки того не доправлять до клініки.

«Стара палата Опал Кобой вільна»,— бадьоро повідомив психіатр, і Холлі прикинула, чи не придумує він уже назви для своєї неминучої книги.

Тому вона сказала:

— Добре, Артемісе. Я поправлю фіранки.

Перш ніж клацнути по іконці із зображенням сонця біля фіранки для освітлення ілюмінатора, вона помітила зграйку екзотичних риб, що насолоджувалися теплом від прожектора поряд з кормовими стернами «Ностреміуса».

«Усі ми прагнемо світла,— подумала Холлі. І коли тільки встигла вона стати філософом? — Якби Артеміс не думав забагато, можливо, усе обійшлося б. Треба з цим щось робити».

— Артемісе,— сказала вона, спробувавши вкласти в голос нотку оптимізму,— доктор Аргон запитував, чи немає у тебе якихось записів, що стосуються...

— Мого занурення в божевільня? — закінчив за неї фразу Артеміс.

— Насправді він запитував про розвиток синдрому. Каже, майже всі, хто хворіє на нього, ведуть щоденники. Оскільки відчують величезну потребу бути зрозумілими після...

— Смерті,— знову закінчив за неї фразу Артеміс,— Розумію. Я досі відчуваю потяг до записів. — Він зняв перстень із середнього пальця. — Це мій комунікатор для зв'язку з Народом, пам'ятаєш? Я вів відео-щоденник. Суперцікаве видовище, по-моєму.

Фоулі узяв перстень.

— Дозволь переправити його Аргонові. Це дасть йому можливість хоч трохи в усьому розібратися, перш ніж він прив'яже тебе до крісла для божевільних. — Тут кентавр усвідомив нетактовність сказаного. — Вибач. Кабалліна постійно повторює, який я нечутливий. Немає жодного крісла для божевільних, певніше там диван або ліжко.

— Фоулі, ми все зрозуміли,— перебила його Холлі. — Дуже тобі вдячні.

Кентавр процокав до автоматичних дверей лікарняної палати.

— Гарзд. Постараюся відправити перстень якнайшвидше. Ще побачимося. До речі, стережися цих огидних четвірок.

Артеміс поморщився. Холлі має рацію. Синдром Атлантиди — це не смішно.

Ельфійка сіла на стілець поряд з його ліжком. Дуже сучасним, із стабілізаторами і амортизаторами, але, на жаль, короткуватим.

— Ти дорослішаєш, Артемісе.

Хлопець ледве помітно усміхнувся.

— Знаю. Багато в чому недостатньо швидко.

Холлі взяла його за руку.

--Якщо хочеш, можеш спробувати вивести себе з рівноваги, тільки навряд чи вийде. Фоулі накачав тебе такою кількістю заспокійливих засобів, що кінць і той би вже давно спав.

Вони обоє посміхнулися цьому жарту, але Артеміс був дуже пригнічений.

— Це не було схожим на наші звичайні пригоди, Холлі. Раніше хтось брав гору, і в результаті ми ставали багатшими. Але цього разу стільки народу загинуло, причому невинного, а краще нікому не стало. І все заради кохання. Я навіть не можу думати про Турнбола як про лиходія — він просто хотів урятувати дружину.

Холлі стиснула руку Артеміса.

— Усе могло обернутися набагато гірше, якби ми не опинилися в потрібний час у потрібному місці. Номер Перший живий завдяки тобі, не кажучи вже про тих, хто був на борту цього судна. Як тільки ти одужаєш, ми займемося порятунком світу за допомогою твого Крижаного куба.

— Чудово. Це як і раніше дуже важливо для мене, щоправда, я вже готовий трохи переглянути умови.

— Гмм. Я так і думала.

Артеміс ковтнув води з чашки, що стояла на тумбочці.

— Я не хочу ставати геть колишнім Артемісом. Саме моє старе «я» привело до виникнення синдрому Атлантиди.

— Ти скоїв багато поганих вчинків, Артемісе. Але не будеш їх повторювати. Дозволь їм залишитися в минулому. Відпусти їх.

— По-твоєму, такі речі можна просто відпустити?

— Не так уже й просто, але з нашою допомогою у тебе вийде, якщо ти справді цього хочеш.

Артеміс закотив очі.

— Процедури і мікстури, зглянься, небо...

— Доктор Аргон дещо марнославний, але він гарний фахівець. Можливо, найкращий. Крім того, певна, Номер Перший дасть тобі

чарівний антидот і видалить залишки іскор із твого організму.

— Судячи з твоїх слів, буде боляче.

— Можливо. Але ти серед друзів. Добрих друзів. Артеміс сів, відкинувшись на подушки.

— Я знаю. А де Мультч?

— А як ти гадаєш?

— Напевно, він зараз на камбузі. Всередині якого-небудь холодильника.

— І ти, найпевніше, маєш рацію.

— А як справи у Джульетти?

У зітханні Холлі звучали водночас любов і стурбованість.

— Вона вирішила влаштувати поєдинок з величезним піксі, що мав необачність пустити коментар щодо її хвостика. Поки що я вдаю, ніби нічого не знаю, але незабаром мені доведеться втрутитися.

— Шкода цього піксі,— зауважив Артеміс. — А де Батлер? Як по-твоєму, він зможе коли-небудь мені довіряти?

— Гадаю, вже довіряє.

— Я мушу поговорити з ним.

Холлі кинула погляд у бік коридора.

— Трохи пізніше. Він зайнятий дуже делікатною розмовою по телефону.

Артеміс миттю здогадався, з ким розмовляє його охоронець. Дуже скоро йому самому треба буде зробити подібний дзвінок.

— Гаразд,— промовив він безтурботно, хоча синдром Атлантиди як і раніше вирував у його скронях, не дозволяючи відчувати безтурботність.

«Упорядкуй те,— втовкмачував синдром. — Порахуй це. Стережися четвірок. Четвірка — смерть».

— Я чув, ти зустрічаєшся з Траблом Кельном. Ви не плануєте найближчим часом стати табором?

Батлер зловив себе на нападі клаустрофобії. Йому ясно здавалося, ніби стіни стискаються навколо нього. І річ не в коридорі, призначеному для істот удвічі менших розмірів. Єдиним місцем, де він міг випрямитися на повний зріст, залишався спортивний зал, але це приміщення не дуже підходило для розмови, оскільки в даний момент молодша сестра вибивала там дух з гігантського піксі на очах у лікарів і пацієнтів. Скоро вони почнуть обожнювати Нефритову Принцесу.

Батлер сповз по стіні на підлогу і дістав телефон Артеміса.

«Може, тут немає доступу до мережі»,— з надією подумав він.

Але доступ, звичайно, був. Аж на чотири поділки. Артеміс проектував свій телефон під доступ до будь-яких мереж, включаючи військові та мережі Народу. Апарат міг вийти з ладу, лише опинившись на Місяці.

«Гаразд, не марнуй час. Набирай».

Батлер, погортавши список, вибрав номер Анджеліни Фаул. Кілька секунд пішло на з'єднання, адже виклику довелося пройти через Небесне місто до супутника і аж потім до Ірландії, після чого пролунав потрібний, звичайний для мережі Народу гудок.

«Може, вона спить...»

Але Анджеліна зняла слухавку після другого гудка.

— Артемісе? Де ти? Чому не дзвонив?

— Місіс Фаул, це я, Батлер.

Почувши охоронця по синовому телефону, Анджеліна, звичайно, одразу ж запідозрила найгірше.

— О боже! Він помер? Навіщо я його відпустила!

— Ні, з Артемісом усе гаразд,— поспішив заспокоїти її Батлер. — Жодної подряпини.

Жінка заплакала в слухавку.

— Слава богу. Я сама в усьому винна. П'ятнадцятирічний хлопчик зібрався врятувати весь світ, разом з Народом. Про що я думала? Все. Досить. Відтепер — лише нормальне життя.

«Я навіть не пам'ятаю, на що схоже нормальне життя»,— подумав Батлер.

— Я можу поговорити з ним?

«Починається».

— Тільки не зараз. Його... еее... приспали.

— Приспали? Батлере, ти сказав, з ним усе гаразд. Сказав, на ньому немає жодної подряпини.

Гігант поморщився.

— На ньому і справді немає жодної подряпини. Принаймні, зовні.

Батлер міг присягнути, що чув, як Анджеліна Фаул на тому кінці каналу закипає від злості.

— Що це означає? На дитячий розум зійшов? Прямо говорити розучився? Артеміса поранено чи ні?

Батлер волів би зітнутися з ротою спецназу, тому ретельно добирав слова.

— У Артеміса виник деякий розлад, розумовий. Схоже на синдром нав'язливих станів.

— О ні! — вигукнула Анджеліна, і Батлерові здалося, ніби вона упустила телефон, але потім він почув її часте дихання.

— Це лікується,— запевнив він. — Незабаром ми доправимо його в клініку. Найкращу з клінік Народу. Він цілком поза всякою небезпекою.

— Я хочу його бачити.

— Побачите. По вас уже послали.

Тут Батлер покривив душею, але не сумнівався в тому, що це стане правдою через кілька секунд після того, як він повісить слухавку.

— Як близнюки?

— Няня погодилася ночувати у нас. Артемісів батько зараз у Сан-Паулу, у нього там зустріч на вищому рівні. Я мушу все розповісти йому.

— Ні,— швидко заперечив Батлер. — Не приймайте рішення зараз. Спочатку поговоріть з Артемісом.

— Він... упізнає мене?

— Авжеж,— відповів охоронець.

— Добре, Батлере. Піду збиратися. Скажи тим, хто приїде по мене, щоб зателефонували за десять хвилин.

— Обов'язково.

— До речі, Батлере...

— Що таке, місіс Фаул?

— Подбай про мого сина, поки мене немає з ним поруч. Сім'я — найголовніше в житті, ти ж знаєш.

— Я дбаю про нього, місіс Фаул. І надалі дбатиму.

Зв'язок урвався, і обличчя Анджеліни Фаул зникло з маленького екрана.

«Сім'я — найголовніше в житті,— подумав Батлер. — Якщо тобі пощастило».

У двері просунулася голова Мультча, з його бороди, де, здавалося, заплутались цілі ріпки, крапала якась в'язка рідина, на лобі яскраво синіла мазь від опіків.

— Гей, охоронцю! Поспіши у спортзал. Величезний піксі вбиває твою сестру.

— Та невже? — недовіжливо відгукнувся Батлер.

— Правда. Джульєтта сама на себе не схожа. Двох помахів зв'язати не може. Відверто кажучи, жалюгідне видовище. Всі ставки зроблені проти неї.

— Зрозуміло,— зітхнув Батлер, випроставшись, наскільки дозволяв тісний коридор.

Мульч притримав двері.

— Стане ще цікавіше, коли ти прийдеш їй на допомогу.

Батлер усміхнувся.

— Я не збираюся допомагати їй. Просто хочу опинитися поруч, коли вона перестане прикидатися.

— Ага-а,— протягнув Мульч, починаючи дещо розуміти. — Значить, треба ставити на Джульєтту?

— Безперечно,— сказав Батлер і загупотів коридором, обминаючи калюжу з ріпового супу.

ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»

Ще ніколи злочинний розум не отримував стільки схвальних відгуків.

«Злочинно блискуче». Independent

«Динамічна, гостра на язик, з дотепними жартами». Sunday Times

«Фольклор, вигадка і хайтеківське чаклунство... Дуже захоплююче». Observer

«Ритмічно, грайливо і дуже смішно, винахідливий мікс міфу і реальності, магії і злочинності». Time

«Пречудова серія». The Times

«Повно дій, зброї, гномів, що пускають вітри, і реплік у стилі Чандлера». Evening Standard

«Гарячкова суміш реальних, уявних та ельфійських гаджетів. Від лазерних пістолетів до стирачів пам'яті, від літальних апаратів на батареях до антирадіаційних костюмів,— поряд із ними світ Джеймса Бонда — дитяча гра». Guardian

«Не встигаєш перегортати сторінки». Sunday Express

«Смішні, швидкі, кінематографічні пригоди». Financial Times

notes

Примечания

1

Крутий хлопець (ісландський сленг).

Ритуальна маска, знайдена у Стора-Борзі на півдні Ісландії

Вільям Шекспір. «Гамлет, принц Данії». Пер. Ю. Андруховича.

4

«Дженга» (англ. Jenga) — настільна гра, у якій гравці по черзі будують хистку вежу з дерев'яних блоків, доки вона не впаде.

5

Друзі (ісп.).

6

Мить пристрасті (англ.).

7

Чи не так? (Фр.).

«Дзвонять дзвони» (англ.). Відома в усьому світі американська різдвяна пісня, яку написав Дж. Л. П'єрпойнт.

Матір Божа! (Ісп.)

10

Сорт ребристих динь; від назви місцевості Канталуппі в Італії.

11

Браво! (Исп.)